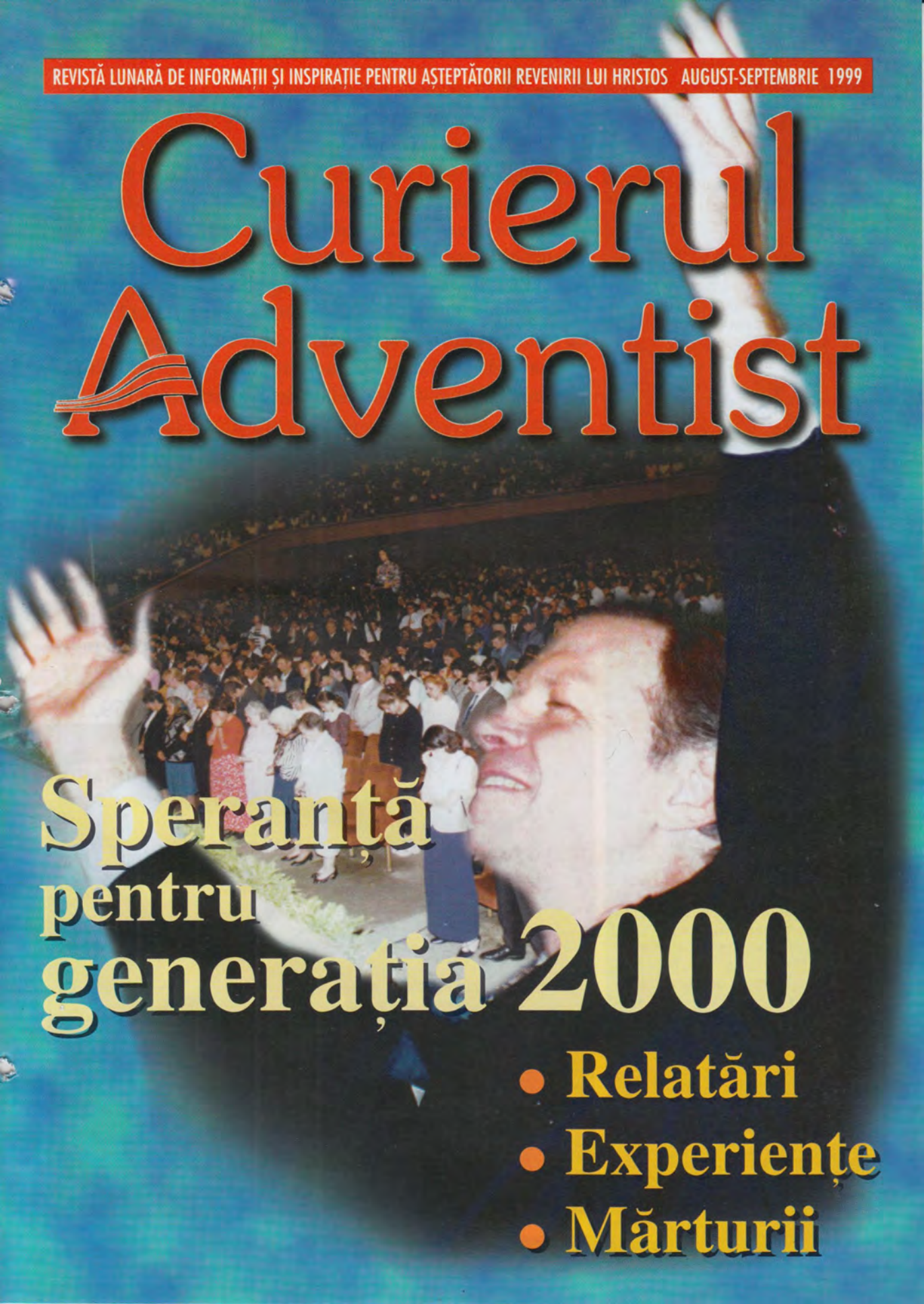


REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII LUI HRISTOS AUGUST-SEPTEMBRIE 1999

Curierul Adventist



Speranță
pentru
generația 2000

- Relatări
- Experiențe
- Mărturii

Publicația oficială a
Bisericii Creștine Adventiste
de Ziua a Șaptea din România

**Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii**

Redactor: Adrian Bocăneanu

Consultanți: Aron Moldovan,
Ioan Câmpian-Tătar, Sabinel
Bancu, Ion Buciuman, Teodor
Huțanu, Emilian Niculescu, Teofil
Petre, Iosif Suciu

Colaboratori speciali: Lucian
Cristescu, Viorel Dima, Lazăr Forray,
dr. Gily Ionescu, Gheorghe Modoran
Secretar de redacție:

Mihai Ghioaldă

Grafică: Daniel Munteanu

Tehnoredactare: George Toncu

Corectură: Lori Gheorghiuță

ADRESA REDACȚIEI:

Curierul Adventist, str. Labirint 116,
74124 București, Oficiul poștal 20,
nr. de tel. 323 48 95.

CĂTRE CITITORI:

Pagina pentru scrisori este un
spațiu de dialog în care să puteți
comunica sugestii, reacții la articolele
publicate, preferințe pentru
anumite subiecte sau abordarea
unor probleme pe care le socotiți
importante. Ne cerem scuze dacă,
din motive de spațiu, vom
reformula unele scrisori mai lungi.

De asemenea, primim cu plăcere
manuscrite nesolicitate. Sunt
bine venite informații și inițiative
din viața comunităților. Aprecieri
articole care tratează aspecte
legate de experiența personală și
puncte de vedere asupra problemelor
majore care ne confruntă.

Imprimată la Tipografia Viață
și Sănătate. Adresa: str. Valeriu
Braniște nr. 29, tel. 323 48 95

ISSN 1220 - 6725
Anul LXXVI nr. 8-9

Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii
Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții.”
Cu cât semănăm mai mult în caracter cu
Mântuitorul nostru, cu atât mai mare va fi iubirea
noastră față de aceia pentru care a murit El. Creștinii care
manifestă un spirit de iubire neegoistă unii față de alții dau
o mărturie pentru Hristos căreia cei necredincioși nu-i pot
rezista și pe care n-o pot nici tăgădui. Este imposibil să
măsoari puterea unui astfel de exemplu. Nimic nu va înfrânge
cu atâta succes cursele lui Satana și ale emisarilor lui, nimic
nu va zidi Împărăția Răscumpărătorului, ca iubirea
Domnului Hristos manifestată de către membrii bisericii.
De pace și prosperitate te poți bucura numai dacă blândețea
și iubirea sunt exercitate în mod activ. Spiritul Domnului
Hristos ne va face să urâm păcatul, în timp ce suntem
dispuși să facem orice sacrificiu pentru salvarea
păcătoșului.

Dacă frații și surorile noastre ar deveni misionari pen-
tru Dumnezeu, vizitându-i pe bolnavi și pe cei năpăstuiți
și lucrând cu răbdare și bunătate pentru cei greșiți – pe
scurt, dacă ar imita Modelul –, biserica ar prospera în
toate ramurile ei.

Mărturii, vol. 5, pag. 175, 176, 179, 185



Făgăduința și prețul ei

Adrian Bocăneanu

„Adevărat, adevărat, vă spun că cine crede în Mine va face și el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele și mai mari decât acestea; pentru că Eu Mă duc la Tatăl: și orice veți cere în Numele Meu, voi face, pentru că Tatăl să fie proslăvit în Fiul” (Ioan 14,12.13).

O bună parte dintre cele 64 de pagini ale acestei reviste este consacrată programului pe care ne-am obișnuit să-l numim „Fapte 2000” – mărturii ale răvinei și consacării credincioșilor, dovezi ale intervențiilor providențiale ale lui Dumnezeu, minunea unor vieți transformate și familii salvate prin Evanghelie. Și, asemenea pietrelor prețioase și mineralelor decorative a căror imensă majoritate rămâne îngropată în pământ și nu va fi niciodată văzută și admirată de ochi omenești, cele mai multe experiențe și minuni nu vor ajunge vreodată în articole și colecții.

Au fost toate acestea o împlinire, cel puțin parțială, a făgăduinței atât de șocante, chiar imposibile pe care Domnul a rostit-o în ultima seară petrecută cu ucenicii, înainte de patimile Sale? Putem spune că în aceste zile am „gustat Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu și puterile veacului viitor” (Evrei 6,5)?

Dar oare ce trebuie să înțelegem din această făgăduință? Ce să fie aceste „lucrări” „și mai mari” pe care le vor împlini cei care au credință în El? Cu siguranță că nu poate fi vorba de minuni mai mari decât cele săvârșite de Domnul. Cum ar putea cineva să facă ceva mai mare decât ce a făcut El?

Iar pentru noi, va rămâne „Fapte 2000” piscul cel mai înalt urcat vreodată, momentul cel mai glorios?

Domnul nu compara realizările noastre de mai târziu cu cele din trecut, ci pe ale noastre cu ale Sale și a spus fără echivoc: „Cine crede în Mine, va face și el lucrările pe care le fac Eu, ba încă va face altele și mai mari decât acestea, pentru că Eu mă duc la Tatăl”.

De ce sunt mari aceste lucrări?

În mai multe ocazii, pe parcursul Evangheliei după Ioan, Îl auzim pe Domnul Hristos vorbind despre lucrările Sale și anunțând că vor urma altele și mai mari. Lui Natanael El i-a spus: „Pentru că ți-am spus că te-am văzut sub smochin, crezi? Lucruri mai mari decât acestea vei vedea”. Apoi i-a zis: „Adevărat, adevărat vă spun că, de acum încolo, veți vedea cerul deschis și pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se și coborându-se peste Fiul omului” (cap. 1,50.51). Domnul Isus anunța aici secretul „lucrurilor mai mari” pe care avea să le săvârșească: „Cerule deschis”, adică puterile cerului la lucru în El, și „îngerii suindu-se și coborându-se peste Fiul omului”, adică legătura activă dintre Fiul intrupat și Tatăl Său.

Puțin mai târziu, Domnul vorbește iarăși despre prezența tot mai activă a Tatălui în viața Sa: „Adevărat, adevărat vă spun, că Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând; și tot ce face Tatăl face și Fiul întocmai. Căci Tatăl iubeste pe Fiul și-I arată tot ce face; și-I va arăta lucrări mai mari decât acestea, ca voi să vă minunați” (cap.

5,19.20). Deci Isus ne spune că El nu acționează de unul singur, pe cont propriu, ci nu face decât să participe la lucrările Tatălui Său.

De aceea sunt mari aceste lucrări. Isus cere ascultătorilor Săi să recunoască prezența activă a Tatălui, manifestarea caracterului Său, puterea harului Său în viața și faptele Sale. Pe baza aceasta, El le cere să-I accepte și cuvintele: „Credeți cel puțin pentru lucrările acestea” (cap. 14,11).

Perspectiva manifestării vieții lui Dumnezeu în fiecare urmaș al Său Îl încântă atât de mult pe Domnul, încât El continuă: „Eu îl voi iubi și Mă voi arăta lui” și „Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el și vom locui împreună cu el”. „În ziua aceea, veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl Meu, că voi sunteți în Mine și că Eu sunt în voi” (vers. 21.23.20).

Și atunci când o asemenea relație incredibilă se manifestă prin tot mai mulți dintre credincioșii Săi, pe o scară tot mai largă și într-o măsură tot mai deplină, mai este vreo mirare că Domnul vorbește de „lucrări chiar și mai mari decât acestea”? Nu este nici o dificultate ca ucenicii să facă „lucrările”, pentru că ei nu le fac deloc prin ei înșiși. Exact la fel cum Tatăl făcea lucrările pe care oamenii Îl vedeau pe Isus făcându-le, tot la fel Isus va face minunile pe care credincioșii le vor face.

Trei condiții

Acceptarea prezenței. Domnul nu a pretins Tatălui să-I dea fapte mari de făcut, ci să locuiască în El. Prezența, relația, aceasta era binecuvântarea cea mai râvnită. Lucrările mari vor urma acceptării prezenței Domnului. Aceasta va deschide viața noastră către supranatural. Atunci ucenicii nu au fost dispuși să treacă de la relația naturală cu Învățătorul intrupat la relația supranaturală cu Domnul înălțat: „Ați auzit că v-am spus: 'Mă duc, și Mă voi întoarce la voi'. Dacă M-ați iubi, v-ați fi bucurat că v-am zis: 'Mă duc la Tatăl', căci Tatăl este mai mare decât Mine” (vers. 28). *Noi suntem dispuși?*

Ascultarea. Ispita nu a făcut decât să pună în lumină ascultarea impecabilă a lui Isus. „Vine stăpânitorul lumii acesteia. El n-are nimic în Mine; dar vine, pentru ca să cunoască lumea că Eu iubesc pe Tatăl și că fac așa cum Mi-a poruncit Tatăl” (vers. 30.31). *Noi cum am putea să facem altfel?*

Drumul până la capăt. Una dintre acele lucrări mari pe care Tatăl le păstra pentru Fiul era răstignirea. Supunerea față de Tatăl L-a condus pe Isus la moarte. Scara strălucită formată din îngeri care urcă și coboară s-a dovedit în cele din urmă a fi o cruce. Și Domnul ne asigură că acolo vom ajunge și noi. „Doamne”, I-a zis Simon Petru, „unde Te duci?” Isus i-a răspuns: „Tu nu poți veni acum după Mine, dar mai târziu vei veni” (cap. 13,36). Și așa a fost. *Noi suntem gata?*

CURIERUL ADVENTIST

AUGUST-
SEPTEMBRIE 1999

CUPRINS

- 3, 5 Editoriale
- 6 FAPTE 2000 - aventura
bucureșteană
- 17 Întâlnire cu Dumnezeu
- 20 În misiune la Paris
- 22 Sondaje Sondaje
- 24 Record mondial în
Parcul Carol
- 30 Dar cu aceștia ce va fi?
- 35 EXPO SĂNĂTATE
- 39 FAPTE 2000
Gânduri și mărturii
- 41 Adventiștii nu mai
folosesc Biblia?
- 44 Putem să începem o
studiere (temeinică) a
Bibliei
- 49 (Ne)liniștea unei
generații - 6
- 51 Colțul copiilor
- 52 Tapul de trimis
- 55 Îmi iroseam talanții
- 57 Sacrificiu sau decență
- 59 Consiliul Anual al
Conferinței Generale
- 62 Știri
- 63 La odihnă



„Advent 2000 plus”

Toți credincioșii adevărați ai lui Dumnezeu au crezut că Domnul Isus Se va întoarce în timpul vieții lor. Și eu cred la fel și mă lupt, cu ajutorul lui Dumnezeu, să fac ce pot ca El să vină cât mai repede. Eu nu cred că acest pământ poate să mai dureze prea mult. Totuși, în desfășurarea istoriei, suntem la ultimele profeții ale Apocalipsei, care, de asemenea, se vor derula într-o succesiune rapidă, iar următoarea carte trebuie să fie veșnicia.

Într-adevăr, noi, adventiștii, avem sindromul datelor și unii le fixează fixându-le, iar alții le fixează nefixându-le.

Tâtaru Adrian, Coslada, Madrid

Suntem cuprinși de febra sfârșitului, o dată cu apropierea anului 2000? Nu este o noutate. Domnul Isus a spus acest lucru demult, fără calcule și fără date. Da, nu este treaba noastră. Și totuși, problema abordată, privită din unghiuri diferite, generează două stări: una este aceea de a privi cu oarecare teamă spre anul 2000, iar alta, să spunem că mai este timp. Amândouă sunt primejdioase. Ca adventiști, ne caracterizează un simț aparte - noi „simțim timpul”.

Eugenia Bubău, Târgu Mureș

Preocupare pentru membrii inactivi

Sunt membră a bisericii adventiste din anul 1991. Sunt abonată la *Curierul Adventist*,

pe care-l citesc cu mult interes. La îndemnul pe care-l adresați către cititori, de a vă scrie păreri, sugestii, preferințe, răspund și eu.

Mă bucură lucrurile frumoase pe care biserica le realizează cu ajutorul lui Dumnezeu. Dar, în aceeași măsură, mă nemulțumesc lucrurile neplăcute care au loc în comunitate.

Chiar dacă puterea bisericii nu stă în numărul de membri, ci în calitatea acestora, sufăr suflătește pentru că unii membri care au făcut legământ cu Dumnezeu prin botez nu mai frecventează biserica. Poate că un material publicat în *Curier*, care să ne ajute să lucrăm cu aceste persoane, ca să le readucem în biserică, ne va fi de folos. Ar fi bine să cunoaștem și experiența unor comunități care s-au confruntat cu asemenea cazuri nedorite.

Floarea Frâncu, Găujani, Giurgiu

Redactorul răspunde:

Situația pe care o remarcăți este mult mai ușor de prevenit decât de corectat. Marea majoritate a celor care intră în biserică o fac cu o dorință vie de a participa activ la viața și misiunea bisericii. Dar, în timp, acest capital prețios se pierde pentru că nu este consolidat prin instruire și dezvoltat prin folosire. Apreciem sugestia și vom acorda un spațiu creșterii spirituale și misionare a celor de curând botezați și recuperării celor care se distanțează de biserică. - Adrian Bocăneanu

De la Cincizecime la fapte

Ellen White

În timp ce așteptau împlinirea făgăduinței, ucenicii își umileau inimile în sinceră pocăință și își mărturiseau necredința. În timp ce-și aminteau cuvintele pe care Domnul Hristos li le-a adresat înainte de moartea Sa, ei au priceput mult mai bine înțelesul lor. Adevăruri care le dispăruseră din memorie le erau acum aduse din nou în minte, și ei le repetau unul după altul. Ei își reproșau unii altora faptul că nu-L înțeleseseră pe Mântuitorul. Ca o procesiune, scenă după scenă din minunata Sa viață trecea pe dinaintea lor. Meditând la viața Lui curată și sfântă, ei au simțit că nici o strădanie nu va fi prea grea, nici un sacrificiu prea mare, ca să poată da mărturie în viața lor despre caracterul plin de iubire al lui Hristos. O, gândeau ei, dacă le-ar fi fost cu putință să mai trăiască o dată cei trei ani petrecuți cu Învățătorul, cu cât zel s-ar fi străduit să-I dovedească cât de mult Îl iubeau și cât de sinceri erau în mahnirea lor că L-au întristat cândva, prin vreun cuvânt sau printr-o faptă de necredință! Dar se mângâiau la gândul că fuseseră iertați. Și s-au hotărât ca, pe cât era cu putință, să-și ispășească necredința printr-o curajoasă mărturie despre El înaintea lumii.

Ucenicii se rugau cu un zel nepotolit ca să fie făcuți destoinici să-i întâmpine pe oameni și ca, în convorbirile lor zilnice, să fie în stare să rostească cuvinte care să-i conducă pe păcătoși la Domnul Hristos. Înlăturând orice neînțelegeri, orice dorință de întâietate, ei s-au adunat, într-o strânsă comuniune creștină. Ei se apropiu mai mult și tot mai mult de Dumnezeu și, făcând acest lucru, au înțeles ce privilegiu avuseseră de a li se fi îngăduit să aibă o atât de strânsă legătură cu Isus. Dar, când se gândeau de câte ori L-au întristat prin lipsa lor de înțelegere cu privire la ceea ce El Se străduia să-i învețe spre binele lor, inima le era plină de întristare.

Aceste zile de pregătire au fost zile de adâncă cercetare a inimii. Ucenicii și-au dat seama de nevoia lor spirituală și au strigat către Domnul după ungerea sfântă care avea să-i facă destoinici pentru lucrarea de câștigare de suflete. Ei nu au cerut o binecuvântare

care să le servească numai lor. Asupra lor apăsa povara salvării sufletelor. Ei au înțeles că Evanghelia trebuia să fie dusă lumii și, în vederea acestui lucru, cereau puterea pe care Domnul Hristos le-a făgăduit-o.

Duhul Sfânt a venit cu o așa plinătate asupra ucenicilor care așteptau și se rugau, încât a cuprins fiecare inimă. Cel Infinit S-a manifestat cu putere în biserica Sa. Era ca și cum de veacuri această putere fusese zăvorâtă și acum cerul se bucura, putând să reverse asupra bisericii bogățiile harului Duhului Sfânt. Și, sub influența Duhului Sfânt, cuvintele de căință și mărturisire se amestecau cu imnuri de laudă pentru păcatele iertate. Se auzeau cuvinte de mulțumire și se profetiza. Cerul întreg s-a coborât să privească și să adore înțelepciunea fără egal și de necuprins a iubirii. Cuprinși de uimire, apostolii au exclamat: „Iată, aceasta este iubire”. Ei au devenit conștienți de darul ce le-a fost dat. Și care a fost urmarea? Sabia Duhului, proaspăt ascuțită cu putere și scăldată în fulgerele cerului, și-a croit drum prin necredință. Mii au fost convertiți într-o singură zi.

Si astăzi Dumnezeu folosește încă biserica Sa spre a face cunoscută voința Sa pe pământ. Astăzi, vestitorii crucii merg din oraș în oraș și din țară în țară, pregătind calea pentru a doua venire a Domnului Hristos. Stindardul Legii lui Dumnezeu este înălțat. Spiritul Celui Atotputernic mișcă inimile oamenilor și aceia care răspund influenței Sale devin martori pentru Dumnezeu și pentru adevărul Său. În multe locuri, pot fi văzuți femei și bărbați consacrați, vestind și altora lumina care le-a făcut clară calea spre mântuire prin Domnul Hristos. Și, continuând să lase să strălucească lumina lor, așa cum au făcut cei ce au fost botezați cu Duhul Sfânt în Ziua Cincizecimii, ei au primit mai mult și tot mai mult din puterea Duhului Sfânt. În felul acesta, pământul trebuie să fie luminat de slava lui Dumnezeu.

*Istoria Faptelor Apostolilor, ed. 1994, pag. 30, 31, 44
Ellen White a făcut parte dintre pionierii
Bisericii Adventiste. Scrierile sale sunt considerate
un glas profetic în această biserică.*

FAPTE

***Ce vă spun Eu la ureche să propovăduiți
de pe acoperișul caselor.***

Matei 10,27



2000

Aventura bucureșteană

Aventură? Da, și încă una plină de peripeții, de surprize. O experiență trăită prin credință.

Începutul

Drrring... drrring... Era fratele Câmpian. „Alo! Te sun din Berna, din Elveția. Măine va sosi un american, din partea lui Mark Finley. Ia-l, te rog, de la aeroport și găsește-ți un timp ca să discuți cu el planurile tale pentru FAPTE 2000...”

Pe când închideam telefonul, mă copleșea mirarea... Să te ocupi de FAPTE 2000 în noiembrie 1998 mi se părea „ca ploaia în timpul secerișului”... Încă nici nu răsuflesam după NET '98!

Denzil – cel așteptat – era mare cât un urs, dar cu inimă de copil (mult mai târziu aveam să-i descopăr o fărâma din cealaltă inimă, cea de... urs pocăit). În calitate de manager al lui Mark Finley, venise să afle cam cum gândeam noi despre proiectata campanie. La sfârșit, Denzil a mărturisit: „Când mi s-a propus să mă ocup de una dintre cele 10 campanii din seria FAPTE 2000, soția mea și cu mine am ales un singur loc: România. Noi credem

că aici trebuie să se facă o mare lucrare pentru Europa. Vreau să mă înțelegi: nu vreau un alt NET. E nevoie de altceva: de o ofensivă cu toate mijloacele, de la 'pistol' și până la... 'dinamită'. Biserica întreagă și toată suflarea trebuie să reverbereze la ultima avertizare a lui Hristos! Să știi, frate, că un alt timp ca acesta, pentru România, nu va mai fi!” Ascultându-l, începeam să mă înfierbânt. De atâta timp ne rugam noi pentru ceasul acesta! I-am arătat planul nostru, în linii mari: primele două luni din '99 trebuia dedicate redeșteptării și reconstruirii, celelalte faze urmând corespunzător. „Am să-l arăt lui Mark și am să-ți trimit răspunsul cât mai repede.”

Planul

2 decembrie 1998. Denzil sosește din nou. De data asta e însoțit de Mike Ryan. Auzisem de Ryan ca de un uriaș. E conducă-

torul Misiunii Globale din întreaga lume. Tocmai se întorsese din Nepal, dintr-o călătorie lungă prin zonele de frontieră a Evangheliei. Venise la apelul lui Mark Finley să ne asiste (și, la nevoie, să ne ajute) la alcătuirea planului de „luptă”. În acea întâlnire mare, fără intenția cuiva anume, se nascu proiectul spiritual „Cincizecime pentru mine”. Și ce goană, în cele câteva zile rămase până în ianuarie '99! Muntenia avea să producă materialul pentru grupa mică, Transilvania de Sud, caietul pentru devoțiunea personală, iar alți șapte pastori, predicile celor opt Sabate. Radio „Vocea Speranței” avea să ne multiplice caseta video cu ultima predică a lui Mark Finley pentru a cincizecea zi.

Redeșteptarea

Ianuarie-februarie 1999. „Cincizecime pentru mine” se dovedește a fi o binecuvântare. Ceea ce unii poate n-au făcut niciodată

Lucian Cristescu

sau poate au încetat să mai facă – se întâmpla acum. Grupele mici se animă. Membrii bisericii – se roagă fiecare pentru sufletele dragi.

„Aveam probleme mari în comunitate. În timpul 'Cincizecimii', ele au dispărut cu totul” – mărturisea un coleg pastor. Iar un frate mai bă-trân îmi spunea: „Să știi că mă gândeam, în taină, că asta e chiar Cincizecimea cea din urmă. Speram că Ploaia Târzie se va revărsa la sfârșitul perioadei”. Așteptarea lui nu se împlinise, și totuși... În lunile care au urmat, în biserică era altfel ca înainte de experiența „Cincizecimii”. „Frate, ar fi nevoie s-o ținem numa'ntr-o Cincizecime!”

Prin legile propagării luminii, programul „Cincizecimii” depășește hotarul și incendiază, pe rând, Republica Moldova, Bulgaria și Ucraina. Materialele sunt traduse în grabă în trei limbi noi (bulgară, ucraineană și rusă) și experiența reizbucnește, la un decalaj de câteva luni. „Așa ceva n-a mai fost la noi!” – spune președintele Krupski al bisericii din Ucraina. „Bisericile se trezesc la o nouă spiritualitate, chiar la aceea pe care au avut-o și



Grupul vocal „Benedictus” – Craiova, pe scena Sălii Palatului

pionierii noștri...”

La lucru

Pe Negustori nr. 15 este animație. Basculante intră și ies. De câteva luni, Conferința Muntenia își amenajează noua sală de ședințe. Dar personalul conferinței vede o altă mișcare. E

pentru prima dată, după ani de zile, când grupa pastorilor din București se întâlnește regulat, de două ori pe lună. Tema? „Ce trebuie să facem ca să fim gata!” Pentru fiecare lună viitoare se conturează câte un plan de acțiuni. Treptat, atmosfera oficială face loc spiritului de echipă. Timp de trei-patru

Fapte 2000 – Experiențe • Fapte 2000 – Experiențe •

Transilvania de Nord

Ca unul din ei

La Poienile de Sub Munte, adunare de ucraineni, au venit sătenii, dar copiii au venit și mai hotărâți: în medie 25 pe seară. Chiar dacă s-a întâmplat ca unii părinți să mai lipsească, numărul copiilor n-a scăzut deloc! Nu degeaba a fost promisă Împărăția unora ca ei!

Un mare început

Cu exact o lună înaintea **FAPTELOR 2000** (la 3 august), **Ileana*** din Sighet traversa

* Numele marcate cu asterisc (*) nu sunt numele reale, pentru protejarea persoanelor în cauză.

răscrucea vieții ei. În acel Sabat, lacrimile de bucurie se amestecau cu sânge. Tocmai primise botezul, dar soțul ei, clocotind de mânie pentru încumetarea ei, a bătut-o bestial. Sărmana, unde să-și găsească refugiul decât în rugăciune, la Domnul? Iar Domnul avea să răspundă pe măsură... La câteva zile după ce vestea înfiorase adunarea, fratele **Ion*** a primit îndemnul să viziteze familia Ilenei. Când alții fug de cel rău, tu să-l înfrunți la el acasă? Credința însă găsește curaj și putere. Bărbatul Ilenei s-a purtat civilizat. Au discutat împreună, au vorbit și despre credință. La sfârșit, Ion a înălțat o rugăciune pentru binecuvântarea familiei, apoi... Cu

o mișcare măsurată, a scos din buzunar o invitație frumoasă. Fața gazdei se schimbă vizibil. Ce onoare: să fii invitat personal la un asemenea program! „Am să vin! Vin cu plăcere!” În prima seară, era freamăt la intrare. Ușa adunării se goli de oameni: intra Ileana cu bărbatul ei în adunare, ce doi miri la nuntă...

Lumină în întuneric

La Bistrița, NET-ul (cuvântul englezesc „net” înseamnă „rețea”) a început mai devreme. Cu câteva săptămâni înainte de 3 septembrie, adunarea a instituit orele de rugăciune de la 6 dimineata (seria a doua la 7 dimineata). Nu e de mirare cum de s-au strâns atâția

ore, se aduc rapoarte, se pritocesc propuneri, sugestii... Toți au dreptul să-și spună gândurile. „Împreună simțim instalată între colegii din București credem că este una dintre cele mai fericite urmări a 'FAPTELE 2000', mărturisesc mai târziu unul dintre ei. Așa s-au născut planuri care mai apoi au fost împărțite colegilor din întreaga țară. Așa s-a născut structura de organizare pentru Sala Palatului. Așa s-a pus la punct seria de campanii evanghelicești bucureștene: Belu și Brâncoveanu – la cinema Cultural; Popa Tatu – la cinema Favorit; Labirint, Foișor și Învingători – la cinema Gloria; Maranatha, Cuza Vodă și Crinul – în propriile lor adunări. Se culeg nume și adrese de persoane interesate, în perspectiva evenimentului de la Sala Palatului. Și-apoi...

Ajutor de sus...

Ce n-am fi dat noi pentru o publicitate de talia unui asemenea efort! Știam însă că atât prețurile exorbitante, cât și prudența strategică ne împiedicau s-o facem. Dar, o dată cu vara, sosi pentru biserică și criza examenului de capacitate.

Nimeni n-ar fi putut născoci o publicitate mai fierbinte și mai extinsă pentru FAPTE 2000, decât cea din jurul copiilor hotărâți pentru păzirea Sabatului. Posturile de TV și Radio, ziarele naționale, urmate de toată mass-media au pregătit „terenul” în mod neașteptat. Pronosticurile: „veți vedea că toți se vor duce la examen” au eșuat lamentabil! Aceiași copii hotărâți pentru Hristos urmau, peste câteva luni, să mai confrunte opinia publică bucureștenă încă de două ori: mai întâi, prin acțiunile stradale pentru publicitatea Expoziției de sănătate; și apoi, prin ampla demonstrație de rescriere a Bibliei din parcul Carol.

Pregătirea din culise

Denzil, prietenul nostru, încă de la început ne încurajase: „Nu vă puneți problema fondurilor. Dumnezeu e bogat: găsește El resurse chiar în momentul critic!” Mai întâi se tipăriseră peste 80.000 de caiete devoționale „Cincizecime pentru mine”, alături de celelalte caiete de redeșteptare. Se distribuise cam 200 de casete video cu predicile lui Finley. Acum însă,

aștepta un proiect mult mai consistent: trebuia să se tipărească un tiraj de aproape 50.000 Biblii care să includă, la sfârșit, un șir de 26 de studii biblice, editate de Mark Finley. Acestea trebuia traduse și adaptate, o muncă foarte pretențioasă. S-a lucrat nonstop, zi și noapte, pentru ca materialul tradus să poată ajunge la Casa de editură „Review and Herald” în timp util. Mi-amintesc că, atunci când fratele Bocăneanu și cu mine am reușit, în ultima secundă, să prindem din mers pe agentul poștei rapide DHL pentru ultimul zbor, la benzinăria de lângă aeroportul Otopeni și să-i dăm manuscrisul, ne-am dat mâinile fericiți și am zis: „Închidem serviciul divin 'de urmărire' cu imnul...”

Cine conduce o întreprindere cât de mică știe cât de important e să ai o structură organizatorică. După dezbateri, s-a hotărât ca 29 de echipe, cuprinzând între 5 (comisia muzicală) și 400 de oameni (echipa de plasatori), să asigure buna desfășurare a programului public. De la intrarea în parcare – unde se puteau vedea oameni de

• Fapte 2000 – *Experiențe* • Fapte 2000 – *Experiențe* •

musafiri: 48 în seara întâi, 66 în a doua, iar în cea de-a treia, 74. Nemaiavând loc în adunare, frații au deschis subsolul, unde au montat un televizor pentru gazde. Deciziile au început să înflorească: deja sunt patru solicitări temeinice.

Era sâmbătă seara, tocmai când un cor cânta la deschiderea transmisiei. Pe trotuarul din fața adunării, un călător grăbit rărește pașii, apoi se oprește în fața ferestrei întredeschise. Vreo petrecere?! Cine nu se înviorază la asemenea ecouri? În timp ce ochii lui cercetau avid înăuntru, o altă pereche de ochi îl cerceta din întuneric. Era omul de la protocol: Da, e momentul să-l invit înăuntru! „Poftiți, e un

program special, transmis prin satelit...” Călătorul intră. Pășește ca prin vis până la un loc bun. Apoi urmează sărbătoarea... La plecare, încă sub impresia surprizei, străinul a declarat: „A fost... minunat. Nu vreau să lipsesc deloc. E ceea ce de mult căutam pentru suflet”.

Amânare de 15 zile

De domnul Mihai⁶, prezbiter al adunării baptiste din Ocna Mureș, nu se mai lipsește deloc somnul, de când a auzit de NET. De multă vreme pironit în neputință și durere de un cancer terminal, în ziua de deschidere, a luat o doză dublă de morfină ca să poată ajunge la NET. La vestea sosirii bolnavului,

adunarea se înfioară. Răsufând anevoie, Mihai privește avid. În cumpăna morții, el vede altceva decât vâd alții. Dincolo de scenă și de spectacol, el vede descoperirea lui Dumnezeu pentru ceasul din urmă al istoriei sale, o solie de totală consacrare față de tot adevărul. „O, Doamne, să nu mor până nu aflu totul... Dă-mi încă 15 zile...” Și Domnul îl ascultă. Ai lui, parcă intuind măreția clipei, s-au hotărât să-l însoțească în revelație. Alți opt baptiști vin și ei seară de seară. Poate foarte curând, se va vedea că boala aceasta n-a fost spre moarte, ci spre slava lui Dumnezeu! La terminarea emisiunilor, primesc vestea că Mihai a ales să devină membru al



ordine, cu paleta roșie/verde în mână dirijând parcare... și până în spatele scenei, unde se afla

întotdeauna un „înger păzitor” însărcinat să oprească accesul celor neautorizați, echipele urmau să

acționeze conform unui scenariu atent pregătit. Cât de bine au răspuns băieții de la protocol sau fetele cu aranjamentele florale admirabile! Domnul să-i răsplătească! Unii din echipa de intervenție au fost prezenți și dimineața, și seara, nu numai în orele de „spectacol”. „O așa organizare n-am mai văzut de când lucrez eu aici, la Sală” a mărturisit șefa sălii, Maria Tănase. „Da, aceste două săptămâni, parcă am fost în concediu.”

Apoi... **MUZICA.** „Ah! Ce muzică ne veți da, fraților?” - ne întreba îngrijorat poporul. Biserica din România dorea o replică europeană la experiențele transoceanice din '96 și '98. Comisia muzicală (C. Tolici, G. Vasilescu, C. Geantă, Șt. Tați și B. Catană) a elaborat mai întâi criteriile spirituale și cele profesionale de selecție. Iar apoi, în căutare de cântăreți, comisia s-a suit într-o mașină și a înconjurat țara. Audițiile au fost înregistrate video, pentru o examinare mai obiectivă. Dintre toți cei care au răspuns, au fost aleși cei mai reprezentativi. Calitatea interpretării lor a depășit adesea așteptările. Ne

• Fapte 2000 – *Experiențe* • Fapte 2000 – *Experiențe* •

Bisericii păstrătoare a tot adevărul! Domnul știe dacă va mai putea prinde botezul.

Înger de serviciu

La Moisei-centru e seara de deschidere. Nu e omor de lume, dar tot sunt 25 de oaspeți. La masa tehnicienilor este însă îmbulzeală. Oricum ai da-o, receiverul tot nu merge. Între timp mai încearcă alți doi specialiști, chemați anume, dar tot degeaba. Ceva trebuie făcut! Pastorul se ridică și... „Să cântăm, fraților, imnul nr. 14: Doamne, Sfinte, Te mărim...” Nu se termină cântarea, că imaginea a și venit. Mai departe, lucrurile decurg normal, până a doua zi

când, din nou, „măgărușul” nu mai vrea să meargă. Sâmbătă, spre dezamăgirea fraților, receiverul nu prinde nimic. Duminică, atunci când frații s-au urcat pe casa, au găsit antena înclinată cu totul în altă parte... Și se întreabă acum: „Atunci... cum de a mers totuși în prima seară?” Îngerul de serviciu, deocamdată, tace.

Un răspuns minunat

De câțiva timp, Doamna Tuti* din Bistrița privea neputincioasă cum familia ei se destramă. Sotul nu mai voia să știe de ea, nici de cei trei copii ai lor și a înaintat divorțul. Invitația la un program de „Speranță...” a venit ca un balsam. Din prima seară, Tuti a venit cu toți

copiii la adunare. Ca un făcut, de parcă cineva voia s-o oprească de la NET, a doua zi s-a înștiințat de la tribunal privind partajul. Dacă nu-i dădea sotului 30 de milioane – pentru jumătatea apartamentului –, atunci urma să fie scoși din casă, iar casa vândută... În pragul iernii, cu trei copii, aruncați în stradă! Gândul acesta devenise insuportabil! Copiii însă o trăgeau pe mama în continuare la NET. Miercuri (8 sept.), când s-a auzit apelul de ieșire pentru toți cei necăjiți, în inima lui Tuti se dădea o luptă teribilă. Mândria și necredința că se mai poate schimba ceva o țintuia pe loc. Dar fetița de șapte ani o apucase de mână,

reținem să amintim numele vreunei formații sau al vreunui solist român, din dragoste pentru cei care n-ar fi menționați.

Sunt foarte recunoscător formațiilor din străinătate care au dat programului nostru o dimensiune internațională. Corul bulgar, de notorietate internațională, s-a distins prin cântec consistent. Formațiile ucraineană și rusă, cu muzica lor dulce-amară, au făcut să tresalte participanții din satele ucrainene din Maramureș și Bucovina. Iar corul ungar ne-a delectat prin voie bună și fețe zâmbitoare. În topul aprecierii multora a fost formația „Înger alb” din Chișinău, cu un stil ales și parfumat de neprihănire.

În pregătirea programului muzical, Dumnezeu ne-a rezervat și niște surprize plăcute: câteva casete, destinate „Concursului de creație pentru tineret”, au nimerit din... greșeală la comisia muzicală pentru FAPTE 2000. Așa au fost descoperiți soliști vocali cu totul anonimi, dar care au surprins Europa prin frumusețe, naturalețe și înaltă clasă! În timpul progra-

mului am primit cel puțin șase scrisori de peste hotare, care elogiau caracterul și ținuta muzicii prezentate. „E extraordinar că toți interpreții voștri sunt tineri și foarte tineri! Ferice de voi, românii, că aveți un tineret care cultivă valorile adevărate... Acum înțelegem de ce voi, adventiștii din România, creșteți și umpleți pământul...”

SCENA! Nici nu-mi trecea prin gând că tot noi trebuie să producem decorul. Târziu, abia spre sfârșitul lunii iulie, vestea că noi trebuie să amenajăm scena m-a lovit în moalele capului. La început ne gândeam să structurăm totul în jurul unei troițe stilizate, ca să ne identificăm cu plaiul românesc. Totuși, am ales crucea, fiind universală, mai pe limba Europei. Trebuie să recunosc că scenograful nostru, Lucian Nicolau, a fost tare inspirat să aducă curcubeul pe scenă. Transmitea atâta speranță!

EXPO-SĂNĂTATE. Nu pot să nu menționez munca titanică și inspirată a echipei de la CARD (Roșca Beniamin, secondat de Lucian Nicolau, cel care a proiectat afișele și invitațiile), pentru realiza-

rea materialelor pentru expoziția de sănătate. Nimeni nu cunoaște prețul nervilor și al nopților, plătit cu vârf de o întreagă companie de slujitori ai lui Hristos. Un medic clujean, Lorant Szentagotai, și-a păstrat anume concediul pentru aceste zile, ca să poată organiza și slujii non-stop această acțiune. Cei care au vizitat standurile de la parterul Sălii Palatului au avut ce să admire: așezarea standurilor în spirală, în jurul picăturii suspendate, panouri abundând în imagine și text, într-o înaltă realizare, dar și serviciul excelentei echipe de la Herghelia, cea mai prezentă și cea mai harnică, gata să ofere masaj, teste computerizate, consiliere și invitații la FAPTE 2000. Chiar și în zilele muiate de torențele de ploaie, lumea tot se înghesuia la standuri și la cursurile de sănătate. La clasele de gătit, acolo unde un grup de surori pregăteau demonstrații culinare și degustări de rețete vegetariene, se strângeau până la 400 de persoane, dublu de cât ne-așteptam! Se estimează că, în cele 20 de zile active, aproximativ 10.000 au vizitat expoziția! Ce

• Fapte 2000 – *Experiențe* • Fapte 2000 – *Experiențe* •

insistând să iasă în față. „De ce tot vrei să ieșim?” o întreabă mama. „Ca Dumnezeu să facă să nu ne scoată tata afară din casă.” Încurajată și de cei din jur. Tuți și fetița au ieșit cu lacrimi pe obraz. Era acum rândul lui Dumnezeu să lucreze. Chiar în dimineața următoare, o nouă înștiințare veni de la tribunal: mama își putea păstra toată casa în cazul că renunța la pensia alimentară. Dumnezeu le dădea un adăpost mai sigur decât un apartament! Pentru necăjita de Tuți, speranța lua chipul realității.

Regăsire

Mihăiță din Turda fusese crescut ca bun catolic. Când i-a

venit vremea, a ales să urmeze Liceul Greco-Catolic din Cluj. Ca orice băiat evlavios, nutrea și el idealul de a deveni preot! Anii de liceu însă l-au coborât într-o realitate foarte diferită de visurile sale și l-au făcut pe Mihai să părăsească liceul la cea dintâi ocazie care i s-a ivit: o plecare în Spania. Așa începu aventura vieții lui. Nesciind limba și neavând pe nimeni, își consuma zilele într-o gară din Barcelona, până când lui și prietenului său i se furaseră și ultimii bani. Disperat, a sunat la o adresă de români din Madrid, despre care aflaseră că erau oameni de treabă, adventiști. Știa Mihai despre adventiști, pentru că, cu ani în urmă, sora lui se botezase

la Turda, spre marea lui supărare. Frații din Madrid și-au onorat renumele: le-au oferit o cameră la „comun”, iar în Sabat, i-au invitat la adunare... „numai dacă aveau plăcere”. Aici tocmai începuse NET-ul. Așa răsări soarele pentru Mihai și Cristi. Și pentru că pe 8 septembrie era chiar ziua lui, Mihai a telefonat acasă, rugându-le pe mama și pe sora lui să fie prezente într-un loc unde se transmite NET-ul, ca să-și sărbătorească împreună aniversarea. NET-ul a fost punctul lor de întâlnire. Știind că privesc aceleași imagini, cei trei s-au simțit mai aproape unii de alții. De atunci, mama și fiica continuă să vină împreună la NET. „De aici, departe de țară”,



„braț drept” admirabil are solia adventă!

Iar cu numai o zi înainte de

lansarea programului „Speranță pentru generația 2000”, în „Sala coloanelor” a avut loc o recepție

cu invitați din cea mai aleasă societate românească: academicieni, savanți și profesori universitari,

• Fapte 2000 – *Experiențe* • Fapte 2000 – *Experiențe* •

scrie Mihai, „dorec să-i transmit surorii mele Cristina că vreau să-i urmez în credință. Îmi pare rău că mi-am împletit inima când ea mă invita la biserică. La sfârșitul NET-ului, cu ajutorul lui Dumnezeu, voi intra și eu în apa botezului! Dorec mult ca și familia mea să urmeze credința surorii mele!”

Tot rugăciunea

Casa de rugăciune de limbă maghiară din Dej era departe să fie terminată. Totuși, în luna iulie, frații s-au hotărât să pornească NET-ul cu orice preț. După ce s-au rugat, s-au hotărât să intre în adunarea neterminată și au mai votat să așeze, pe perete, deasupra amvonului, o inscripție care să-i

reprezinte: „Înainte, pe genunchi!” Apoi și-au făcut socotelile: n-avem de nici unele. Conferința, mihoasă, le-a împrumutat un receiver și un video-proiector. Un binevoitor le-a împrumutat antena și un altul, LNB-ul. Antena a trebuit s-o cumpere ei, din puținul pe care-l mai aveau. Tot atunci au hotărât să pornească ora de rugăciune de la mijlocul săptămânii. Când au primit invitațiile, s-au rugat pentru călăuzire: „Doamne, Tu-i știi pe toți. Scoate-ni-i pe aceia pe care i-ai pregătit...” Într-o zi, sora Erjike* trecea pe lângă livada vecinilor, oameni serioși. Șandor* stătea la gard, la pază.

După câteva cuvinte, sora i-a întins o invitație. Șandor a citit-o atent și nu i-a dat nici un răspuns. Dar a venit din prima seară și nu singur, ci cu fiul său cel mai mare. După câteva seri, lui Șandor i s-a adăugat și soția – fiica prezbiterului bisericii reformate. Cu uimire, urmăreau fiecare nouă descoperire: despre Isus, despre Sabat, despre starea morților... În cea de-a cincea seară, cel rău a reușit să blocheze aparatul, care n-a mai mers până a doua zi. În situația creată, pastorul s-a ridicat și a predicat el, pe viu. La ieșire, Șandor l-a încurajat: „Nu vă necăjiți... Am pățit și noi așa ceva chiar în prima seară, când am vrut să venim. Bicicletele ne-au lăsat, ca din senin, în pană, dar noi tot am

oameni politici, conducători de instituții, oameni de afaceri... peste 100 de nume rezonante. Înainte de cină, li s-a prezentat filozofia noastră cu privire la sănătate – programul NEW START – care a culminat cu un cuvânt din partea lui Mark Finley, de apropiere de Dumnezeu. „Oare cine sunt acești oameni atât de deosebiți, cu o filozofie atât de minunată?” – era întrebarea pe care am surprins-o de câteva ori în seara aceea memorabilă.

Start!

Pe măsură ce ziua „Z” se apropia, tensiunea creștea proporțional. Știu că uneori, ca să-i aducă pe ai Săi și mai aproape de Sine, Dumnezeu îngăduie vrăjmașului să-și desfășoare puterea și prezența. Cu numai trei zile înainte de început, s-a constatat cu groază că antena de transmisie către satelit, prin neglijența manipulatorilor, zăcea pe undeva într-unul dintre aeroporturile lumii. Transmisia prin satelit pentru Europa părea categoric compromisă. Dar Cel de sus a intervenit – printr-o serie de minuni¹ –, salvând situația exact în ultimul moment!

Când tehnicienii de la „It is

Written” au instalat aparatura, au constatat că sistemul de alimentare a Sălii Palatului nu face față solicitării. Electricianul sălii mi-a mărturisit: „Domnule, păi am avut consum mult mai mare de curent, pentru concerte Rock, și niciodată n-am avut probleme... E de neînțeles!” De urgență, s-a tras o linie separată de mare amperaj.

Era chiar vineri, 3 septembrie. Ploua îndârjit. Sus, pe acoperișul Sălii Palatului, trei specialiști încercau să prindă direcția satelitelui. Mai era doar o jumătate de oră până la începere și, îngrozitor, satelitul era de negăsit. Izbăvirea sosi, iarăși, în ultimele minute.

Iar după ce au găsit satelitul, chiar când să fixeze antena, o rafală de vânt a fost cât pe-acți să o smulgă. Colin, cameramanul șef, s-a aruncat pur și simplu peste antenă și a prins-o, înainte de a se prăvăli în hău! Doamne, ce mare ești!

Vinerea aceea se părea că nimic nu mai merge normal. Singur, sub apăsarea stresului înnebunitor, îmi simțeam limitele. Îmi venea să plâng. Mă ținea doar credința că Cineva mai tare decât

oamenii de lut conducea programul. Nimeni dintre cei ce priveau transmisia nu putea bănuți tensiunea de dincolo de imagini.

Sâmbătă, 4 septembrie, în București ploua ca niciodată: se prevestise o „ploaie de vară” lungă de două zile și două nopți. Ca să ajung dimineață la Sală, a trebuit pur și simplu să înot cu mașina prin adevărate „lacuri” în mijlocul Bucureștiului. Nu e de mirare că participarea a fost redusă. Toți cei ce ajunseseră cu mijloace de transport în comun erau uzi până la piele!

În zilele care au urmat, lucrurile au început să meargă mai bine. Dar n-a fost zi fără peripecii. Într-o zi au lipsit cameramanii noștri (printr-o comandă greșită) și a trebuit să sară tineri din sală, care poate n-au mânuit niciodată o cameră de luat vederi. Altă dată traducătorul, fratele Bocăneanu, a fost reținut într-o vizită protocolară (la președintele țării), așa că în ultimul moment am fost aruncat în valuri în haine de lucru și total nepregătit (nu știam nici măcar subiectul ce urma să fie prezentat).

Fapte 2000 – Experiențe • Fapte 2000 – Experiențe

venit, pe jos...”

Când s-a făcut apelul pentru botez, Șandor a rămas în urmă, cerând să fie botezat. Acasă, au avut un consiliu familial: „Nu vedeți voi, dragii mei, că noi suntem un răspuns la rugăciunile comunității?” La care cei trei băieți i-au spus: „Vrem și noi să cercetăm aceste adevăruri!” Iar tatăl a luat drumul Bucureștiului, ca să fie botezat în fața multor martori!

Impresia în Dej a fost puternică. Într-o seară a venit chiar și locțiitorul comandantului de poliție, că prea multe lucruri bune

auzise el despre NET-ul din adunare...

Hazard

Tot căutând strada cu plopi, Emil din Alba Iulia s-a rătăcit de-a binelea. Se înserase și nu prea mai avea pe cine întreba. În fața lui a zărit lumină, a auzit glasuri și... a mănânat bicicleta într-acolo. Pe perete era un afiș mare și frumos... „Ia să intru aici, că e lume și m-or îndruma ei...” A proptit fierul de gard, și-a scos șapea și a intrat. La priveliștea de pe ecran, a uitat Emil pentru ce venise. Dar de atunci a continuat să vină, căci, dacă stai să judeci, tocmai asta căuta sufletul lui de mult.

Conferința Transilvania de Sud NET pe față!

Pe șoseaua Mediaș – Sighișoara, o mașină străpungea noaptea cu farurile. Șoferul era mulțumit că îl adusese pe dom’ primar dintr-o comună vecină, la prima seară de NET. Nu la fel era și primarul... „Măi oameni buni, la așa un program, nu v-ați priceput deloc să faceți reclamă pe măsură! Dacă-mi spuneți mie... Păi, puneam eu toboșarul să bată toată ziua prin sat și strângeam eu tot satul la Căminul Cultural...” Și, din vorbă în vorbă, până să ajungă acasă, se născu cea mai formidabilă idee: Dom’ primar e hotărât să dea

¹ Vezi articolul Adrianei Pasos, „Întâlnire cu Dumnezeu”, pag. 17



De asemenea, nimeni nu știe că au fost seri când, cu numai 3 ore înainte de program, a trebuit să

schimbăm cântecul din seara respectivă, ba chiar și solistul!

11 septembrie – Sabat. Deși

foarte aglomerat, președintele Conferinței Generale, fratele Jan Paulsen, alege să se deplaseze în

• Fapte 2000 – *Experiențe* • Fapte 2000 – *Experiențe* •

NET-ul, prin casete, la Căminul Cultural din comuna lui! S-auzi și să nu crezi!

Ca-n vechime!

De când venea la NET, Ibi din Sâncraiu de Mureș era tulburată. Nesiguranța drumului vechi și teama de a urma un drum nou și nepopular a determinat-o să caute să cunoască mai mult. Așa că, în Sabat dimineată, Ibi veni și la predica lui Jan Paulsen. Solia simplă și apelatoare a impresionat-o într-atât, încât de la adunare se opri la casa celei mai bune prietene a ei: doi oameni gresesc mai greu... De aceea o invită la prelegerea de seară. În aceeași după-amiază, Ibi mai alergă și la

mama ei, ca s-o cheme și pe ea cu sine. O știa pe bătrâna mamă: tare era împotriva pocăiților! Dar în seara aceea se petrecea ceva deosebit: mama ei acceptă invitația fără împotrivire. Când ajunsese acasă, ostenită de atâta alergare și temându-se să nu fie prea obosită la program, Ibi se întinse un pic pe pat. N-apucase să adoarmă profund, dar nici trează nu era, când Ibi auzi cu urechea minții o voce care-i dicta o serie de texte biblice. Din dorința de a nu le uita, sări ca arsă din pat și începu să noteze pe o bucată de hârtie... Pe măsură ce le nota pe primele, alte texte biblice continuau să-i apară clar în minte. Iată-le:

Proverbe 2,4 („... dacă vei căuta

înțelepciunea ca argintul, vei găsi cunoștință”), *Matei 3,6* („și, mărturisindu-și păcatele, erau botezați de el în râul Iordan”), *Jeremia 31,16* („... truda îți va fi răsplătită”), *Ioan 1,12* („Dar tuturor celor ce L-au primit... le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu”), *Evrei 1,8* („... toiagul domniei Tale este un toiag de dreptate”), *Marcu 5,6* („Când a văzut pe Isus... I s-a închinat”), *Luca 7,47* („... Păcatele ei, care sunt multe, sunt iertate!”), *Psalmul 25,12* („Cine se teme de Domnul?... Aceluia îi arată Domnul calea pe care trebuie s-o aleagă”), *Ezechiel 20,12* („Le-am dat și Sabatele Mele, să fie un semn între Mine și ei...”), *Exodul 18,15* („... Poporul

România, chiar și numai pentru două zile. Asta spune ceva cu privire la semnificația experienței românești în conștiința bisericii mondiale! În Sabat dimineață, toată Europa îl ascultă în transmisie directă de la Sala Palatului. Și înainte de a pleca din țară, duminică dimineață vrea să fie în mijlocul norului de martori tineri, la înfăptuirea rescrierii Scripturii Sfinte din memorie! Clike care nu pot fi uitate.

Momentele cele mai reușite? Toate serile au fost deosebite. Două zile însă le-au întrecut pe celelalte. Prima e duminică din 12 septembrie, când 4.600 de copii și tineri au umplut Parcul Carol, pentru „Biblia rescrisă”. Ce atmosferă înaltă a produs defilarea copiilor cu sulurile în mână, pe platforma Sălii Palatului! Îmi pare atât de rău pentru că n-am putut răspunde dorinței tuturor celor veniți de departe, de a le oferi un loc bun în Sală! Frații mei, m-ați iertat, nu-i așa?

Cea de-a doua zi culminantă a fost sâmbătă 18 septembrie, la Bazinul Olimpic. (Fac un efort să uit

de groaznica busculadă de la intrarea în complexul sportiv, când Mântuitorul a fost rănit de manifestările unora care-și zic „pocăiți”...))

Era dorința legitimă a lui Mark Finley de a avea un botez demn de amploarea FAPTELOR 2000. Dar cum Bucureștiul nu avea pregătiți decât vreo 60 de candidați, am strigat la frățietatea din întreaga țară. Din Conferința Muntenia au sosit peste 130, din Moldova – 60, din Transilvania de Nord – 18, din Transilvania de Sud – 10, din Banat, tocmai de la Oradea, soseau 7 persoane. Iar Oltenia cu Teleormanul ei ne-au trimis 120 de candidați, unul și unul. Surpriza însă a produs-o Republica Moldova care, fără să le-o cerem, a îmbarcat în două autobuze 60 de candidați – chiar pe unii care nu vorbeau decât rusește – și a bătut un drum de 12 ore dus, numai să participe la marele eveniment al botezului. În total, 443 de suflete au fost botezate de peste 40 de pastori din România, SUA și Republica Moldova.

Să vă spun o întâmplare: cu trei ore înainte de începerea progra-

mului de botez, unul dintre colegi a simțit îndemnul să meargă mai devreme la bazin, ca să verifice ultimele amănunte. Pe când încerca rezistența scării de coborâre în bazin, a simțit că i se înmoaie picioarele: o treaptă era desprinsă, suficient ca să frângă gâtul cuiva. Să-l fi văzut sâmbătă dimineață pe fratele Teofil Petre, în apă, cu o teslă în mână, remediind grava defecțiune. Spuneți-mi, n-a fost aici directă călăuzire a lui Dumnezeu?

Secvențe emoționante de la botez au fost prezentate în aceeași seară, în cadrul Misiunii Globale. În direct, Mike Ryan, vizionarul, și Garry Krause, cel mai bine cotate producător de film de scurt metraj, ne-au introdus Europa în inima incandescentă a misiunii de frontieră. Ah, minunate vești. Când lumea se trezește, tu ce faci pentru Salvatorul tău?

Penultima zi a programului, acea sâmbătă memorabilă, ne-a dezvăluit o surpriză, privind numărul de decizii pentru botez: 3.241 în întreaga țară! Să mă înțelegeți bine: acest număr nu se

• Fapte 2000 – *Experiențe* • Fapte 2000 – *Experiențe* •

vine la mine să ceară sfat de la Dumnezeu”), Iov 42,12 („În cei din urmă ani ai săi, Iov a primit de la Domnul mai multe binecuvântări decât primise în cei dintâi...”).

Sub impresia inspirației divine, Ibi rămase vreo 5 minute pe gânduri. Apoi o chemă pe fetița ei, care stătea în pat și citea. Amândouă luară Scriptura. Adevsea, când se aflau în criză, cele două o mai deschideau la întâmplare, ca să afle ce le spunea Domnul. De data asta, citeau fără dubiu Cuvântul lui Dumnezeu ce li se adresa atât de direct, la fel cum vorbea El proorocilor din vechime.

Din seara aceea, nu mai sunt două drumuri în fața femeii

îndoite. Un singur drum îi rămâne, acela de a pași, prin poarta botezului, în staulul Păstorului cel Bun.

Vântul suflă încotro vrea

De mult se ruga Marita pentru familia ei. Voia să-i vadă pe toți salvați, lângă Isus. Dar știi cum e cu proorocul în patria lui... La ocazia unică a sfințirii Casei de Rugăciune Tg. Mureș C, a mai făcut un nou rând de invitații. Doar sora ei, Liana, a venit până la urmă, dar nu i-a plăcut din cauza îmbulzelii... De-atunci, Marita i-a spus: „Eu n-am să te mai bat la cap. Știi unde e biserica. Când vrei, vii...” Liana însă n-a mai venit. Acum se apropia NET-ul și Marita era frământată. Fără alte vorbe, i-a dus Liane o

invitație. Cinci seri au trecut, iar Liana nu venea. Marita nu conțenea să se roage, cu lacrimi. Abia în seara a șasea, Liana apărură pentru prima dată și a fost atât de coplesită, încât, la sfârșitul prelegerii, a și luat hotărârea să-L urmeze pe Isus și să fie botezată. Ce bucurie pe îngeri și pe Marita! Mai era însă o grea problemă de rezolvat: cu locul de muncă! Liana era vânzătoare în bar. Până la Sabat, era comertul cu alcool. Nu-l nimic! Rugăciunea a făcut minuni până acum și tot ea le va rezolva și pe celelalte! Slavă Domnului: la numai patru zile, Liana era căutată insistent de un patron, care o dorea ca vânzătoare la o benzinărie. La aceasta, ce mai ai de spus?

referă la cei care doresc în general să studieze Scriptura, ci el desemnează doar pe aceia care și-au exprimat, la sfârșitul FAPTELOR 2000, dorința fermă să fie botezați în viitorul apropiat. Dumnezeu să fie lăudat. N-am mai întâlnit un așa succes de când lucrez pentru Mântuitorul!

Dacă mai vreți niște date statistice, iată-le: Botezuri în toată perioada FAPTELOR 2000 – peste 890. Numărul mediu de participanți neadvențiști – 13.876 pe seară. Cea mai mare participare de oaspeți – 17.417. În realitate, totalul oaspeților care au participat a fost mult mai mare, unii venind doar câteva ocazii, alții luându-le locul. Doar în Sala Palatului, numărul oaspeților care au participat de cel puțin 12 ori și care au primit o Biblie a fost de peste 1.300!

Epilog

Acum, după ce FAPTE 2000 a devenit istorie adventă, ce conclu-

zie pot să trag?

Mai întâi, că mare dreptate are Mântuitorul când zice: „Mare este secerișul...” (Matei 9,37). Nici nu ne dăm seama cât de coapte sunt holdele, gata pentru seceriș! O, dacă am avea ochii dragostei, am vedea o altă lume, una flămândă și însetată, ca niște oi risipite, în așteptarea cuiva care să le îndrume la Păstorul cel bun.

În al doilea rând, că nu există o barieră mai mare în calea încheierii Marelui seceriș decât „fiii împărăției”, cei care nu intră și nici pe alții nu-i lasă să intre în ea. Oriunde s-a investit, în cele aproximativ 700 de centre cu echipament NET, au curs deciziile. Iar acolo unde „ai noștri” au participat ca spectatori sau au descurajat programul, abia dacă s-a strâns vreun bob...

În al treilea rând, că de un singur lucru este nevoie, pentru ca Domnul secerișului să scoată lucrători și puzderie de suflete: „Rugați-vă!” (Matei 9,38). Oriunde s-a

revărsat spiritul de rugăciune, Duhul Domnului a condus necunoscuți la program și la mântuire.

Povestea un predicator bătrân că, prin anii '50, pe când Sala Palatului era în construcție, un grup de pastori tineri vorbeau cu îngrijorare de ascensiunea comunismului. Noua Sală a Palatului promitea să devină o tribună a ateismului, pentru propagarea fără opreliști a necredinței. „Nu vă temeți”, interveni un pastor bătrân. „Dumnezeu va face chiar în această Sală să bubue Evanghelia Sa! Va veni ziua, iar unii dintre voi o vor vedea!”

Noi am văzut-o. Și aceasta nu poate fi decât debutul unei alte mari aventuri, care va fi o și mai Mare Strigare pentru tot pământul!

Lucian Cristescu este directorul Asociației Pastorale a Uniunii.



Întâlnire cu Dumnezeu



Prima zi de toamnă (miercuri, 1 septembrie) începu ca oricare alta. Noaptea de dinaintea ei m-a găsit în pat destul

de devreme. Nu mă simțisem prea bine și dorisem să mă odihnesc mai mult.

Ajunghând dimineța la serviciu (lucrez ca secretară la Conferința Florida), m-am mirat să-l zăresc pe Ralph Ringer în ușa biroului Asociației Pastorale. Știam că e în concediu. Istoria pe care am aflat-o curând după aceea mi-a deslușit tot misterul. Cu câteva ore înainte, Brad Thorp l-a sunat pe Ralph, solicitându-i ajutorul într-o problemă foarte grea, care risca să compromită întreaga campanie de evanghelizare a fratelui Mark Finley. Necazul era că tocmai antena cea mare și o parte a echipamentului de transmisie prin satelit zăceau blocate în Miami și n-ar mai fi ajuns la timp (până în 2 septembrie) decât dacă cineva în mod personal ar fi luat cu avionul cele șapte colete uriașe, a căror greutate se ridica la 320 kg!

Ralph, istovit de o lungă călătorie, insista de colegul lui să-l înlocuiască. Întrucât însă și acesta era foarte aglomerat, s-au gândit la numele meu: „Să meargă Adriana”.

La 11,50 am primit chemarea de a pleca. Abia am telefonat soțului meu, că fratele Thorp m-a și sunat cu vestea că în patru ore trebuia să fiu cu tot echipamentul în avionul care decola din Miami în direcția Frankfurt. Iar eu... mă aflam la Orlando! În timp ce încă primeam telefonic toate detaliile, Ralph îmi și făcea rezervarea pentru zborul Orlando-Miami. L-am mai rugat pe soțul meu să-mi pregătească bagajele până ajung eu acasă.

Nu știu cum am condus spre casă, dar drumul pe care de obicei îl făceam în 15 minute, acum l-am parcurs în numai 7 minute! Mi-am luat lucrurile, pașaportul și tocmai când ieșeam pe ușă, Ralph îmi tăie calea. Reușise să meargă la bancă, să scoată ceva bani de drum și să mi-i și aducă înainte să plec.

Ne-am rugat scurt și... din nou telefonul. Mi se comunica numărul de rezervare pentru zborul

transoceanic. La 13,30 am pornit spre aeroport pentru o cursă care pleca la 14,05! Cu doar 5 minute înainte de decolare, am ajuns la scara avionului.

Era bine, dar acesta era doar începutul. Tot drumul spre Miami mă rugam ca Dumnezeu să mă ajute să găsesc, în timp util, cele 320 kg de echipament la birourile Lufthansa; și apoi, să mai prind și avionul. Știam că mulți se rugau pentru mine ca Dumnezeu să aibă în grijă Lui toate amănuntele călătoriei mele. Eram conștientă că nu era echipamentul nostru, ci al lui Dumnezeu. Nu era problema mea, ci a Lui. Tot rugându-mă, am primit asigurarea că Dumnezeu va purta de grijă.

Când am ajuns la Miami, în loc să aterizăm imediat, ne-am învârtit o groază de timp deasupra aeroportului. Aveam impresia că nu vom mai coborî niciodată. Eram foarte tentată să mă uit la ceas, dar o voce parcă îmi spunea să nu o fac. Și am ascultat. Am ieșit din avion, mi-am luat bagajul și am început să alerg spre terminalul Lufthansa. Am trecut pe lângă două terminale, dar nu-l puteam găsi

pe cel al companiei Lufthansa. În fugă, am zărit un ceas de perete care arăta 15,27. Avionul meu urma să decoleze la ora patru, iar eu încă nu găsisem biroul Lufthansa. Am intrat în panică. Eram obosită, bagajul îmi atârna din ce în ce mai greu și disperarea puneă stăpânire pe mine. Văzând un cărucior gol, mi-am aruncat geanta pe el și am continuat să alerg cât puteam. Din fugă, întrebam pe toți de biroul Lufthansa. În cele din urmă, l-am găsit. Era deja 15,45 și eu știam că, pentru un zbor internațional, ar fi trebuit să mă prezint la îmbarcare cu cel puțin două ore înaintea plecării... Ce erau 15 minute?

Eram deja frântă când, ajungând la birou, nu am mai putut spune decât: „Am venit pentru cele șapte colete care trebuie să ajungă în România.” „Da, și...?” a răspuns omul din spatele biroului. „Cum vă numiți? Aveți bilet? Ce colete?”

Probabil credea că sunt picată din cer. După câteva detalii, omul a încercat să repereze coletele prin telefon. În acest timp, o lucrătoare îmi verifica identitatea și rezervarea pe calculator. Când îmi ceru documentele, i-am dat pașaportul și carnetul de conducere care, din neglijență, poartă și acum, după zece ani de căsătorie, tot numele meu de fată. Femeia mă privi neputincioasă: rezervarea biletului de avion era făcută pe numele soțului meu și îmi cerea documente corespunzătoare... I-am pus pe masă legitimația de serviciu și carnetul de asigurări sociale, ambele cu numele de după căsătorie și i-am spus că asta este tot ceea ce am. În zadar! Ea cerea documentul regulamentar. Până la urmă, văzând că nu o scot nicicum la capăt, am cerut să mă adresez unui superior, întrucât trebuia să prind avionul de Frankfurt.

Omul cu care vorbisem puțin mai înainte – era chiar șeful – se apropie de lucrătoare și își dădu, printr-o privire, aprobarea. Gata!

Pe bilet a fost trecut numele meu de dinainte de căsătorie și acum totul era în regulă.

Între timp sosiră și coletele de 320 de kg. Am plătit repede taxa pentru greutate excedentară, când doamna de la birou îmi spuse clar: „Nu mai prindeți avionul! Trebuie să treceți bagajele prin vamă... și asta ia o grămadă de timp”. M-am întors direct către superiorul ei, i-am explicat că nu se poate să pierd avionul, întrucât acest echipament trebuie de urgență să ajungă în România pentru un eveniment televizat și transmis în toată țara. „Sunteți sigură că nu veți avea probleme cu aparatul la vama română?” I-am răspuns categoric, prin credință: „Domnule, nu va fi nici o problemă, doar ajutați-mă să ajung în avionul de Frankfurt”. Brusc, șeful s-a întors spre hamal și i-a poruncit scurt: „Du-le direct la avion!” Era incredibil! În acele colete imense putea fi orice, de la droguri și până la bombe!!

Timpul trecea, eu încă mă aflu la biroul agenției Lufthansa și știam că trebuie să alerg înapoi, până la terminalul meu. L-am întrebat pe domnul acela amabil dacă personalul de la zboruri știe că voi sosi totuși, chiar cu întârziere? Mi-a răspuns doar: „Doamnă, trebuie să alergați cât vă țin puterile, dar nu intrați în panică!” „O, domnule! Sunt în panică deja de trei ore!”

Am alergat și am reușit să ajung până la terminalul avionului meu cu doar șapte minute înainte de decolare. Eram epuizată, dar fericită.

În zbor spre Frankfurt, singurul lucru la care mă puteam gândi era: cum voi putea să trec coletele cu echipament prin vama românească, fără probleme? Mi-am amintit și de insistența fratelui Thorp de a nu lăsa bagajele în urmă, nesupravegheate, căci de la Frankfurt urma să schimb avionul spre București.

Trebuia să mă asigur că și echipamentul va fi fost transferat.

Când am ajuns la Frankfurt, la punctul de control, am înmănat pașaportul și biletul reprezentantului Lufthansa. Citindu-mi numele „Mrs. Pasos?”, doamna a început să-mi vorbească în spaniolă. Mi-am dat seama că trebuia să „schimb canalul”, așa că am dat-o pe spaniolă. I-am spus toată povestea mea și am rugat-o să-mi ofere asigurarea că echipamentul va fi transferat în noul avion. Amabilă, după ce a verificat de trei ori pe computer, doamna m-a asigurat că, din moment ce computerul nu le arăta pe lista de amânare, coletele trebuia să fie deja în cala avionului, cu un risc de eroare de doar 1%. Am urcat în avion. Momentul decolării însă întârzia. Într-un târziu, pilotul ne-a anunțat: „Doamnelor și domnilor, ne cerem scuze de întârziere, dar am fost luați prin surprindere de o cantitate neobișnuit de mare de bagaj pe care îl încărcăm chiar acum. În scurtă vreme, însă, vom porni”. Am închis ochii de bucurie: „Asta-i antena mea! O, Doamne! Îți mulțumesc că mai ai grijă și să mă anunți că aparatul nu a fost uitat aici”.

Am ajuns, în sfârșit, la București. Mă urmărea un singur gând: aveam cu mine echipament de transmisie prin satelit în valoare de 50.000 dolari pentru care urma să mi se ceară să plătesc vama (deși ea fusese odată achitată). Eram pregătită psihic să fiu nevoită să plătesc sute sau mii de dolari, doar pentru a-l putea scoate din aeroport. Au sosit și coletele. Le-am verificat numărul și etichetele de identificare. Apoi am pus mâna pe unul dintre colete, gata să încerc să-l târăsc. În același moment, am văzut o altă mână făcând exact același lucru. Era mâna unui domn care se uita fix la pachetele mele. I-am spus foarte răspicat: „Astea sunt coletele mele!” El mi-a zâmbit

și m-a întrebat: „Sunteți de la Adventist Media Center?” La răspunsul meu afirmativ, mi-a spus să aștept liniștită și să nu discut cu nimeni. După cinci minute, s-a întors și mi-a spus doar: „Să mergem!” Era Daniel Nedelcu. Cu ajutorul lui, am luat mormanul de colete și am părăsit aeroportul. Eu priveam la ele, neputând să-mi cred ochilor. Patru oameni de serviciu ne cărau cele 320 kg de echipament de transmisie. Tot ce spuneam era: „E chiar gata? Chiar putem pleca?” Mi se părea că amesc. Nu a trebuit să plătesc în plus nici măcar un singur sfant pentru taxe vamale.

Următorul lucru pe care mi-l amintesc este că mă găseam la Sala Palatului, alături de Mark și Ernestine Finley, de Brad Thorp, de Warren Judd și Colin, operatorul. Era ca și când mă întâlneam cu prietenii mei de-o viață. Ce experiență extraordinară!

Abia acolo am mai aflat un fapt surprinzător! Tot timpul crezusem că „Speranță pentru Generația 2000” avea să fie transmisă doar în România. Însă când mi s-a spus că de fapt întreaga Europă aștepta antena, l-am mulțumit lui Dumnezeu că nu m-a lăsat să știu acest lucru dinainte. Ar fi fost o miză mult prea mare și ar fi apăsător mult prea mult pe nervii mei.

Seara, am fost condusă la recepția pe care Mark Finley o oferea personalităților din România. L-am urmărit cum vorbea despre stres unor parlamentari, academicieni, conducători... reprezentanți ai elitei societății românești. N-am să uit niciodată ilustrația cu cei doi miei. Primul fusese așezat într-un staul cu iesle plină de hrană, în care, însă, erau ascunse borne electrice producătoare de șocuri. După mai multe încercări, mielul s-a retras, tremurând, pentru ca, nu peste mult timp, să moară. Al doilea miel a fost pus în același staul, cu borne descărcătoare de șocuri electrice în

iesle. Numai că a fost pus împreună cu mama lui. După câteva încercări și refugieri la mămică, puilul a sfârșit mâncând fără teamă din iesle, în ciuda șocurilor electrice care continuau să-l biciuiască! Ce mare deosebire! Iar Mark Finley a conchis:

„În străvechea Carte scrie că

„În timpul marii strigări, biserica, ajutată de intervențiile providențiale ale Domnului ei glorificat, va răspândi cunoștința mântuirii într-un mod așa de abundent, încât lumina va fi transmisă fiecărui oraș și fiecărui sat. Pământul va fi plin de cunoștința mântuirii. Duhul înnoitor al lui Dumnezeu va fi încununat cu succes instrumentele puternic active, într-un mod atât de bogat, încât lumina adevărului prezent va fi văzută strălucind pretutindeni.”

Ellen White, *Evangeliism*, pag. 694

există Cineva care ne poate oferi sprijinul moral de care avem nevoie în lumea aceasta de incertitudini. El ne spune: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă”... Acest Cineva este Isus Hristos!”

Il ascultam pe Mark Finley și trecutul îmi răsări din nou în minte. Cu 20 de ani în urmă, părăseam România pentru că alesesem să-L urmez pe Dumnezeu și nu voiam să merg Sâmbăta la cursuri. Iar acum, cineva vorbea despre Dumnezeul meu unor oameni mari ai țării... Era extraordinar! Era ca și când istoria se închidea la loc, descriind un cerc complet. Prin holurile somptuoase, care slujiseră cândva propagandei ateiste, o nouă lumină pătrundea către oameni. Era lumina și slava lui Dumnezeu. Numele Lui era înălțat chiar în aceleași locuri de necredință. Pentru mine, era un moment măreț, la care eram marmorat.

Ce experiență înaltă, ca să fiu folosită de acest minunat Dumnezeu! Când m-am întors în camera mea de hotel, emoția mea devenise mult prea mare ca să-o mai pot reține. Tot ce-am mai putut face a fost să mă prăbușesc pe genunchi și să plâng. Nervii mei cedau, cu totul depășiți de intensitatea experienței.

Însă, în tot ce v-am relatat, cel mai minunat lucru a fost acela că Dumnezeu a ascultat umila mea rugăciune. Mă rugasem mai demult să am posibilitatea să-i invit personal pe membrii familiei mele la una dintre aceste întâlniri. Dar n-am reușit nici la NET '96, nici la NET '98. Doream să fiu cu familia mea măcar la FAPTE 2000. Iar El mi-a dăruit această șansă... Din miliardele de oameni care puteau aduce antena de transmisie în România, Dumnezeu mi-a dat tocmai mie acest privilegiu. O, cât îi sunt de recunoscătoare! Toți ai mei au răspuns cu bunăvoință la invitație. Rămâne acum ca Duhul Sfânt să-și continue lucrarea în inimile lor, tot așa cum știu că o va face și cu mine. A Lui să fie toată slava!

Speranța Adriana Pasos, originară din România, lucrează ca secretară la Conferința Florida.

În misiune la Paris

Dan Costin
evangelist laic

Deși mi-aș fi dorit să rămân, la „FAPTE 2000”, acasă, lângă prietenii cu care lucrasem, am fost trimis la Paris, ca să asist grupa română în această experiență. Sosind, cu puțin timp înainte de începerea programului, am găsit totuși o comunitate cu un potențial misionar deosebit, afundată într-un labirint de obstacole. Pastorul Gilles Georges, un mare iubitor de români, s-a dovedit omul lui Dumnezeu pentru noi.

Vineri, cu numai două ore înainte de prima transmisie, firma de la care doream să închiriem echipamentul și-a strâns toate aparatele și ne-a lăsat baltă, spunând că satelitul pe care-l căutam nu există! Bani să cumpărăm echipament propriu n-aveam. În fața eșecului total, Dumnezeu l-a trimis pe omul Său, pe Gilles Georges, care ne-a dat un cec în alb pentru cumpărarea aparatelor. Dar până atunci, până luni, am fost nevoit să prezint eu primele

trei prelegeri. Greu lucru să-l înlocuiești pe Finley... Apoi totul a intrat în normal.

Cea mai mare bucurie pe care am avut-o la Paris a fost să întâlnesc o grupă mică, organizată de Marius Bârsan și Daniela Roșca, care au două-trei ore de rugăciune pe săptămână. Ca să pregătească NET-ul, aceștia au scris la adresele românilor găsite în cartea de telefon. Au scris de mână, scrisoare cu scrisoare, deoarece tipăriturile sunt

• Fapte 2000 – *Experiențe* • Fapte 2000 – *Experiențe* •

Clipul de la TV

Raluca a tot văzut afișele cu „Speranță pentru Generația 2000” pe străzile din Codlea, dar nu le-a dat prea mare importanță. Când a văzut însă la Pro-TV o reclamă mișcătoare, care anunța ciclul de prelegeri ale pastorului Mark Finley, Raluca i-a spus mamei: „Trebuie să mergem neapărat!” A doua zi, în timpul orelor, gândul nu-i stătea decât la ce va vedea diseară. Acasă însă, mama avea retineri serioase: „Nu putem merge. Avem mult de lucru!” Ca niciodată, Raluca a sărit și a ajutat-o pe mama, a călcat toate

hainele, astfel încât la 19,30 totul era gata! Atunci mama s-a îmbrăcat, și-a luat fetele și au plecat la NET. A fost destul, ca de atunci să nu mai lipsească nici o seară. La apelul lui Mark Finley, ca fiecare participant să vină cu un prieten, Raluca l-a invitat pe tatăl ei. Acum toată familia a găsit speranță și și-au stabilit alte priorități, dintre cele veșnice.

Metoda lui Isus

Anișoara din Solovăstru era descurajată. De câțiva timp, de când oferea invitații pentru programul „Speranță pentru generația 2000”, auzea din partea consătenilor același reproș: „Noi să venim la

voi... Dar voi nu veniți niciodată la biserica noastră!” Ca să rupă scuza aceasta, Anișoara s-a hotărât: va merge duminică dimineată la biserica fraților ortodocși. Luase cu sine multe invitații și se gândea că va oferi una chiar preotului, cunoscut de tot ca foarte reticent față de acțiunile noastre. Când Anișoara a ajuns în pragul bisericii, unora li s-a tăiat respirația. Cineva i-a venit în întâmpinare și a condus-o chiar în față, lângă doamna preoteasă. Toți erau ochi și urechi, dornici să vadă reacția părintelui față de prezența inedită și față de NET-ul care deja începuse. În timpul slujbei, nu s-a

aruncate la coș fără a fi citite. La circa două săptămâni după aceea au trimis invitațiile.

Participarea medie a fost de 96 de persoane. La sfârșit, 6 candidați pregătiți din timp au fost botezați, iar alți 15 au optat pentru botez sau pentru primire prin mărturisire de credință.

Cu vizitele, în Paris e foarte greu. Am aflat cu stupoare că mulți dintre vizitatorii noștri români nu aveau locuință, așa că nu treceau pe foaia de răspuns nici o adresă. Unii locuiau în case părăsite, fără geamuri, alții prin parcuri, sub cerul liber. În zori, poți vedea, pe sub boscheții din parcuri, grupuri de două-trei persoane, dormind în saci căpătați de la Crucea Roșie. La ora 7 polițiștii fac primul rond, se apropie, îi ating ușor pe umăr, le arată soarele și le spune respectuos că s-a făcut ziua. Fiecare își strânge repede sacul de dormit, își ia rucsacul în spate și pleacă, pierzându-se în pântecul imens al orașului. Într-o zi, când m-am dus

în cimitirul Pere Lachaise să caut mormântul lui Enescu, într-o singură zonă, dintre cele 97, am găsit cinci cavouri locuite de imigranți. Erau acolo apă minerală, câteva conserve, așternutul făcut sul. Numai locatarul lipsea... până la lăsarea serii.

Dumnezeu a lucrat în Paris. Dar trebuie să mărturisesc că succesul „FAPTELOR 2000” în Paris s-a datorat și acelor membri care, în iureșul goanei pentru supraviețuire, și-au făcut timp să lucreze pentru Hristos! Bravo lor! Ca să amintesc doar pe câțiva din ei: Emilian Bârsan, care i-a pregătit din timp pe cei 6 candidați pentru botezul din ultimul Sabat; Andrei Tabacu, traducătorul foarte solicitat, Crețu Vică, prez-biterul, care se luptă să fie la înălțimea vremurilor pe care le trăim, Valentin Ciucă și Laurențiu Roșca, cei care conduc grupul muzical, solistul Stelian Cojoc... Șirul lor continuă, în cărțile cerului. Și, în mod special, pastorul Gilles Georges cu soția, care au

participat atât de dăruitori la efortul nostru!

Când am plecat, le-am reamintit strigarea lui Ioan: „Când va veni, El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc” (Matei 3,11), un foc care va consuma „încleștarea noastră cu pământul” și care trebuie „să fie aprins chiar acum” (Luca 12,49)! Doar dragostea vie, ca a lui Hristos, va birui secularizarea societății îngâmfate, numai după ce va fi înnoit comunitatea, ca pe vremea primilor creștini.

Dacă există ceva care mă face să trec cu încredere pragul celui de-al treilea mileniu, este credința că trei lucruri – rugăciunea de mijlocire, adevărul prezent și grupele mici – vor revoluționa și vor înaripa biserica în așa fel, încât, la venirea Sa, Domnul Hristos s-o găsească zburând peste fața pământului, bucurându-se că a terminat lucrarea ce i-a fost încredințată.

Fapte 2000 – *Experiențe* • Fapte 2000 – *Experiențe*

auzit nici o aluzie. Atunci, poate că la sfârșit!? Pe când părintele, la încheierea slujbei, salută pe credincioși, iar aceștia, cu pioșenie, sărutară sfânta cruce, ajunse și Anișoara în dreptul preotului. Întept, acesta nu îi întinde crucea... În schimb, Anișoara îi întinde invitația. Preotul o ia și spune: „Acum, că ai fost la noi, trebuie să venim și noi la voi”. Seara, biserica adventistă era luată cu asalt. De atunci, seară de seară, zeci și zeci de oaspeți au participat constant la dezvăluirea adevărului lui Isus și a voii Sale. Și când te gândești că Dumnezeu a lucrat printr-o simplă femeie!

Conferința Oltenia

Eșec explicabil

Dacă, pentru comuna Peretu, NET-ul din '96 a fost un triumf, de data aceasta, FAPTE 2000 a apărut ca un eșec total. Abia dacă au participat în sală 10 oaspeți la cei peste 1.000 de membri. Explicația? Progresul tehnologic! Dată fiind rețeaua locală de TV-cablu, NET-ul a rulat direct în casele abonatilor, la adăpost și la căldurică. La un sondaj, a ieșit la iveală că aproximativ 600-700 de familii din comună au urmărit solia. Toate bune, dacă vajnicii secerători s-ar duce să și strângă bogăția de recoltă.

Conferința Muntenia

Un preț care merită

La NET '96, biserica din Buzău-Miorița a fost martoră la un eveniment neobișnuit. Într-o seară cu apel pentru ieșit în față, printre vizitatorii care s-au ridicat a fost o pereche tânără, amândoi ingineri. Însă în timp ce doamna se îndrepta spre amvon, soțul ieșea mânios din sală. La câteva săptămâni, când doamna se boteza, soțul divorța. Credința costă!

NET-ul de-acum a culminat cu botezul de sâmbătă, 18 septembrie. La sfârșit, o persoană se apropie de pastor. Nu lipsise nici o

Sondaje Sondaje

1. Care credeți că a fost cheia reușitei programului FAPTE 2000?

Duhul Sfânt. Cincizecimea. Ca de fiecare dată, în privința vieții spirituale nu este alt secret decât același Duh Bun care nu-și încetează lucrarea nici chiar când noi toți dormim... Și nu de puține ori am primit dovezi clare că El a lucrat, așa cum a făcut-o și la NET '96 și la NET '98.

Paul Csavdari – pastor, Nazna

Cred că de foarte mare importanță a fost pregătirea bisericii, anume accentul care s-a pus pe pregătirea personală („Cincizecime pentru mine”) și pe grupele mici. Și la fel de importantă a fost vizitarea oaspeților și crearea de relații cu aceștia, chiar în timpul NET-ului.

Cristian Mărginean – student practicant, Mediaș

Unicitatea lui se datorează și solemnității momentului, iar reușita sa se datorează calității predicării, contextualizării mesajului la mediul est-european și organizării impecabile. Totuși, mai presus de toate acestea, totul esențial în derularea acestui program l-a avut Duhul Sfânt. El a fost „Marele Secret”, care a încălzit inimile oamenilor prin Cuvânt.

Marius Creța – student practicant, Sighișoara

Reușita se datorează unui evantai de factori: a. prezentări atractive, pe înțelesul participanților, b. traducere alternativă, care a ușurat asimilarea informațiilor, c. desfășurarea programului în spațiul românesc, cu muzică românească

adecvată; d. seriozitatea cu care membrii bisericii s-au implicat în pregătirea spirituală și în organizarea programului local, g. implicarea membrilor bisericii în invitarea și susținerea musafirilor.

Horea Tămășan – pastor, Reghin

Un singur cuvânt: RUGĂCIUNEA! În multe locuri s-au format grupe de rugăciune ca suport al programului.

Viorel Dan – pastor, Berghia

Sunt atât de importante postul și rugăciunea, împărțirea sarcinilor din timp, vizitarea musafirilor, înainte de a da invitațiile, pentru stabilirea prieteniei, precum și vizitarea lor în timpul și după terminarea programului.

Karoly Nagy – pastor, Tg. Mureș

Fapte 2000 – Experiențe • Fapte 2000 – Experiențe

seară, iar la primul apel, a ieșit în față. Acum dorea să-l roage pe pastor să-i grăbească botezul. Știti cine era? Chiar sotelul mănios. Ard de nerăbdare să afle ce va face cu fosta lui soție...

Dumnezeu răspunde

În dimineața când trebuia să predice Jan Paulsen (11 sept.), frații din Mizil au dat drumul la aparate, după rânduială. N-o făceau de prima dată. Dar receptorul parcă era mort! Au luat-o de la început, s-au mai rugat, degeaba! „Să dăm telefon la specialist, la București!” De la centru, după ce i-a ascultat atent și a încercat tot ce se putea, Gabi

Marian le-a spus-o bărbătește: „Fraților, după semnalmente, receiverul e ars. Omeneste, n-avem ce-i face”. Pentru că sosise ora, au ținut o predică locală. Dar, după ora 12, s-au sfătuit: cum să se dea bătăi? Și unde e credința lor în Dumnezeu acela care a făcut totul din nimic? Aici, măcar era un amărât de receptor ars care trebuia doar reparat! Și, cum specialitatea lui Dumnezeu e minunea, au zis frații: „Să ne rugăm și să facă El o minune!” În adunare s-a făcut strigarea: „Cine crede că Dumnezeu poate face o minune să rămână, la post și rugăciune!” Dintre cei 17 membri cu totul, au rămas în urmă cinci femei și un

frate, mai bolnav... S-au rugat, au cântat, s-au mai uitat la receiver și au luat-o de la capăt. A trecut așa o oră, două... Dar nimeni nu spunea: „Hai acasă!” S-a făcut ora 3, ora 4... Ei, de la capăt! Cum să-i lași pe cei 28 de oaspeți fără NET? Pe când cântau ei cu ochii spre Dumnezeu, receiverul (care stătuse tot timpul în priză) parcă vrea să miste, apoi – pac, meniul apare pe ecran! Domnul e viu! Domnul ne-a răspuns printr-o minune, fără mână omenească!” De bucurie, au luat-o de la capăt, să-l multumească de data aceasta. De-atunci, aparatul e mai bun decât a fost. Nu-i de mirare, la așa un Depanator!

Sondaje Sondaje

2. Ce planuri aveți pentru integrarea vizitatorilor în viața comunității?

Vizitatorii se integrează mai ușor în viața comunității dacă sunt câștigați prin relații de prietenie durabile, chiar dacă la început vin mai rar la biserică. Acest lucru l-am urmărit prin vizite la domiciliu, prin acordarea Bibliilor în Sabat dimineață și prin seminarul biblic „Biblia spune”. În viitor, vrem să-i integrăm pe vizitatori în grupele mici care vor fi alcătuite.

Cristian Mărginean – student practicant, Mediaș

Programul grupelor mici, cu nuanțele lui specifice, este un mijloc important de integrare a vizitatorilor. Apoi, diferitele seminarii pe teme biblice sau cele care au în centru o

carte anumită din Biblie ne-ar putea ajuta în acest sens. Cursurile antistres sau antifumat ar putea ajuta și ele în acest scop.

Vajda Csaba – student practicant, Brașov

Imediat după încheierea prezențelor, am început un seminar de „Daniel”. Sper ca grupele mici integrale să se dovedească utile în acest sens.

Szabo Laszlo – student practicant, Cristești

Cred că vizitatorii trebuie să rămână pentru un timp în grupele mici și numai după aceea să fie integrați în viața publică a bisericii.

Cred că unele dintre bisericile noastre nu sunt încă pregătite să primească cu toată inima pe vizitatori.

VioREL Dan – pastor, Berghia

Cred că membrii care i-au invitat pe oaspeți trebuie să devină „îngerii lor păzitori”, să îi viziteze, să îi ia cu ei la serviciile divine. Mai mult, să se roage cu ei și pentru ei și să fie dispuși să facă și alte servicii pentru ei. În același timp, membrii să formeze o grupă mică integrală cu ei. Și, ca încurajare, să participe împreună cu ei la clasa de botez.

Karoly Nagy – pastor, Tg. Mureș A

Fapte 2000 – Experiențe • Fapte 2000 – Experiențe

Conferința Banat

Dumnezeu este aici

Pentru Otelul Roșu, este pentru prima dată când participă în direct la o transmisie prin satelit. Așa se face că animația și stresul sunt pe măsură. Din timp, biserica și-a încheiat pregătirile. Au invitat oaspeți, au montat antena, au potrivit-o cu grijă. A venit și ziua de deschidere, într-o atmosferă sărbătorească. Doar un om stă pierit lângă aparate: nu recepționează semnalul! Se verifică parametrii, setarea. Degeaba. Se dau telefoane, până la București, dar în zadar. Și încordarea cedează. Cu un minut înainte de ora 8, con-

ducătorul programului apare înaintea mulțimii: „Nu mai avem nici o soluție, decât să ne rugăm cu toții la Dumnezeu. Doar o minune...!” Solemnitatea clipei îi unește pe toți, ca la revoluție. „Amin!” spune toată adunarea și... lumina albastruie înviază semiîntinericul. „Doamne! O minune!”. De bucurie, unii plâng, iar alții vorbesc cu voce tare laude pentru Dumnezeu. Toți însă sunt cuprinși de simțământul: „Cât de înfricoșat este locul acesta! Aici este casa lui Dumnezeu, aici este poarta cerurilor!” (Gen. 28,17)

Credința profetică a părinților noștri

Când pe 18 septembrie a fost prezentat, în cadrul programului de

sămbătă seara, filmul documentar „Global Mission”, unul dintre venerabilii participanți nelipsiti la programul „Speranță pentru generația 2000”, un bătrân octogenar baptist din Sebiș, a exclamat, spre surprinderea confrăților săi prezenți: „Dumnezeu va încheia lucrarea Lui prin adventiștii de ziua a șaptea”. Să fie aceasta doar emoția de moment la belșugul de fapte misionare prezentate în caseta video cu pricina sau expresia convingerii plămădite în timp cu privire la rolul Bisericii Adventiste, ca ultim segment al mișcării destinului creștin? Frumoasă mărturisire de credință din partea Filadelfiei cu privire la speranța pentru Laodicea!

Record mondial în Parcul Carol

Biblia rescrisă din memorie

Cristian Modan

Despre acțiunea *Biblia din memorie* s-a vorbit și se mai vorbește încă. Au trecut câteva săptămâni de la memorabila zi de 12 septembrie, când peste 4 600 de copii și tineri adventiști din toată țara s-au întâlnit în parcul Carol din București pentru a rescrie Biblia. Mesajul lor: *Biblia este încă relevantă pentru această generație.*

Prin gestul lor de a memora Sfânta Scriptură și a o reda în întregime într-un timp record, ei au vrut să atragă atenția opiniei

publice și să transmită mai ales tinerilor crezul lor. Ei sunt convinși că Biblia și mesajul transmis de aceasta constituie adevărata soluție pentru criza morală și de identitate cu care se confruntă tânără generație.

Faptele se cunosc mai mult sau mai puțin, însă semnificația lor este mult mai importantă. Tinerii participanți au sosit cu toții începând din zori în parcul Carol din București. Cu o oră și jumătate înainte de deschiderea acțiunii,

aleile principale, de o lungime impresionantă, ale parcului, s-au umplut de tineri. Aceștia au memorat fragmente din Biblie, pe care le-au redat, pe 66 de suluri de hârtie, simultan, în așa fel încât au reconstituit întreaga Biblie. Lungimea totală a sulurilor s-a apropiat de 3 km.

Timpul total în care tinerii au realizat din memorie cel mai recent manuscris al Bibliei a fost de numai 28 de minute. Cel care a finanțat programul „Speranță pentru

• Fapte 2000 – Experiențe • Fapte 2000 – Experiențe •

Mântuirea prin cablu

Când se pregăteau frații din Petrila să încheie examinarea candidaților pentru botez, sosî o femeie necunoscută și ceru botezul alături de ceilalți. Cum nu frecventase adunările publice, nedumerirea a fost destul de mare. „S-o cercetăm...” Dar, la toate întrebările puse, răspunsurile au fost prompte. Cum mai e și asta? Păi, simplu, prin tele-cablu! Întreaga serie de prezentări a fost vizionată acasă, grație firmei care oferă servicii în domeniu. Și, pentru că nimic nu mai lipsea credinței femeii, botezul a avut loc. Deci, se poate și așa...

Prioritățile absolute

Când primăvara trecută ajutorul șefului de post s-a căsătorit la biserica adventistă, unde era membru, primarul Simi Negoveanu i-a cunoscut pentru prima dată pe acești credincioși. Tot atunci a primit cadou o Biblie, pe care o ținea la vedere în biroul primăriei. Când pastorul Rusu G. s-a dus la primărie să solicite un spațiu potrivit pentru desfășurarea NET-ului, mare i-a fost mirarea să găsească un suflet însetat de cunoașterea lucrurilor spirituale. Patru ore l-a descusut cu tot felul de întrebări, în timp ce sătenii sosîți cu probleme erau rugați să revină altă dată. În sfârșit, după consultații prelungite,

primarul hotărăște: „Să li se dea căminul cultural, fără bani și fără plată!” Cât despre protecția pentru buna desfășurare a evanghelizării lui Mark Finley, va avea el grija; n-are el un ajutor de șef de post eminent? E evident că, pentru primăria din Răcăjdia, NET-ul și Evanghelia sunt priorități care nu pot fi amânate!

Conferința Moldova

Frați de NET

Ca un fulger, vestea NET-ului din Suceava a făcut ocolul împrejurimilor. Cei care-L iubesc pe Domnul l-au prins irezistibilă chemare. La Mihoveni, frații



Generația 2000" a suportat costul tricourilor pe care le-au purtat exploratorii, companiile și tinerii participanți. O semnificație deosebită a avut-o faptul că președintele Conferinței Generale,

Jan Paulsen, a scris primul verset din Biblie, iar Mark Finley, directorul postului de televiziune „Stă scris”, ultimul verset.

În ultimele săptămâni, s-au ridicat unele întrebări la care

încercăm să răspundem mai jos.

Cum s-a născut această idee?

Ideea a fost transmisă câtorva instructori de exploratori, în urmă cu patru ani la o convenție, de către fostul director de tineret al Divizi-

• Fapte 2000 – *Experiențe* • Fapte 2000 – *Experiențe* •

baptiști au primit invitația cu atâta entuziasm, încât duminică seara, biserica baptistă a fost aproape goală. Cam 40 de persoane au venit la Suceava, cu instrumentele lor, ca să cânte, să se roage împreună și să asculte NET-ul. Cu fiecare seară care trece, tensiunea din sânul acestei comunități crește, în jurul întrebării: de ce să mergă ei la Suceava și să nu aibă NET-ul chiar în biserica baptistă din Mihoveni? De pe acum se și fac aranjamente pentru șutul II...

Dintre morți – la viață

La NET-ul din Moldovita vine regulat Maria. Și pentru ea,

NET-ul este ceasul cel bun al lui Dumnezeu. „Ehei, nu știți dumneavoastră ce-i cu mine! Cu câteva săptămâni în urmă am fost dusă la spital, într-o stare gravă, tot mai gravă, până am murit. Doctorii m-au declarat moartă clinic, au pus cearșaful peste mine și m-au dus la morgă. Către ziua m-am trezit printre... blajini. Nu m-aș mai întoarce printre ei. Dimineata – să vezi ce spaimă pe brancardieri: să vadă mortul sculându-se. Și ce bucurie pe mama, care venise la spital cu pânzele albe ca să-și ia fata moartă. Acum, pentru că Dumnezeu m-a salvat, vreau să-L cunosc de tot și să fac voia Lui.”

Fii ai lui Avraam...

La adunarea din Fălțiceni e mare forfotă. Măcar că sala este încă neterminată, cam 25 de oaspeți se alătură celor 32 de membri seară de seară. Lucrul cu totul neobișnuit este că animatorii acestui grup sunt chiar doi dintre profesorii orașului, oaspeți și ei. Nu doar că au invitat colegi și pe elevii lor, dar se și străduiesc din răspuțeri să întărească noile convingeri biblice ale vizitatorilor. În fiecare seară, doamna profesoară vine cu dulciuri, ca să facă participarea copiilor din școală cât mai plăcută. Când Cristi, un fost elev de-al ei, a salutat-o cu: „Săru' mâna”,



unii Euro-Africa, Jose Figols, care nu mai este în viață. În ultimele șase luni, cât a durat pregătirea acțiunii,

au fost contactați directori de tineret din mai multe țări, în încercarea de a afla dacă ideea a

fost sau nu aplicată vreodată. Nici unul dintre aceștia nu auziseră despre o astfel de acțiune. Abia

• Fapte 2000 – *Experiențe* • Fapte 2000 – *Experiențe* •

aceasta i-a răspuns: „Nu așa, Cristi! Aici se spune 'Pacea Domnului!'”

Începe cu 1

Cristina din Suceava era cam amărâtă. La „Cincizecime pentru mine”, s-a hotărât să aibă și ea măcar un invitat. Dar vara a trecut, secerișul a sosit și... încă nu găsise pe nimeni. Putea găsi scuze: tatăl ei – necredincios – îi interzisese să facă publicitate credinței ei. Dar vezi, scuzele nu liniștesc conștiința. Într-o zi, unul dintre clienții ei, un ofiter de carieră, intră în sectorul ei de lucru. „Cristina!” i-a vorbit Duhul Sfânt, „iată ocazia ta!” Iar Cristina i-a vorbit de NET și i-a

oferit o invitație. „Stiti, vine chiar tema 'Pace pentru suflet'...” Coarda lui sensibilă a fost atinsă: ofiterul era neliniștit. Așa se face că în prima seară a venit și a fost uimit de atmosferă și de solia de încredere și pace! A doua zi, telefonul de la serviciu al Cristinei sună: „În seara asta e tot la 8?” Era dl ofiter, doritor să nu scape programul. În cea de-a treia zi, Cristina a așteptat zadarnic în stația de autobuz. Pesemne că nu-l mai interesa. Când însă Cristina a sosit la adunare, ofiterul era la intrare, așteptând-o. De data aceasta, venise împreună cu soția lui! Pesemne că vinul din care dl ofiter începea să bea este mai bun decât toate câte le găsise până atunci.

După șapte ani de rugăciune

Venise mama să-și vadă băiatul, pe Viorel! Venise tocmai din Orhei, de dincolo de Prut, până la Galați, unde Viorel se așezase, după absolvirea Facultății de Industrie Alimentară. Cândva, în adolescență, Viorel îi întâlnise pe adventiști și, în urma studiului pe furate, se hotărî s-o rupă cu comunismul și să se facă adventist. Dar să vezi ce împotrivire veni din partea familiei! Viorel n-avea o altă cale decât să se roage, neîncetat, ca văduva săracă. Mama, ortodoxă neînduplecată, nu s-ar fi sinchisit de el, dacă puil

ulterior s-a aflat că tinerii din Germania au realizat o acțiune similară cu peste șase ani în urmă, în 52 de minute. Nici acțiunea lor nu a putut fi înscrisă în Cartea Recordurilor.

Ar fi fost posibil să realizăm un timp și mai bun?

Desigur că timpul ar fi putut fi scurtat prin mărirea numărului de participanți, lucru care ar fi diminuat fragmentul fiecăruia. Au existat situații în care tinerii din anumite zone au învățat două sau trei versete, în timp ce alții au învățat unsprezece sau chiar mai multe. De unde această diferență? Acest lucru s-a datorat faptului că unele comunități sau zone s-au înscris inițial cu un anumit număr de participanți, iar după împărțirea fragmentelor au apărut și alți doritori. În unele locuri, aceștia au făcut ca numărul celor înscrși inițial să se dubleze sau chiar să se tripleze, însă era prea târziu ca noii veniți să ajute la efortul general. Au scăzut însă fragmentele celor din zona sau din comunitatea lor; de aceea, unii dintre aceștia au terminat în mai puțin de 5 minute.

Un alt factor care a contribuit la creșterea duratei a fost absența unora dintre cei înscrși inițial. Din acest

motiv, timpul s-a dublat, deoarece am fost nevoiți să aplicăm un plan de rezervă: fiecare participant urma să învețe și porțiunea unui prieten, pentru ca, în situații de urgență, să scrie și porțiunea acestuia. Un număr de câteva zeci de versete din totalul de 31 102 au fost copiate direct din Biblie cu autorizarea coordonatorilor de carte, datorită absenței atât a titularului, cât și a rezervei. Se estimează că acuratețea redării a depășit 95%.

De ce se încearcă înscrierea în Cartea Recordurilor și care este stadiul acestui proces?

Omologarea lui ar face ca zeci și sute de milioane de oameni din întreaga lume să afle despre acțiunea tinerilor adventiști și despre mesajul lor. În timp ce ziarele, posturile de radio și televiziune transmit evenimentul doar atunci când este de actualitate, Cartea Recordurilor este citită în fiecare an de numeroși cititori din toată lumea. Pe lângă aceasta, recordul este amintit an de an, până la doborârea lui.

Cartea Recordurilor a trimis de curând încă un răspuns negativ

la încercarea noastră de a omologa acest record. Într-un fel, atitudinea organizatorilor este de înțeles, pentru că este foarte greu să monitorizezi atâtea mii de oameni. Din acest motiv, vom încerca să înscriem această acțiune la alte capitole: cel mai recent manuscris al Bibliei, cei mai mulți oameni care au participat la reconstituirea unei cărți, cel mai lung manuscris etc. Este posibil ca aceste încercări să eșueze din nou, însă omologarea acțiunii nu a constituit niciodată preocuparea principală a organizatorilor. Uimitoare este însă viteza cu care vestea despre această acțiune a înconjurat pământul, chiar fără o recunoaștere formală a recordului.

Cine au fost organizatorii și participanții?

În mod cert, o astfel de acțiune implică un efort conjugat și de durată în pregătirea ei, iar cei care au asudat cel mai mult sunt de cele mai multe ori în spatele scenei. Vrem să amintim pe directorii de tineret și pe asistenții acestora, pe coordonatorii de carte și de comunitate, pe cei care au asigurat comunicațiile, pe Augustin

• Fapte 2000 – Experiențe • Fapte 2000 – Experiențe •

mamei n-ar fi atât de departe. Așa că, uitând de divergențele legate de credință, sosi la Galați tocmai când da NET-ul să înceapă. Și, pentru că bucuria revederii a fost mare, Viorel își luă inima în dinți și o invită la NET. Năstăvită de nimeni în Galați, mama acceptă fără mari împotriviri să păsească pragul bisericii pentru prima oară în viața ei. Din a doua seară, Viorel cu mămica vin primii și pleacă ultimii. „Nădăjduiesc că Dumnezeu din cer m-o ajuta și pe mine să pricep toată voia Lui!” oftează mama, iar băiatul e zăpăcit de bucurie: „Astăzi, Dumnezeu mi-a răspuns deodată la șapte ani de rugăciune!”

O greșală fericită

La sfârșitul lui august, comitetul din Iașlovăț și-a făcut socotelile. NET, în septembrie? Nu merge și... pace! „Nu vor veni oamenii!” În consecință, au hotărât să înregistreze temele și să le prezinte în reluare. Cât despre videoprojector, au hotărât să-l pună la dispoziția comunității Sucevita, situată mai spre munte. Le vor împrumuta casetele și vor porni cu o seară mai târziu.

Dar vineri, în ziua de deschidere, ploaia îndârjit, o ploaie mocănească. Cine mai merge pe așa o vreme pe câmp? La Iașlovăț, se adună iarăși comitetul. „Gata, întorcem foala.

Mergem în direct.” Bine, dar cu Sucevita, care strânsese o droaie de invitați, ce va fi? Nimeni nu poate rezolva o așa situație, decât numai Dumnezeu. Până seara, un echipament complet vine în întâmpinarea nevoii Sucevitei. Deși montat în grabă, semnalul e de nota 10. La Iașlovăț însă, comitetul umblă prin ploaie săși mobilizeze membrii, să împartă invitații, să întindă afișe... Așa le trebuie! Mare e mila lui Dumnezeu: de cu seară, plouă cu invitați. De la 25 în prima seară, au ajuns la 68. E mare interes. Vin și copii de școală, chiar și cu părinții. Unii vizitatori sosesc cu mult timp înainte, ca să aibă loc bun: duminică (12 sept.), cu două

Vasilescu și Ioana Goran, care au asigurat coordonarea generală, și pe tinerii din comunitatea Crinul din București, care au tăiat sulițele și au scris pancartele cu numele cărților Bibliei. Participanții au fost exploratori, companioni și tineri din toată țara: 90 de tineri din Banat, 200 din Transilvania de Sud, 500 din Oltenia, 1600 din Moldova, 2200 din Muntenia. Unii dintre aceștia au călătorit două nopți pentru a ajunge și a se întoarce.

Acțiunea s-a sfârșit, ecourile au rămas și vor rămâne încă multă vreme

În primul rând, modul pozitiv în care a fost reflectată în atât de multe mijloace de comunicare în masă a făcut ca informația despre acțiune și despre autorii acesteia să ajungă la milioane de români. Nici când până acum o acțiune a Bisericii Adventiste nu a fost apreciată atât de mult în presă ca *Biblia din memorie*. Cel puțin două ziare centrale și șase locale, mai multe posturi de radio și posturile de televiziune Pro TV și Tv. România 1 au reflectat pe

larg evenimentul. În afară de ziarul *Libertatea* și postul Pro TV, toate celelalte mijloace de informare au specificat faptul că acțiunea a fost organizată de tinerii adventiști. Relatarea acțiunii, articole din ziare și imagini foarte sugestive încă pot fi citite și văzute de oameni din toată lumea pe Internet, pe pagina tinerilor din Slobozia <http://www.cicnet.ro/educatie/bis-adv/biblerec> sau la pagina de știri a Conferinței Generale, <http://www.adventist.org/news/issues/data/939154281/>, data de 14 septembrie.

În al doilea rând, ecourile s-au făcut auzite în Biserica Adventistă din lumea întreagă. Cu ajutorul poștei electronice, vestea s-a răspândit foarte rapid. În plus, faptul că evenimentul a fost relatat pe larg în buletinul de știri săptămânal al Conferinței Generale a făcut ca știrea să se răspândească pretutindeni unde sunt adventiști. Ca răspuns la această știre, au sosit reacții chiar și din cele mai îndepărtate colțuri ale planetei (Australia, Africa de Sud). Printre aceste reacții se numără și mesajele președintelui Ulrich Frikart și al directorului de tineret Corrado Cozzi, de la

Diviziunea Euro-Africa. De asemenea, raportul secretarului Conferinței Generale, fratele Thompson, la Comitetul anual din luna octombrie a acestui an a inclus secvențe video de la această acțiune, alături de secvențe de la programul Fapte 2000.

Tinerii adventiști din România s-au făcut cunoscuți și au oferit un exemplu demn de urmat. Uniunea de Sud din Diviziunea Nord-Americană a anunțat deja că se pregătește să organizeze un eveniment similar. Le dorim să scoată un timp și mai bun.

În al treilea rând, extrem de importante sunt ecourile rămase în sufletul participanților, dintre care mai mult de o zecime au fost tineri ce nu s-au născut într-o familie adventistă. Aceștia sunt tineri și copii care participă la programele de exploratori, companioni și tineret. Era încântător să vezi pe fețele tinerilor bucuria de a participa alături de prieteni din întreaga țară la un astfel de eveniment major. „A fost una dintre ocaziile în care am fost mândru pentru că sunt adventist”, au afirmat mulți dintre aceștia.

• Fapte 2000 – Experiențe • Fapte 2000 – Experiențe •

ore înainte de program, așteptau deja șase persoane în adunare. Printre cei prezenți este și prezbiterul penticostal, care e nelipsit și-i place! NET-ul are un așa succes în zonă, încât comitetul pocăit se și gândește la o reluare a programului la căminul cultural.

Tăciunii și vântul

Când scânteia NET-ului a scăpat la Săndulenii (Bacău), trei tăciuni din vatra unei adunări evanghelice vecine au început să fumege. După vineri și sâmbătă seara, formalizându-se de această indisciplina, comitetul adunării lor i-a chemat la ordine: „Dacă

mai mergeți la ăștia cu Legea veche, vă excludem...” Mai mult încă, duminică, în plină adunare, i-au dat ca exemplu de rea purtare. Rezultatul? Așa cum se întâmplă când vântul suflă în tăciuni, unii se sting, dar alții izbucnesc și mai tare. Tata n-a suportat rușinea și s-a dat bătut. Dar mama și fiica au venit și mai abilit, seară de seară, sorbind toate noile descoperiri din Cuvânt. Și pentru că vântul s-a transformat în furtună de ocări și amenințări, fiica a și luat hotărârea pentru botez, pe când mama încă încearcă să-l convingă pe tata să vină, ca să primească botezul împreună!

TV-NET

Prin dăruirea consistentă și statornică a fraților din Focșani, NET-ul s-a transmis zilnic pe televiziunea din Vrancea care, de la Galați și până la munti, are peste 300.000 de abonați. Reacțiile sunt entuziasmante: „Nu știm cine sunteți, dar apreciem foarte mult prezentările dv. Am vrea cât mai multe din acestea!”

Pripită

Când și-a văzut neamurile din București înșirate la poartă, tușa Iulia din Pechea (Galați) n-a știut ce să facă: să se bucure sau să-și ia lumea în cap. Era chiar în ajunul

În acest an s-au împlinit 120 de ani de la înființarea primei asociații de tineret din Biserica Adventistă. *Biblia din memorie* a fost încă un mod prin care tinerii și-au asumat motoul care i-a însoțit pe membrii acestei asociații pe parcursul celor doisprezece decenii: *Evangelhia în toată lumea*.

Imaginea miilor de tineri în tricouri albe, verzi și albastre, care și-au dat mâna pentru a spune lumii despre importanța Cuvântului lui Dumnezeu, nu se va șterge niciodată din memoria participanților. Dorim fierbinte să vedem în continuare imaginea zecilor de mii de tineri adventiști lucrând uniți, pentru a desăvârși lucrarea de răspândire a Evangheliei, pe care au strâns-o cu atâta dragoste în suflet și în minte.

Ultima oră. Tineri adventiști brazilieni au preluat ideea și au scris *Biblia* pe un sul de 3 km lungime în 25 de minute. Au participat aproximativ 3800 de tineri.

Acțiunea a avut loc în orașul Florianopolis, pe „Podul Speranței”, care leagă continentul sud-american de o insulă. Deși nu a fost redată din memorie, acțiunea a avut un ecou puternic în presa braziliană.

Cristian Modan este directorul de tineret al Conferinței Muntenia.



• Fapte 2000 – **Experiențe** • Fapte 2000 – **Experiențe** •

NET-ului și numai de rubedenii nu-i ardea. Pe urmă s-a gândit că e de la Domnul. „Ia ascultați încoace: Veniți cu mine la NET, că e interesant!” Au răspuns rudele: „Ce să căutăm acolo, bre? Nu știi că nu le avem pe astea cu pocăiala?” Totuși, una dintre rude, tanti Nuța, a zis: „Ba eu mă duc”. Chiar în seara aceea, la tragerea la sorti, i-a căzut o carte! Tare s-o mai fi rugat Iulia pentru asta! Și, pentru că i-a plăcut totul, a doua zi Nuța l-a luat la NET și pe nepotu-său. Extraordinar! Ca un făcut, a fost rândul nepotului să câștige cartea la sorti. Când să se întoarcă acasă, Nuța s-a interesat de vreo adresă din

București unde poate să vadă continuarea. După 8 zile sosește scrisoare din București. „Să știi, Iulia, că eu și nepotu' ne-am hotărât pentru botez”...

Călăuzire supranaturală

Deși crescui în lumea lui din Galați, Ciprian nu se mai simtea de mult din lumea aceasta. Căutător după sensul vieții, a gustat o dată din vinul acela mai tare și s-a hotărât să l se dedice de tot: după Meditația Transcendentală, Ciprian a ales Yoga. Era atât de constiincios, încât maestrul, dorind să-l răsplătească prin ridicarea sa la o treaptă superioară, l-a chemat

într-o zi la el ca să-l încredințeze unor spirite călăuzitoare. Ca pregătire spirituală, maestrul rânduise cu grijă niște bilete pe care scrisese câte o meditație din Vede, din filozofie, sau câte un citat adânc. Ucenicii cei mai buni urma să ia fiecare câte un bilet și apoi să mediteze la cele scrise. Când Ciprian citi biletul care-i căzu, rămase trăsniț. Pe el scria: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă”. Știa că Hristos era Cel care rostea cuvintele acestea. Când, la numai câteva zile, cineva îl invită la NET, Ciprian răspunse pe loc, fără ezitare. „Nu înțeleg ce s-a petrecut cu mine”, spune tânărul.

Dar cu aceștia ce va fi?

Noii noștri prieteni au nevoie de *tine*.
Ce vei face tu pentru ei?

Adriana Timoš

Maranatha, Timișoara,
botezată de 2 ani

Când am început să trăiesc credința, am simțit nevoia de prieteni pentru a le spune starea mea de nou-convertit. Eram adesea tentată să mă învinovățesc. Nu știam totdeauna dacă ce fac e bine

sau rău și aveam nevoie de surori cu care să discut transformarea care avea loc în mine. Când am început să-mi dau seama de starea de păcat și de neputința de a mă schimba prin mine însămi, Dumnezeu a lucrat prin surorile din biserică: am fost întărită când mi-au relatat că și ele au trecut prin

această stare și că nu eram unică în slăbiciunea mea.

M-am simțit foarte bine când o soră din biserică m-a invitat la masă într-un Sabat. Am găsit un exemplu de trăire în Sabat, cu mulțumiri și laude la adresa lui Dumnezeu pentru binecuvântările Lui. Părtășia aceasta în Sabat la

Interviu realizat de Marius Morar

• Fapte 2000 – *Experiențe* • Fapte 2000 – *Experiențe* •

„Credeam în forțele oculte. Biblia nu mă atrăgea! Ceva de neînțeles s-a petrecut în mine. Acum știu că a fost lucrarea Duhului Sfânt care m-a smuls din mâna spiritelor. Vreau să urmez în totul pe adevăratul Dumnezeu și să nu mă mai întorc niciodată acolo!” În seara a opta, Ciprian se hotărăște să țină Sabatul. Acum e rândul diavolului să-l chinuiască. Dar puterea lui Dumnezeu îl întărește. Ciprian nu numai că rezistă, dar se hotărăște să se boteze în biserică lui Hristos. „Fiindcă m-a chemat la El, vreau să rămân lângă El pentru totdeauna!”

Botezul unui... prezbiter

Cât de mult ar fi dorit cei 30 de deținuți din Penitenciarul Iași, care se consideră aparținătorii Bisericii Adventiste, să participe și ei la NET! Câtiva au unit dorința cu postul și rugăciunea. „Să știți, fraților, eu am să văd NET-ul în libertate!” spunea Ionel. Cu o perspectivă de aproape 4 ani de pușcărie, Ionel era apreciat de toți, ca cel mai credincios și harnic dintre ei. De aceea l-au și ales „prezbiter” al grupei lor de aparținători...

Minunea a fost că, la prima comisie la care a intrat, Ionel a fost găsit bun să fie pus pe liber! După ce-a dat pe-acasă, Ionel nu și-a găsit

liniștea până n-a căutat mai întâi adunarea Betania din Iași. Abia a intrat și, gata, NET-ul și începea... Ah! Plângea și râdea de bucurie, văzând cu ochii ceea ce studiasse de un an și jumătate. La sfârșit, când pastorul a dat ochii cu prietenul său din penitenciar, au rămas amândoi încremenți, unul în brațele celuilalt. Inimile tuturor erau topite!

E de prisos să spun că, la primul apel, Ionel a semnat decizia de botez. Comitetul a stat de vorbă cu el, l-a cercetat pe toate fețele și, la urmă, a recunoscut că Domnul lucrase temeinic cu robul Său „prezbiter”.

Frații îmi spun că, de când este

masă e deosebită, să știți!

Pentru cei nou veniți, extrem de benefice sunt grupele de părtășie, organizate pe criterii de asemănare. Aici poți discuta cele spirituale, dar și probleme legate de viața socială; greutăți pe care le întâmpinăm; Sabatul liber la serviciu; hrană sau noul stil de viață.

Pentru că am trecut prin situația aceasta, cred eu, chiar noi am putea fi de ajutor celor nou-veniți, ca într-o familie mare în care frații mai mari, ajutându-i pe frații mai mici, ei înșiși cresc în personalitate.

Marius Bold

Gătaia, presbiter

O, cât de multe lucruri poți face pentru ei, dacă există interes din partea membrilor!

Din experiența pe care o am, un prim lucru ar fi să-i ajuți *indirect*. Cum? De exemplu, pe cel care are

inițiativă să-l pui să facă ceva; pe cel sociabil, să-l pui să întrețină atmosfera. Chiar fără să fie încă botezat, fiecare trebuie să afle că e un loc de activitate și pentru el în biserică... Descoperirea darurilor lui spirituale îi va oferi încredere, și aceasta e o garanție pentru biruința sa în lupta spirituală.

Am observat că nou-veniții sunt cei mai săritori când e vorba de lucrările în comunitate. Cunosced un diacon care lua în vizitele de diaconie pe cei nou-veniți la credință. La noi în biserică, biblioteca ambulantă are succes și pentru că a inclus între lucrătorii săi aceste suflete entuziaiste.

Și încă un lucru: acela de a le crea în comunitate ocazia de a-și împărtăși experiența convertirii. Lucrul acesta e de mare folos și pentru înviorarea celor mai vechi în credință sau a celor descurajați.

Nușa Gherzan

studentă, psihologie

Eu m-am gândit, de exemplu, că s-ar putea face o grupă specială a Școlii de Sabat. Apoi, cred că ar trebui imediat integrați în grupele mici.

Mai cred că diaconii trebuie să-i viziteze, ca să le descopere problemele sociale, pentru o rezolvare cât mai bună. Și nu în ultimul rând, ieșirile în natură – pentru cei tineri – și alte activități, ca să poată discuta și în afara serviciilor divine.

Trebuie să menținem o legătură cât mai strânsă cu membrii noi, ca să nu se simtă abandonați după botez. La început, suntem foarte curtenitori cu ei, foarte atenți, foarte calzi, până când aceștia iau marea decizie. Iar după aceea, ei văd cum interesul nostru scade, orientându-ne spre alți potențiali membri. Uităm că nou-veniții sunt ca niște copii care au nevoie de sprijinul nostru în continuare pentru creșterea lor spirituală.

• Fapte 2000 – Experiențe • Fapte 2000 – Experiențe •

Betania în Iași, ziua de vineri, 17 septembrie, a fost cea mai frumoasă zi. Când Ionel a ieșit din apă, alte 10 suflete au pășit în fața, ca răspuns la apelul Duhului Sfânt. Pentru Ionel însă, experiența abia a început. Ea nu se va încheia, decât după ce îi va vedea pe ceilalți 29 urmându-l pe calea îngustă.

Mai rar așa eveniment

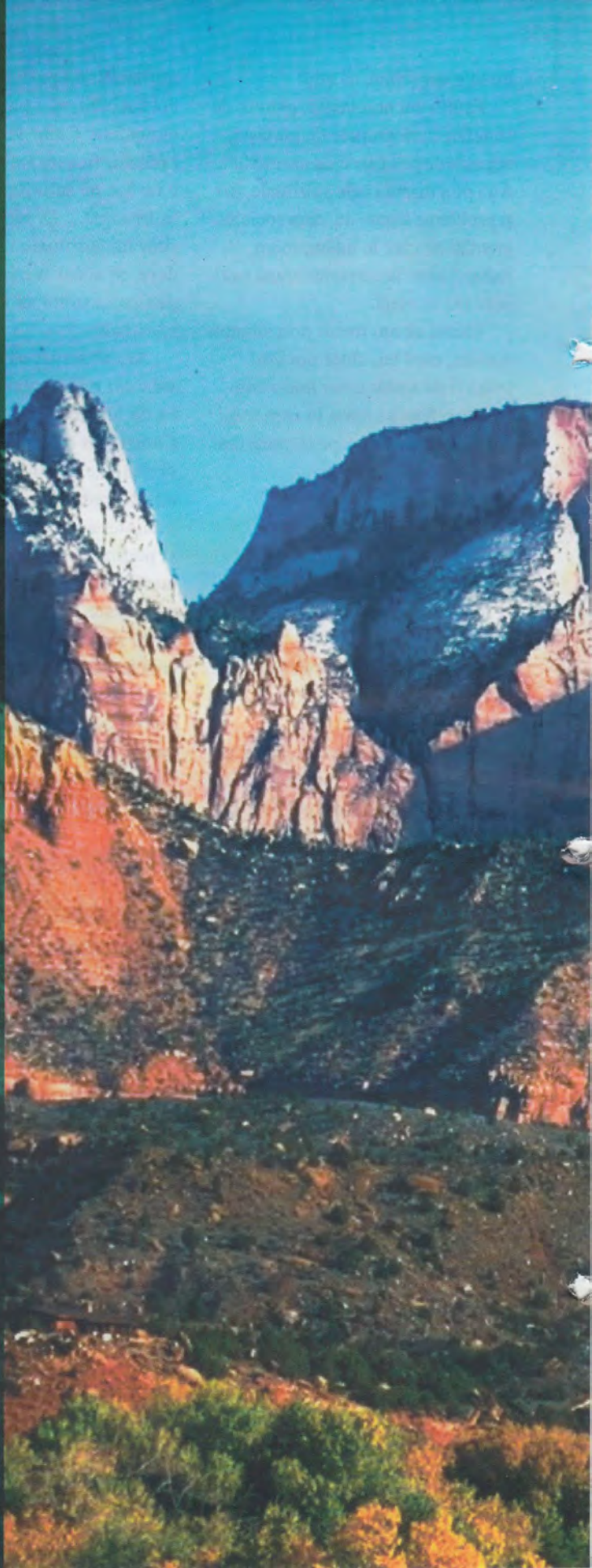
La Vama, copiii au dovedit mare entuziasm la împărțit de invitații. Asta explică cum de s-a umplut sala de persoane respectabile din localitate și școală, iar balconul de elevi. „Dacă m-ar fi invitat mama, nu dădeam eu atâta importanță”,

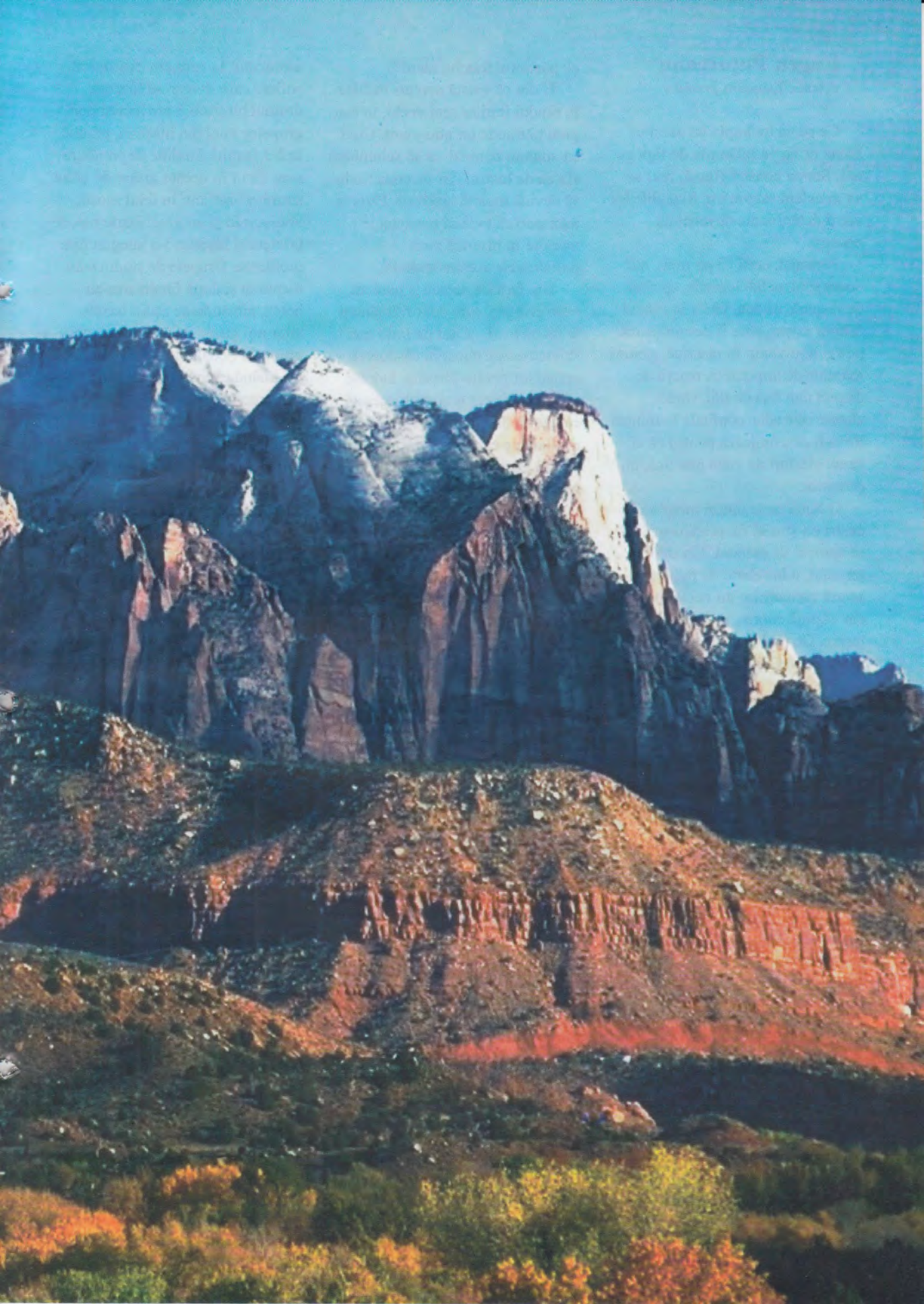
mărturiseste doamna învățătoare Ciocan, „dar pentru că m-a invitat Magdalena (clasa a VI-a), a trebuit să vin. Nu-mi pare rău. Văd lucrurile altfel!” Soții Târlărau, profesori de istorie-filozofie, declară: „Suntem uimiți de felul în care se studiază în biserică dv. Istoria confirmă profetiile lui Daniel! Predicatorul este colosal!” Profesorul Dodu de engleză ridică din deget: „E extraordinar!” Iar doctorița Badale, pentru că n-a putut refuza invitația, și-a trimis fițița, acolo... pentru o seară. Dar fițița n-a mai știut să se oprească! Ultima Joi din NET a fost mare sărbătoare. Dl primar împreună cu secretarul primăriei din comună au venit să marcheze

evenimentul public. Într-un cadru festiv, s-au împărțit Biblii celor ce aveau 12 prezențe. Printre aceștia, era și domnul procuror Sergentu cu soția dămisale. La propunerea înflăcărată a sânil, s-a oferit câte o Biblie de onoare distinșilor oaspeți. „Singura ilegalitate comisă astăzi”, a comentat dl procuror pensionar, „este că n-ați dat Biblii la toți cei de față”. La sfârșitul programului, pe când mașina primarului se îndrepta spre casă, grupuri-grupuri de participanți se zăreau în bătaia farurilor, până departe... Da, de mult n-a mai fost așa un eveniment la Vama!

Îmi ridic
ochii
spre munți...
De unde-mi
va veni
ajutorul?
Ajutorul
îmi vine
de la
Domnul,
care
a făcut
cerurile
și
pământul.

Ps. 121,1-2





Eugen Puțoreanu

Betania, Timișoara, presbiter

Ce se va întâmpla cu aceștia? Exact ce se va întâmpla de fapt cu noi. Starea noastră (bună, rea) se va transfera asupra lor. Reacțiile lor vor fi determinate de reacțiile noastre.

Personal, ceea ce pe mine mă doare sunt neînțelegerile, spiritul de dispută, critica, bârfa în rândul fraților noștri, care îi descurajează pe cei nou-veniți în biserică, gesturi mărunte de impolitețe, reacții de dispreț unii față de alții, vorbe tăioase care aduc confuzie în mintea lor și îi descurajează pentru că ei caută idealuri de viață practică, nu de teorie.

O bună parte dintre membrii noștri nu știu să fie prietenoși și să se apropie de oameni. Un zâmbet, un salut, o întrebare de politete, o scurtă convorbire nu costă nimic, dar câștigă enorm, mai întâi în noi înșine. De multe ori ne aflăm în ipostaza lui Cain, întrebând: „Sunt

eu păzitorul fratelui meu?”

E rău că există cercuri închise în rândul fraților mai vechi, în care greu pătrunde un nou-venit. Cred că suntem comozi ca să schimbăm starea de lucruri, iar biserica tinde să devină moartă spiritual. Părerea mea este că tocmai persoanele născute în biserică sunt purtătoarele acestor maladii.

Din fericire, există și oameni, buni creștini, care sunt frământați la fel ca Iosif: „Caut pe frații mei”. Prietenia este cheia în câștigarea sufletelor pentru Hristos. Doresc să încurajez cât mai mult această categorie de membri nu pentru răsplata pe care ei o vor primi, ci pentru bucuria de a vedea biserica lui Hristos înflorind.

Mihai Maur

Betania, Timișoara,
pastor stagiar

Am să răspund la această întrebare, povestind cum am lucrat la Sacoș, o comunitate tânără. În

momentul în care am descoperit suflete care doresc să urmeze drumul bisericii, i-am încredințat grupelor mici din biserică, practic la 2-3 familii. Studiile de pregătire s-au făcut în aceste grupe de către membri bisericii. În felul acesta, nou-veniții și-au găsit foarte repede prieteni și biserica i-a integrat fără probleme. Grupele de studiu s-au menținut și după finalizarea cu botez, punându-se astfel bazele unor noi grupe mici și a unor noi grupe de Școală de Sabat.

Luând exemplul din armată, unde recruții sunt duși la tragere la scurt timp după înrolare și după doar câteva ședințe de instruire teoretică, am înțeles că prietenii de adevăr nu trebuie lăsați „să mucegăiască”. Ei trebuie integrați în echipele de evanghelizare, pentru a-și oferi propria lor mărturie în fața celor cu care vin în contact. La Sacoș, unii au primit slujbe de corist sau în cadrul departamentului Școlii de Sabat, pe măsura capacității lor de slujire.

• Fapte 2000 – Experiențe • Fapte 2000 – Experiențe •

Un foc în oase

Dna Nela, asistenta, știa ce-i NET-ul, încă din 1996: un fel de doctorie care face bine, dacă n-o iei foarte des. Când a fost invitată la „Speranță pentru Generația 2000”, a venit tot din curiozitate. De data asta i-a venit mai bine: n-a lipsit decât atunci când a fost de gardă. Mai întâi a fost o bucurie: i-a căzut la sortii cartea *Hristos, Lumina lumii*. Auzise de ea de mult și și-o dorea. De bucurie, într-o seară și-a adus și sotul, apoi și fiica, liceană. După bucurie a urmat întristare. La apeluri, inima ei se zbătea între dorința de a ieși în față și lipsa voinței de a se preda. Peste toate acestea, se iviră și norii de împotrivire. Într-o seară, pentru că n-a mai putut să suporte, s-a ridicat și a ieșit

înainte de sfârșit. Când a venit autobuzul, n-a putut urca în el, ci s-a întors la adunare plângând: „Domnule pastor, eu nu mai plec acasă fără să vă spun că m-am hotărât pentru botez! Aseară mi-a fost rușine să ies în față. Dar noaptea trecută n-am mai avut pace... Ah, nu mai suport încă o noapte de chin...” Sub o cupolă de aripi îngerești nevăzute, pastorul s-a rugat cu Nela, până când pacea și bucuria au cuprins-o. Lupta ce-a urmat a fost mai ușoară. „Ascultă, Nela! Ce-ai de gând?” o întrebau la serviciu colegii, iar acasă sotul. Într-o seară, când i-a întins mâna pastorului, Nela și-a arătat triumfătoare degetele: inelele mari dispăruseră. „Începutul e grozav! Să vedem acum și continuarea...” o încurajă pastorul. Continuarea n-a întârziat: în Sabat au lipsit cerceii,

apoi lăntșoarele... „Ce-i mai lipsește ca să fie botezată?” au întrebat frații de la „Speranță”. Bacău, după ce au examinat-o. Un lucru îi mai lipsea: sotul. N-ar fi vrut să-l facă singură... Dar mântuirea e individuală, corect? Așa că Nela se hotărî să se boteze. „Bine! Treaba ta!” i-a spus eliptic sotul. Când să plece la botez, sotul n-a vrut să vină, ci doar fiica. Pe când Nela intra în adunare, echipată în halatul de botez, cineva din sală îi flutură mâna: „Sunt aici!” El era, dragul de el! Ce bucurie și ce lacrimi! La sfârșit, în fața pastorului, sotul a spus apăsător: „... Și eu, și fata ne gândim serios la botez. Dar n-am vrut să-i spunem Nelei, ca să vedem cât este ea de hotărâtă...” Ce-a fost mai greu, a trecut. Mai trebuie doar o încheiere.

EXPO SĂNĂTATE

Gily Ionescu

Programul FAPTE 2000 a avut darul de a schimba nu numai viața celor pentru care a fost susținut, ci și pe a multora dintre cei care s-au implicat activ în realizarea și în sprijinirea lui. Sunt convins că experiențele pe care le-am aflat, legate de acest program, reprezintă doar o mică parte a lucrării Duhului Sfânt în săptămânile acelea. Cât de multă bucurie ne trezesc experiențele

celor care se întorc la Dumnezeu dintr-o viață de păcat și care sunt dispuși să adopte un stil de viață sănătos!

Cu o săptămână înainte de începerea programului „FAPTE 2000” în București, la Sala Palatului s-a desfășurat *EXPO SĂNĂTATE*, care a continuat până în 17 septembrie. Scopul expoziției a fost educarea participanților în sensul prevenirii

celor mai răspândite și grave boli, precum și sublinierea nevoii de o sănătate deplină, inclusiv spirituală. Acest efort deosebit de solicitant a fost posibil grație implicării unei echipe formate din medici și asistenți medicali, studenți de la Centrul de Sănătate și Medicină Preventivă Herghelia, Tg. Mureș, coordonată de pastorul și specialistul în sănătate publică Charles Cleveland, din SUA, și de

• Fapte 2000 – *Experiențe* • Fapte 2000 – *Experiențe* •

Grație mortului

Ziua botezului fusese fixată pe 19 septembrie. Dintre toți cei ce au dorit împăcarea cu Dumnezeu, doar patru luaseră decizia și fuseseră deja examinați. Tot pe-atunci, în mod subit, muri și fratele Barbu, iar înmormântarea lui o fixaseră tot duminică. Sâmbătă noaptea însă, nea Costică – unul dintre șovăielnici – n-a putut dormi, ca Nebucadnetar. Simțământul vremelnice îl pătrunsese de-a binelea. Piatra din munte deja era pornită, iar el tot se mai agăta de chipul de aur? Coșmarul cu ochii deschiși nu luă sfârșit decât după ce nea Costică se hotărî: „Gata!” La groapă, veste bună pentru comitetul din Pângărați: pentru unul mort, unul viu! Dar Dumnezeu socotește mai bine!

După ruga de înmormântare, veni și nea Ionașe, un alt șovăielnic, decis tot pe marginea gropii. Încă o examinare și... în loc de patru, au fost șase. În acea ultimă zi de NET, 70 de perechi de ochi de vizitatori sorbeau evenimentul...

Dovadă

„Hai, tanti Maria, la biserică. E un program prin satelit!”
„Ei, dragă, cum să merg? Nu vezi că fumez întruna? Altfel n-am stare în mine!” Doamna Maria Bobocă recunoștea în față: fără țigară nu putea nicidecum! Dacă nu fuma vreo două țigări după cină, nu se lepea somnul de dânsa! Dar, pentru că era chiar „prin satelit”, s-a dus și tanti Maria o dată la NET. A intrat, a văzut și a auzit în pace... Abia când a ieșit

și-a dat seama că trecuseră două ore și jumătate și... nici o țigară! Nu se poate!! Ba uite că s-a putut! „La să vedem dacă mai merge o seară”, își zise Maria. S-a dus și a doua oară și a fost la fel! „Păi, dacă așa merg lucrurile, ia să merg eu o zi întreagă, chiar sâmbăta, la adunare!” La sfârșitul Sabatului, tanti Maria spunea: „Nici nu știu când a trecut ziua! N-am pus nici o țigară în gură, nici poftă nu mi-a venit! Curată minune!” Ca explicație pentru dorința ei de a se boteza la biserica Betania (Galati), tanti Maria a mărturisit: „Acum știu că Dumnezeu dorește să rămân în biserica aceasta. De aceea vreau să mă botez cât mai curând!”

dr. Lorant Szentagotai din Cluj. Pregătirea numeroaselor pliante, broșuri, cărți etc. a fost posibilă, deși într-o cursă contra cronometru, mulțumită dăruirii echipei de la CARD (arhitect Lucian Nicolau, „creierul” expoziției, Cornelia Dragachis, Daniel Niculiță etc.) coordonată de pastorul Beniamin Roșca.

EXPO SĂNĂTATE a avut trei secțiuni

1. La parterul Sălii Palatului au fost prezentați cei opt factori de sănătate (NEWSTART) sub forma unor panouri cu postere aranjate în opt pavilioane. Tot aici, vizitatorii au putut beneficia de efectuarea mai multor teste:

- măsurarea tensiunii arteriale, a înălțimii, a greutateii și a procentului de grăsime din corp cu ajutorul unor cântare speciale),
- măsurarea colesterolului și glicemiei,
- evaluarea computerizată a vârstei inimii și a vârstei sănătății,
- testul de efort submaximal,
- masaj antistres efectuat de

echipa de maseuri de la Herghelia.

S-au oferit, de asemenea, numeroase pliante și broșuri special pregătite pentru această ocazie (*Avantajele vegetarianismului, Cafeaua și băuturi cu cafeină, Reumatismul – soluții, Cele 7 semne de alarmă ale cancerului, Osteoporoza, Diabetul zaharat, Accidentul vascular cerebral, Recomandări alimentare pentru reducerea riscului de cancer, Ce trebuie să știți despre SIDA, Suplimentele de vitamine și minerale*, semne de carte cu efectele alcoolului, primele două părți ale videoserialei NEWSTART realizat de dr. Valentin Nădășan etc.), precum și o nouă carte de rețete vegetariene și *Remedii naturale* de dr. Agatha Thrash.

2. La etajul I, în două săli a câte 80 de locuri, s-au desfășurat simultan câte două seminarii de sănătate.

3. La etajul II, într-o sală mare de cca 400 locuri, s-a desfășurat clasa de bucătărie vegetariană, cu degustări, coordonată de Viorica Uba și Liliana Radu. Dacă doriți să aveți o pregustare a rețetelor

prezentate acolo, includem rețeta de pâine integrală americană, care a fost foarte apreciată, prezentată de sora Ernestine Finley.

Duminică 29 august, în prima zi, aflulul de vizitatori a fost foarte mare, copleșitor pentru noi – cca 1000 de persoane. Ulterior, numărul a scăzut la cca 400-500 pe zi, ceea ce ne-a permis să satisfacem în general cerințele. Clasa de gătit a fost foarte populară, cu o participare zilnică de 300-400 persoane, punând la grea încercare forțele inimoaselor bucătărese. Seminariile au avut, în general, o participare foarte bună, iar la parter, cele mai populare au fost testele și măsurătorile.

Impresia vizitatorilor a fost foarte favorabilă, mai ales că aproape totul s-a oferit gratuit. Iar cei de la standurile expoziției de mase plastice din foaierul vecin, precum și personalul administrativ al Sălii Palatului au venit să-și facă testele și au fost foarte plăcut impresionați de mesajul EXPO SĂNĂTATE. De asemenea, s-au organizat și două întâlniri oficiale,

Fapte 2000 – Experiențe • Fapte 2000 – Experiențe •

Interes mare

Gheorghita voia să vadă și el „Speranța pentru Generația 2000”. Numai că, locuind la Șendreni, la 15 km de Galați, atârna de vremuri și de împrejurări ca să-l ia cineva până la biserică. De obicei, nea Ionică își făcea milă și-l lua când putea. Seară de seară sta Gheorghita cu ochii în zare să vadă cheia Trabantului lui nea Ionică. Într-o seară trecu nea Ionică, dar n-avea încotro pentru că era ochi cu oaspeți din alte sate. Fără să-și plardă nădejdea, a început băiatul de 14 ani să fluture mâna la masă. Una opreste. Gheorghita intră, dar șoferul nu știa de biserica adventistă. „Nu știi, nene, unde se adună pocăiții de sâmbăta?” „Care, măi?” întrebă șoferul mirat. „Aia cu satelitu’?” De

adventisti... mai greu, dar de satelit, știe tot poporul! În seara următoare, când nea Ionică trecu cu Trabantul, Gheorghita se cuibări în portbagaj. Nu zicea și moșu: „Interesul poartă fesul”? De-atunci, Gheorghita e sigur de NET. Oricât ar „costa”, face!

Am găsit putere!

Printre participanții la evanghelizare, în Galați, venea un om simplu, Hâncu Ștefan. Venea tocmai de la Cluj și participa seară de seară. Cei de la protocol l-au tot observat plecând cu lacrimi în ochi, până într-o zi când unul dintre ei l-a întrebat: „Ce v-a impresionat atât de mult?” Omul s-a oprit o clipă, apoi s-a întors și a zis: „Sunt doar câteva săptămâni de când mi-am îngropat băiatul, sprijinul și bucuria mea. În zilele acestea, aici am găsit putere să trec peste durerea mea. Mă

gândesc serios să vin și eu în biserica aceasta. De curând, Ștefan s-a înscris în clasa de botez!

Înainte-mergătorul

E neobișnuit să vezi băieții de clasa a doua, venind singuri, seară de seară, la biserică. Acesta este tocmai cazul lui Marius A. din Șerbănești. Deși e doar un nod de om, Marius e săritor să-i ajute și pe plasatori cu ce poate. De când a aflat că se oferă o Biblie pentru cei care au douăsprezece rezumate semnate, Marius vine cu toate rezumatele completate. La dezbateri, e tot cu mâna pe sus și da răspunsuri bune. Într-o seară, prezentatorul l-a luat deoparte:

- De ce nu vii cu părinții?

Cu capul în pământ, băiețelul a răspuns:

- Părinții mei nu mai sunt

una cu jurnaliști și cealaltă cu personalități din lumea politică, medicală, științifică etc. din București, cărora li s-a oferit o masă vegetariană și li s-au prezentat elementele esențiale ale controlului stresului, de către fratele Mark Finley.

Numai după ce treci printr-o acțiune de asemenea anvergură îți poți da seama de costurile ei ca efort și jertfire. Personal, am fost impresionat de acei medici, asistenți etc., care și-au lăsat deoparte alte treburi urgente și au pus pe primul loc sprijinirea programului *EXPO SĂNĂTATE*. Îndeosebi șapte dintre ei au venit zi de zi, direct de la spital sau de la serviciu, se așezau la standuri și își ofereau serviciile râului nesfârșit de oameni care ne vizitau zilnic. Unii dintre ei și-au sacrificat concediul de odihnă pentru acesta, alții au renunțat la oferte tentante și promițătoare material, pentru a fi acolo. O tânără doctoriță venită din Republica Moldova ne mărturisea că nu poate să stea acasă – deși uneori oboșea o copleșea – când știa că

standul ei ar rămâne descoperit, și venea... Un asistent din comunitatea Bellu a cucerit simpatia și încrederea nenumăraților vizitatori doar prin zâmbetul și vocea sa caldă, cu care îi întâmpina pe toți. Cei doi medici chirurghi nu au socotit că nu este de rangul lor să stea ore întregi la standuri și să ofere sfaturi simple oricărui venit, fără bani și fără plată. Un alt medic a avut puterea de dăruire ca, pe lângă prezența neîntreruptă la standuri, să își sacrifice și posibilitatea de a sta confortabil pe un scaun, în Sala Palatului de la ora 18, alegând în schimb să ofere prim ajutor în cabinetul sălii... Și așa putea continua, vorbind despre cei care au susținut seminariile medicale și lista ar putea continua cu multe nume care ar merita să fie amintite...

Vă întrebați dacă nu au fost și minusuri? Sigur că au fost. Dacă ar fi să începem din nou, ar fi o mulțime de lucruri pe care eu le-aș face altfel, pentru că mi-am dat seama că le-am făcut în mod imperfect sau greșit. Și știu că

mulți dintre colegii mei ar face la fel. Trebuie însă să recunosc că am fost luat prin surprindere de furia demonică cu care Satana se luptă să rupă rândurile noastre atunci când încercăm să ne punem la dispoziția lucrării lui Dumnezeu. Fac această mărturisire cu speranța că ea va fi de folos și altora. Numai rugăciunea sinceră, perseverentă, ne-a ajutat să putem birui și sunt fericit pentru că am putut încheia această experiență cu simțământul reușitei.

În încheiere, iată câteva date privitoare la cei care au participat la *EXPO SĂNĂTATE*.

Am avut un număr impresionant de vizitatori – o medie zilnică de cca 600-700 de persoane. Sigur că destul de mulți dintre aceștia au venit de mai multe ori, pentru a participa la unele seminarii medicale, la clasele de gătit etc. Pe unii deja îi cunoșteam bine (ca de ex. pe o doamnă pensionară care încerca să mă convingă cu un articol din *Formula As* că ouăle de prepeliță, consumate cu sutele într-o cură, „topesc” depozitele de colesterol

• Fapte 2000 – Experiențe • Fapte 2000 – Experiențe •

împreună. Mama a plecat, stau numai cu tata...

- Păi... vino cu tata – a replicat prezentatorul, căutând s-o dreagă. Pauză...

- L-am rugat, dar nu vrea să vină... Vă rog să-mi semnați rezumatul, ca să câștig o Biblie, ca să citească și tata în ea și să nu mai bea... Și poate că va veni și mama la acasă...

Zelul băiețelului a contaminat-o și pe sora lui, care a început să-l însoțească la NET. Iar când s-au împlinit cele 12 seri, Marius a apărut la adunare... cu elne credeti? Da, chiar cu tata și, pe deasupra, și cu bunicul, ca să fie martor. Emoțiile lui au fost atât de mari, încât, în timpul prelegerii, Marius n-a mai putut și a adormit în bratele tatălui său. Tatălui i-a plăcut NET-ul, așa că a mai venit, iar la urmă s-a înscris să participe

la studiile biblice care urmează să aibă loc în adunare. E ceva!

Întorsătură de 180 grade

Într-o seară, din curiozitate, veni la NET și Craiu A., băiatul din vecini, cel ce obișnuia să se distreze înjurând de sâmbete și de adventiști. Băiatul n-a mișcat toată ora. Apoi, a plecat cu fata trasă. La gard însă, nu conținea să mărturisească celor ce treceau prin fata lui: „Păi... eu n-am știut ce e la adventiști! Tii, ce rău îmi pare pentru toate câte le-am făcut! Să știți, mă, că tot ce spun ei este adevărat!” Unii îl cred pe cuvânt. Dar sunt și alții, care vor să se convingă personal și care caută să vină la NET.

Revărsarea Duhului !

Pe conducătorul bisericii penti-

costale din Sucevița, vestea despre NET l-a neliniștit. Chiar dacă s doar o mână de adventiști (26 membri), dar treaba cu „satelitu” presimea el că o să-i tulbure adunarea. Așa că, duminica dinaintea NET-ului, a făcut un anunț cu multă răvnă: „Nimeni să nu se ducă la evanghelizarea sâmbătarilor”. Frații însă, având și darul cercetării duhurilor, au hotărât în consecință să meargă să vadă despre ce e vorba. Și, ca să nu greșească, au hotărât să meargă în grup. Așa că 25 de musafiri au năvălit la NET. Ziceau apoi frații: „Ce-am învățat noi în aceste două seri, n-am învățat de când suntem credincioși de zeci de ani...” Un duh nou înviorează acum mintea oaspetilor: „Suntem hotărâți să nu pierdem nici o ocazie. Vrem la urmă să studiem toată familia studiile din Biblia pe care ne-o dă fratele Finley”.

din artere și care credea că mana primită de israeliți în pustie nu era, de fapt, altceva decât ouă de prepeliță, dar care a avut deschiderea să accepte adevărul atunci când i-am arătat că oul de prepeliță conține de peste două ori mai mult colesterol decât cel de găină, la 100 g). Astfel, estimăm că am avut o participare de cca 8.000-10.000 persoane în cele 20 de zile ale **EXPO SĂNĂTATE**.

Opiniile participanților referitoare la serviciile oferite și la calitatea seminariilor au fost, în general, dintre cele mai bune. Nemulțumirea cea mai mare a fost legată de faptul că zilnic erau programate trei seminarii medicale, și mulți doreau să participe la mai mult de unul. Ni s-a confirmat încă o dată faptul că seminarul de abandonare a fumatului este dificil de susținut – oamenii vin sperând să primească ceva – o pastilă, un ceai, un secret

etc. – și hocus, pocus!... vor scăpa de fumat. Puțini au motivația și voința suficiente să participe cinci zile la rând la un program care îi invită să trăiască fără țigară. Dar cei care au făcut-o au reușit.

Despre rezultatele la teste vă pot spune că ele confirmă datele statistice existente. Peste o treime din persoanele trecute de 40 de ani au hipertensiune arterială (și puțini știu ce să facă pentru a „dezamorsa” această bombă cu ceas), aproape jumătate au colesterolul peste valorile normale, cca unul din zece are glicemia crescută și aproape jumătate au mai multă grăsime decât normal în organism.

Știm că mulți dintre cei ce au trecut pe la **EXPO SĂNĂTATE** au participat și la programul „SPERANȚĂ PENTRU GENERAȚIA 2000”. Totul a fost firesc și am fost impresionat să aud cuvintele unuia dintre tinerii americani care au coordonat echipa

de studenți de la Herghelia (care a fost unul dintre pilonii de bază care au asigurat reușita acestei expoziții) spunând: „Niciodată nu am văzut lucrarea misionară medicală mai eficientă decât acum.”

Ce urmează de acum? Roadele strânse trebuie îngrijite, iar cele încă necoapte trebuie ajutate să se maturizeze. Aici toți avem o datorie imensă, și bunul Dumnezeu să ne ajute să conștientizăm acest lucru!

NOTĂ IMPORTANTĂ:

EXPO SĂNĂTATE va continua! Toate materialele (standurile, plantele, instrumentele pentru teste etc.) sunt disponibile. Există deja planuri concrete de reeditare a ei în alte orașe din țară. Dacă doriți ca **EXPO SĂNĂTATE** să vină și în orașul dv., contactați-ne!

Dr. Gily Ionescu este directorul departamentului Sănătate și temperanță al Uniunii.

Pâine integrală americană

40 g drojdie
1/4 cană apă caldută (pt. drojdie)
1/3 cană miere de albine sau zahăr brun
1 lingură sare
1/4 cană ulei
2-3 căni apă fierbinte
2,5 căni fulgi de ovăz
1 1/4 căni stafide
1 1/2 căni țărâțe de grâu
4 1/2 căni făină albă
Se pune drojdia în apă caldă și 1 linguriță rasă de zahăr sau miere.

Se amestecă apa fierbinte, zahărul, sarea și uleiul într-un vas mare.

Se așteaptă până se răcește puțin.

Se adaugă fulgii de ovăz și țărâța, amestecând.

Se adaugă și drojdia.

Se adaugă 2/3 din făină și se amestecă până se obține un aluat de consistență potrivită.

Se răstoarnă pe o planșetă presărată cu făină.

Se frământă până se omogenizează bine și se dezlipsește de pe mâini, adăugând treptat și restul de făină.

Se formează o cocă.

Se așază într-un vas uns cu ulei.

Se acoperă cu un șervetel și se lasă la dospit într-un loc cald până se dublează (cca 1 1/2 ore).

Se frământă din nou scurt timp.

Se împarte în două porții (sau în trei, dacă se fac pâini mai mici).

Se da fiecărei bucăți forma potrivită tăvil în care se va coace.

Se așază în tavă și se lasă să crească până se dublează compoziția (cca 1 oră).

Se dă la cuptor cca 35 minute la foc tare.

Note:

• Făina albă, țărâțele și fulgii de ovăz pot fi înlocuiți cu o cantitate echivalentă de făină integrală.

• Dacă doriți ca pâinea să nu fie dulce, nu includeți mierea (decât la drojdie) și stafidele.

Fapte 2000

Gânduri și mărturii

Ilie Leahu, președintele Uniunii din Republica Moldova:

Biserica adventistă din Moldova a întâmpinat cu bucurie, chiar cu însuflețire, vestea că va putea să participe la programul „Speranță pentru generația 2000”. Conducerea bisericii s-a plecat pe genunchi, cerând sfat de la Domnul cu privire la organizarea și desfășurarea campaniei. „Cincizecimea pentru mine” a fost un timp de neuitat, și interesul bisericii pentru salvarea celor din jur a fost trezit ca niciodată. Săptămână de săptămână, credincioșii se întâlneau pentru rugăciune și pregătire misionară. Unele comunități se adunau în fiecare dimineață, la ora șapte, pentru ora de rugăciune. Apoi Domnul ne-a binecuvântat ca să avem materialele necesare și să organizăm cu atenție comunitățile pentru lucrare.

Achiziționarea echipamentului a fost o adevărată minune. La început au fost 25 de comunități care au strâns partea care le revenea din costul echipamentului. Pe măsură ce timpul se apropia, încă nouă comunități au fost cucerite de dorința să poată prezenta Evanghelia prin mijlocirea satelitului. Au fost multe exemple de dăruire în ciuda sărăciei. O soră în vârstă a adus ultimii ei bani, pe care-i pregătise pentru zile negre.

Noi, cei din Basarabia, nu avuseserăm privilegiul să participăm la programul NET '98. Am citit în *Curierul Adventist* despre marile binecuvântări pe care le-au primit cei din România și am fost încurajați. Astăzi, Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru Fapte 2000 și pentru cele 34 de instalații.

Și multe semințe prețioase au fost aruncate astfel în solul fertil al sufletelor căutătoare de adevăr. A fost uimitor să descoperim cât de departe a ajuns influența sfântă. Peste 800 de persoane s-au unit cu biserica așteptătoare a revenirii Domnului Hristos. Cuvântul lui Dumnezeu a inspirat credința că El va mântui, și inima oamenilor a fost mișcată și supusă atunci când au contemplat sacrificiul pe care Domnul Hristos L-a făcut pentru ei. Astfel, ei au ajuns să spună „Da” lui Isus.

Gândurile mele se întorc spre o ocazie în care, efectiv, am înțeles călăuzirea lui Dumnezeu în viața bisericii. În Chișinău, au avut patru echipamente. Pastorii și ajutoarele lor au pregătit sala și instalațiile. Totul era gata, grupa de rugăciune și toate celelalte erau la locul lor. Plini de emoție, am privit cum vin primii vizitatori și apoi cum sala a fost arhiplină. La ora fixă, am prins sunetul și imaginea. Totul se desfășura normal, când, deodată, sunetul a dispărut, a apărut iarăși pentru ca să se întrerupă din nou. Pastorul și prezbiterul s-au retras să discute ce au de făcut.

Au anunțat câteva cântări, și trei grupe de câte patru frați și surori s-au unit în rugăciune. Când au spus „Amin”, a apărut semnalul. Dumnezeu și îngerii Lui au fost cu noi.

Agop Tachmissjan, președintele Uniunii Bulgare:

Ciclu de cincisprezece programe evanghelistice prezentate de fratele Finley a fost urmărit în 55 de comunități din Bulgaria. Seară de seară, mai mult de 2000 de persoane din afara bisericii au vizitat adunările noastre. Toți au fost foarte plăcut impresionați nu numai de prezentarea foarte convingătoare a principiilor biblice fundamentale, dar și de muzica religioasă de o calitate excelentă, izvorând din tradiția europeană. Corurile și soliștii din România au făcut o lucrare excelentă. Eu personal am fost foarte încântat să ascult toate aceste programe atât de bine organizate.

Dumnezeu ne-a binecuvântat cu îmbelșugare în acest program evanghelistic. Acum lucrăm ca să avem cele mai bune rezultate în comunitățile noastre.

Mike Ryan, coordonator al programului de Misiune Globală, Conferința Generală:

Singura putere care poate să aducă rezultate este Duhul Sfânt. Iar Duhul Sfânt lucrează prin oameni. Reușita programului „Speranță pentru generația 2000” s-a datorat în mare măsură faptului că mulți membri ai bisericii au acceptat să contribuie la pregătirea spirituală și misionară. Dispoziția noastră de a lucra în continuare sub călăuzirea Duhului Sfânt va decide rezultatele care să rămână pe termen lung.

Victor Krupsky, președintele Uniunii din Ucraina:

Pregătirile pentru programul „Fapte 2000 – București” au început, cred eu, cu un an în urmă, când am început să ne gândim la inactivitatea membrilor laici și la posibilitățile desfășurării unor programe de vestire a Evangheliei. Rezultatele acestei activități scădeau cu fiecare an. Noi ne-am rugat și Dumnezeu ne-a dat un răspuns: propunerea fraților noștri din România, propunerea de a participa la programul lor. Invitația aceasta a reprezentat o motivație puternică pentru Conferința Bucovina, în special pentru membrii ei de limbă română.

În pregătirile pentru acest program am urmat exemplul Uniunii din România și am avut un bun folos. În perioada aprilie-septembrie, când membrii bisericii au lucrat cu multă râvnă, 3115 persoane s-au unit cu biserica

noastră prin botez. Acesta este rezultatul vizibil al lucrării Duhului Sfânt prin activitatea și consacrarea membrilor ei laici.

A doua parte a programului a fost pregătirea bisericilor pentru a lucra cu emisiuni transmise prin satelit. Aceasta a fost o experiență nouă pentru Uniunea din Ucraina și în privința aceasta nu totul s-a desfășurat perfect. Imposibilitatea de a recepționa semnalul în programele NET din 1996 și 1998 nu ne permisese să deschidem ușa credinței – mai degrabă exersam prudența. Mai erau și alte motive: nu cunoșteam dacă semnalul recepționat pe teritoriul nostru va fi destul de puternic, iar echipamentul a sosit cu numai o săptămână înainte de începerea programului. Pe 3 septembrie, echipamentul era instalat în 30 de biserici dintre cele 58 care-l aveau în dotare. În partea de răsărit a Ucrainei nu am putut prinde semnalul. O altă problemă majoră este că multe dintre bisericile noastre își desfășoară viața în săli închiriate și era cu neputință să instalăm echipamentul acolo. Și ora târzie a transmisiei a fost o problemă foarte serioasă. Ca urmare, în prima zi participării au totalizat cam 6000.

Văzând aceste situații, am abordat o altă metodă: am început să lucrăm în grupe mici, care foloseau casetele video realizate la programul evanghelic de la București. Astfel, între 11 septembrie și 2 octombrie, comunitățile au folosit cele 520 de seturi de casete pe care le-am pregătit. Sabat de Sabat, aproape 500 de comunități au participat. Încă o sută de comunități vor începe programul în noiembrie.

Datorită generozității fratelui McNeilus, avem minunate materiale de lucru: studii noi din cartea lui Daniel și cartea *Să studiem împreună*, care este plină de informații valoroase pentru lucrarea personală în grupe mici. O experiență interesantă se desfășoară la Litomir, unde televiziunea de stat prezintă programul, care este apoi folosit în grupe mici din regiunea Litomir și Berdicev. Așteptăm cu interes rezultatul lucrării membrilor laici prin această metodă.

Inițiativa pe care ați luat-o să ne implicați în programul din România a fost o mare încurajare pentru noi. Avem

noi dovezi ale harului lui Dumnezeu, care este pretutindeni la lucru, și ne re-consacrăm Domnului pentru împlinirea misiunii de proclamare a Evangheliei.

Denzil și Donna McNeilus, coordonatorii programului „Fapte 2000 – București” din partea postului de televiziune „It Is Written”;

In cele opt ocazii pe care le-am avut ca să vizitez frumoasa țară care este România, am ajuns să cunosc pe mulți dintre dv. și să vă iubesc. Soția mea, Donna, și cu mine prețuim foarte mult privilegiul pe care l-am avut ca să lucrăm cu dv. pentru Domnul Hristos. A fost o experiență care ne-a umplut inima de bucurie și care ne face să ne simțim mai bogați sufletește.

În timp ce priveam la sutele de persoane care au primit botezul în septembrie, Îi mulțumeam lui Dumnezeu pentru participarea impresionantă a membrilor bisericii la programul Fapte 2000. În aceasta a constat adevăratul succes al programului. Sute și sute de membri laici au participat la fiecare compartiment de activitate, și aceasta nu numai în București, ci în toată țara și în multe biserici din Europa. Ne aducem aminte despre apostolul Pavel, care spunea: „Eu am sădit, Apolo a udat, dar Dumnezeu a făcut să crească: așa că nici cel ce sădește, nici cel ce udă nu sunt nimic; ci Dumnezeu, care face să crească” (1 Cor 3,6,7).

Doresc să vă îndemn în mod stăruitor să lucrați cu tot atâta însuflețire și mai departe. Nevoia de lucrare misionară nu se termină la încheierea programului Fapte 2000. Acum, mai mult decât oricând, este nevoie să lucrăm împreună. Folosiți orice posibilitate pe care o aveți pentru consolidarea celor veniți în biserică și pentru cultivarea interesului celor cu care v-ați împrietenit. Faceți ca noii credincioși să se simtă ca acasă în biserică și încurajați-i în procesul creșterii lor după viața lui Hristos. Și încurajați-i să se implice în mod activ, să dea mărturie despre credința pe care au descoperit-o în Scripturi.

Fie ca Dumnezeu să vă binecuvânteze mai departe pe fiecare dintre dv. Așteptăm cu interes să aflăm despre lucrurile minunate pe care Dumnezeu le face mai departe în România prin dv.

Ulrich Frikart, președintele Diviziunii Euro-Africa a Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea;

Mintea omului este adusă în comuniune cu mintea lui Dumnezeu, cel mărginit cu Cel nemărginit. Efectul unei asemenea părtășii asupra corpului, minții și sufletului depășește orice înțelegere.” Această declarație care se găsește în primul capitol al cărții *Educație*, de Ellen White, s-a confirmat de-a lungul întregii experiențe numite „Fapte 2000 – București”.

Acest proiect de evanghelizare, răsunetul său internațional și succesul său sunt, într-adevăr, rezultatul colaborării dintre Dumnezeu și oamenii care se pun în slujba Sa.

Mai întâi a fost o viziune. Acea a președintelui, fratelui Bocăneanu, și a Comitetului Uniunii care au dorit să organizeze acest eveniment în România. Apoi această viziune a fost transmisă bisericilor. Acesta a fost un alt miracol! Focul entuziasmului a cuprins pe pastori și pe membri. 75% dintre membri s-au mobilizat și au colaborat. Ceea ce, cred eu, nu s-a mai întâmplat vreodată în istoria Bisericii Adventiste. Acest angajament excepțional s-a propagat și dincolo de frontierele Uniunii. Sute de biserici din diviziunile vecine și din diviziunea noastră au urmat exemplul și au participat.

Și apoi a venit și această mărturie ieșită din comun a exploratorilor! Recordul mondial de scriere a întregii Biblie de mână și din memorie va fi dificil să fie depășit.

Mulțumirile mele se îndreaptă în primul rând către Dumnezeu, apoi către liderii uniunii, către pastorii și membrii bisericilor noastre din România, fără să uităm pe vorbitor, pastorul Mark Finley, pe laicii generoși din cadrul ASI și echipa de la „Vocea Speranței” de la Darmstadt.

Voi, scumpii mei frați și surori din România, ați aprins focul evanghelizării și al angajamentului total față de Dumnezeu. Acest foc nu se va stinge până la revenirea Domnului Hristos. Dorim ca aceasta să ne inspire pe toți și să servim din ce în ce mai bine.

„Advențiștii nu mai folosesc Biblia?!”

O chemare la închinare condusă
de Cuvânt – așa cum era odată

Ed Christian

După ce L-a evitat timp de 20 de ani, sora mea cea mai mare s-a întors la Dumnezeu. O, cât de mult îl laud pe Dumnezeu împreună cu familia mea pentru acest răspuns minunat la rugăciunile noastre!

Drumul întoarcerii ei acasă a început acum trei ani, când bunica noastră era pe moarte. În acele momente de vulnerabilitate din punct de vedere spiritual, sora mea a întrebat dacă ar putea primi un exemplar al cărții *Hristos, Lumina lumii* (*The Desire of Ages*) rămas de la bunica. Care dintre membrii familiei ar fi putut răspunde „nu” la o asemenea rugămintă?

În șase luni, sora mea a citit întreaga serie de cărți având ca subiect Marea Luptă dintre Domnul Hristos și Satana (*Patriarhi și profeți, Profeți și regi, Hristos, Lumina lumii, Istoria Faptelei Apostolilor, Tragedia veacurilor*). Apoi i-a cerut mamei mele o carte de imnuri creștine.

Curând după aceea, sora mea s-a alăturat unui grup viguros de studiere a Bibliei. Acest grup, compus doar din femei, se întâlnește o dată pe săptămână, dimineața, într-o biserică mare, neafiliată la vreo organizație religioasă. Mai mult de 200 de femei se întâlnesc împreună pentru a citi Cuvântul – anul acesta, cartea *Faptele Apostolilor*, anul trecut, *Epistola către Romani*. Apoi ele se împart în grupe mici pentru discuție. Sora mea consideră că studiul acesta atent este entuziasmant și schimbă viața.

În toamna aceea, ea a început să mă sune la telefon și să-mi pună întrebări apărute în urma studiului, cu privire la idei care contraziceau ceea ce ea își mai amintea, vag, din studiile Școlii de Sabat și din cei 12 ani de școală în cadrul bisericii. Ce înseamnă a fi „născut din nou”? Învăță Biblia că, o dată ce am fost mântuiți, am fost mântuiți pentru totdeauna? Ce spune Biblia cu privire la predestinație și la ispășirea limitată? Am fost foarte bucuroși să o călăuzesc prin învățăturile Bibliei despre aceste subiecte, pregătind studii scrise, bazate pe text, atunci când erau de folos.

Într-o seară, soțul ei a avut o tuse care a continuat ore în șir, din cauza astmei și a unei răceli puternice, fără ca medicamentele pe care le aveau la îndemână să aducă vreo ameliorare. Sora mea, cu destulă nesiguranță, s-a

hotărât să se roage pentru el. Tusea lui s-a oprit brusc și nu a mai revenit, fapt care i-a uluit pe amândoi și i-a oferit surorii mele o mărturie pe care să o spună altora.

Dați de gol

Desigur, familia mea se rugase ca sora mea să se întoarcă nu doar la Dumnezeu, ci și la rădăcinile ei adventiste, iar studierea Bibliei o condusese în această direcție.

Dar călătoria ei spirituală s-a lovit de un obstacol, de o piedică primejdioasă. Sora mea m-a sunat iarăși la telefon primăvara trecută, de data aceasta cu o nemulțumire. Cred că simțise nevoia să se întoarcă în Biserica Adventistă și începuse să meargă la cea mai apropiată biserică locală, una care avea câteva sute de membri.

„Ce se întâmplă?” m-a întrebat ea. „Advențiștii nu mai folosesc Biblia?! Pastorul vorbește doar 10 minute și cred că nici nu-și ia o Biblie cu el la amvon. Nici vorbă să predice din ea. Se folosește un text proiectat pe ecran, la care ascultătorii trebuie să răspundă; dar nu știu dacă este din Biblie. Este aceasta o biserică? Unde este Biblia? Eu credeam că advențiștii se laudă cu faptul că sunt numiți ‘oameni ai Cărții’. Ai cărei cărți? Desigur că nu ai Bibliei!”

Afirmările surorii mele nu sunt gratuite. Există încă mii de pastori foarte buni, care „predică Cuvântul” și care „muștră, ceartă, îndeamnă, cu toată blândețea și învățătura”. Și totuși, un număr tot mai mare predică pe placul celor care nu pot „să sufere învățătura sănătoasă”, ci să li se predice lucruri plăcute, care își întorc „urechea de la adevăr” și se întorc „spre istorisiri închipuite” (2 Tim. 4,2-4).

Realitatea tristă este că mai multe pasaje din Scriptură se citesc cu voce tare, săptămânal, într-o biserică episcopală sau luterană obișnuită, liberală. Aceste biserici au pasaje din Epistole și din Evanghelii, stabilite pentru fiecare săptămână. Dar în foarte multe biserici adventiste, două sau trei versete ar putea fi tot ce se citește din Scriptură. De-a lungul Evului Mediu întunecat, călugării benedictini cântau, pe drumul lor, întreaga carte a Psalmilor, în fiecare săptămână. Însă puțini dintre noi au citit toți Psalmii măcar o singură dată.

Un pastor, prieten de-al meu, care rar folosește mai mult de un singur verset într-o predică, motiva lucrul acesta spunând că „Isus îi învăța pe oameni istorisindu-le pove-

tiri și așa fac și eu". Oamenilor le plac istorisirile. Și mie îmi plac. Pastorii pot să predea lecții importante într-un mod memorabil prin folosirea parabolilor. Dar acești pastori nu sunt Domnul Isus. Mai mult decât atât, istorisirile lor rareori oferă învățătura biblică sistematică, atât de necesară pentru ascultători, a căror misiune este ca, la rândul lor, să „predice Evanghelia” lumii din jurul lor (Mat. 28,18-20). Unii pastori dau hrană pentru bebeluși, atunci când este necesară o „hrană tare” (1 Cor. 3,1-3; Efes. 4,11-14; Evr. 5,11-14).

Este necesar să fim cercetători sârguincioși ai Bibliei – să o cunoaștem, să ne cufundăm în ea, să o iubim și să o îndrăgim mai presus de tot ce este lumesc. Ea trebuie să fie bucuria noastră, mângâierea noastră și băutura noastră. Și totuși, aceia care mai aducem cu noi Biblia cea prețioasă, atunci când venim la biserică, uneori nu avem ocazia să o deschidem nici măcar în timpul studiului din cadrul Școlii de Sabat. Acest lucru este paradoxal, este o greșală îngrozitoare, un păcat de moarte, care ne împiedică să-L cunoaștem pe Dumnezeu (vezi 2 Cor. 10,5), chiar dacă, probabil, credem și pretindem că Îl cunoaștem.

Ceea ce ne trebuie

Indiferent de ce ar putea dori urechile noastre să audă, avem nevoie să ascultăm predici expositive, formulate cu atenție, cu iscusință și care scot la iveală însemnătatea unor pasaje lungi. Avem nevoie de predici cuprinzătoare cu privire la subiecte biblice impor-

tante, bazate pe texte din întreaga Biblie. Ar fi neprețuită o serie de predici despre punctele fundamentale de doctrină ale bisericii (atât ale Bisericii Adventiste, cât și ale bisericii creștine în general), în care să se explice bazele scripturistice pentru fiecare dintre acestea.

Dar ceea ce eu doresc cel mai mult este să asist la citirea atentă și prelungită a unor pasaje din Cuvântul lui Dumnezeu – capitole, cărți întregi să fie citite complet în biserică și, din când în când, versetele

nu cunoșteau Scripturile (vezi Mat. 22,29).

Dacă aceste lucruri sunt adevărate, și ele sunt adevărate, atunci de ce pierdem timpul la amvon cu anecdote, cu istorisiri comice și cu parabole pe care noi le-am inventat? De ce distrăm oamenii în loc să-i formăm? De ce se adună credincioșii? Ca să se amuze? Să aibă parte de o creștere minimă în credință? Să fie educați? Sau să se închine? Dacă îndrăznim să răspundem „să se închine”, atunci am face bine să ne gândim ce înseamnă aceasta.

Din cartea Psalmilor și din imnurile din Apocalipsa, învățăm că scopul primordial pentru care ne închinăm lui Dumnezeu este să-L lăudăm pentru iubirea, dreptatea, îndurarea, eliberarea Lui, pentru faptele Sale puternice, pentru mântuirea Sa. Principala metodă de închinare este lauda prin



grele să fie comentate.

Apostolul Pavel afirmă: „Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri... până acolo că... judecă simțirile și gândurile inimii” (Evr. 4,12). El îi scrie lui Timotei că Scripturile „pot să-ți dea înțelepciunea care duce la mântuire” (2 Tim. 3,15) și îl îndeamnă să împartă drept „Cuvântul adevărului” (2 Tim. 2,15). El ne spune că „toată Scriptura este inspirată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire” (2 Tim. 3,16). Domnul Isus le-a spus saducheilor că motivul pentru care greșeau atunci când interpretau Biblia era faptul că

mărturie, prin cântare vibrantă cu întreaga adunare și prin rugăciune. Un scop secundar al închinării îl constituie cererile prin rugăciune fierbinte.

Cineva ar putea spune că anunțurile, istorisirea pentru copii, punctele muzicale speciale, probabil darurile și chiar predicarea nu constituie, de fapt, închinarea, pentru că ele nu se adresează în primul rând lui Dumnezeu, ci închinătorilor.

Ne închinăm, cumva, unui Dumnezeu mut? Înseamnă închinarea doar ca noi să-I vorbim lui Dumnezeu? Sau ea înseamnă și ca Dumnezeu să ne vorbească nouă? Știu, am putea răspunde că Dumnezeu

vorbește fără cuvinte inimii noastre, spiritului nostru, că El ne impresionează, ne conduce, dacă suntem dispuși să fim conduși. Dar, în afară de toate acestea, mai există ceva? Da. În mod ideal, predicarea este răspunsul lui Dumnezeu la închinarea pe care I-o aduce poporul Său. Desori Dumnezeu Și-a întins mâna și m-a atins prin predicarea din zilele noastre, dar în prea multe predici nu recunosc vocea lui Dumnezeu (Rom. 10,14; 2 Tim. 4,2).

Dacă dorim să-L auzim pe Dumnezeu vorbindu-ne în cuvinte, atunci avem nevoie să auzim Cuvântul lui Dumnezeu. Domnul Isus spune despre Scripturi: „Tochmai ele mărturisesc despre Mine” (Ioan 5,39). Dacă vrem să cunoaștem Cuvântul, avem nevoie să cunoaștem Cuvântul Său.

Când israeliții au auzit glasul lui Dumnezeu la Sinai, ei au stăruit ca Moise să-L roage pe Dumnezeu să tacă – Dumnezeu era prea înfricoșător. Prin marginalizarea Bibliei în serviciile noastre de închinare, nu cumva Îl rugăm și noi pe Dumnezeu să tacă? Stau pastorii noștri pe scaunul lui Moise atunci când spun parabole sau banalități, în loc ca glasul lui Dumnezeu să fie auzit prin citirea cu glas tare a Cuvântului Său (Mat. 23,2)?

Inchinare condusă de Cuvânt

Am un vis – să mă închin unui Dumnezeu care stă pe tron în mijlocul sfinților Săi, să mă închin unui Dumnezeu care vorbește, un vis al unei închinări dominate de Cuvântul lui Dumnezeu.

Iată o propunere radicală. Ce-ar fi dacă, o dată, de două ori pe lună sau chiar aproape în fiecare săptămână, ne-am întoarce la modelul biblic elementar, folosit în sinagogă, folosit de Domnul Isus la Nazaret, și anume citirea Scripturii să fie centrul închinării, să fie răspunsul lui Dumnezeu la închinarea noastră, iar acolo unde este necesar, să fie făcute comentarii explicative (dar aceste comentarii să fie în mod clar secundare față de citirea Cuvântului lui Dumnezeu)?

Nu toți pastorii pot să pregăteas-

că și să țină o predică extraordinară, dar toți ar trebui să fie în stare să citească Scripturile cu glas tare și, cu puțină instruire, ar putea învăța să o facă bine. Multe biserici mici depind de un presbiter local care să țină cele mai multe predici. Aceasta este o adevărată povară (uneori, pentru toți cei implicați), dar cei mai mulți presbiteri ar putea să descopere că citirea Scripturilor cu glas tare este mai ușoară și schimbă viața mai mult decât predicarea.

Cu siguranță, una dintre marile ocazii din biserica creștină la începuturile ei trebuie să fi fost sosirea unei epistole din partea lui Pavel, a lui Petru sau a unui alt apostol. Fără îndoială că o mare parte a serviciului divin era consacrată citirii acestor descoperiri



din partea lui Dumnezeu. În mod sigur, ele erau citite iar și iar.

Imaginați-vă un serviciu divin la care, în loc de o predică, biserica asculta o epistolă întreagă adresată lui Tit, lui Timotei sau creștinilor din Tesalonici, sau o mare parte dintr-o epistolă mai lungă, sau întreaga carte a unuia dintre profeții mici, ca Amos sau Mica. Lauda, mustrarea, învățarea, doctrina erau combinate într-o ordine inspirată de Dumnezeu. Imaginați-vă inimile pline de regret în urma mustrării primite, chemarea la pocăință și la transformare.

Pentru ca această propunere să dea rezultate bune, trebuie mai întâi ca persoana care citește să înțeleagă foarte bine capitolele pe care le citește. În al doilea rând, cel care citește trebuie să pronunțe cuvintele rar, să facă pauze între expresii, pentru ca înțelesul lor să-și poată croi drum în mintea ascultători-

lor. În al treilea rând, cel care citește trebuie să încerce să sugereze înțelesul textului prin schimbări de intonație. Acest lucru se poate învăța.

Ca să citim în mod corespunzător nu este absolut necesar să avem un accent cultivat sau să fim actori profesioniști. Este mult mai important să cunoaștem textul, să-L cunoaștem pe Dumnezeu și să ne apropiem cu umilință atât de unul, cât și de celălalt.

Dacă adunarea insistă să asculte predici în fiecare săptămână, de ce nu ar fi posibil ca o parte a fiecărui serviciu divin să o constituie citirea unor pasaje mai lungi din Scriptură? Ce-ar fi să se citească, în fiecare Sabat, câte un capitol din Lege, din Psalmi, din Profeți, din Evanghelii și din Epistole? Ar fi, cumva, peste puterile noastre să ascultăm cinci capitole din Biblie?

Mulțumesc lui Dumnezeu pentru că, de curând, sora mea a intrat într-o biserică adventistă aflată la o distanță de o oră de mers cu mașina de la ea de acasă, o biserică în care Cuvântul lui Dumnezeu este proclamat și ai cărei membri au înconjurat-o cu iubire. Dar cât de mulți alții la fel ca ea s-au depărtat de noi pentru că nu au putut să meargă, cu conștiința împăcată, la o biserică în care Biblia nu este citită? Cât de mulți dintre noi ezitam să aducem prieteni creștini la biserica noastră, pentru că pastorul nostru este „un predicator bun”, care ne ține atenți, dar care nu „predică Cuvântul”?

Cuvântul lui Dumnezeu, citit în mod corespunzător, va pătrunde în străfundul inimii noastre, ne va deschide sufletul, ne va expune razelor vindecătoare ale Soarelui Neprihănirii. El ne va conduce la o supunere radicală, la transformare și la slujire. El nu este dulceag și sentimental; din contră, uneori este un medicament puternic și amar. Dar el poate să ne pregătească pentru acel eveniment pe care îl dorim cu atâta ardore: apropiata revenire a Domnului Hristos.

Ed Christian predă limba engleză și Biblia la Universitatea Kutztown, în statul Pennsylvania.

Putem să începem o studiere (temeinică) a Bibliei

Lee Gugliotto

Pe 31 august 1983, avionul cu numărul de zbor 007 al liniilor aeriene coreene a decolat de la Anchorage, Alaska, cu destinația Seul, Coreea de Sud. Deși fuseseră făcute pregătiri intense înaintea plecării, echipajul nu a reușit să descopere o eroare de un grad și jumătate a direcției de deplasare, în sistemul de navigație aeriană. După ce avionul a parcurs cam 160 km, el a ieșit de sub observație. Boeing-ul 747 a trecut peste Insulele Aleutine și a ajuns deasupra Oceanului Pacific, depărtându-se și mai mult de traseul pe care trebuia să meargă. În cele din urmă și în mod neintenționat, el a intrat în spațiul aerian sovietic.

Avioanele de luptă sovietice s-au înălțat rapid ca să intercepteze avionul rătăcit. Nu după mult timp, ele l-au atacat și l-au doborât. Nici o persoană aflată la bordul său nu a supraviețuit.

Soarta avionului cu numărul de zbor 007 subliniază cât de important este să știm, de la început, încotro mergem. Pentru un timp, ar putea să pară nedăunător, dar, cu cât mergi mai departe în direcția greșită, cu atât paguba este mai mare.

Așa este și cu studierea Bibliei. Chiar cea mai mică imprecizie la început poate să ne ducă la rezultate cu totul diferite de cele dorite. Cel mai bun mod de a ajunge la adevăr, când examinăm textul Bibliei, este să începem cu (1) o atitudine sănătoasă față de Cuvântul lui Dumnezeu, (2) o înțelegere temeinică a principiilor de studiere a Bibliei și (3) o întrebuintare corectă și sigură a uneltelor consacrate de interpretare a ei.

O atitudine sănătoasă față de Cuvântul lui Dumnezeu

Studierea Bibliei se bazează pe afirmația scriitorilor Bibliei că Dumnezeu a comunicat cu ei. Solomon, de exemplu, considera că Dumnezeu era izvorul discernământului său remarcabil: „Căci Domnul dă înțelepciune; din gura Lui iese cunoștință și pricepere” (Prov. 2,6). Apostolul Ioan făcea o afirmație similară în Apocalipsa 2,1: „Îngerului bisericii din Efes scrie-i: 'Iată ce zice Cel ce ține cele șapte stele'” – iar șase versete mai departe, el își îndemna cititorii să asculte glasul lui Dumnezeu în text: „Cine are urechi să asculte ce zice bisericilor Duhul”. El dorea ca cititorii lui să cunoască faptul că Dumnezeu, Cel care a comunicat cu scriitorii Bibliei, poate să comunice și cu ascultătorii lor, prin ceea ce ei au scris.

Ellen White, decanul comentatorilor adventiști de ziua a șaptea, a aderat la acest model dinamic de studiere a Bibliei. Ea le-a spus cititorilor săi: „Cuvântul viului Dumnezeu nu este doar scris, ci și vorbit. Biblia este glasul lui Dumnezeu care ne vorbește, la fel de sigur ca și când l-am putea auzi cu urechile noastre” (*Mărturii*, vol. 6, pag. 394). Deci, studierea Bibliei începe cu *ascultarea glasului lui Dumnezeu în text* – nu cu ascultarea ecourilor lui slabe din comentarii sau din părerile savanților. Vorbindu-ne prin Cuvântul Său, Dumnezeul Bibliei Și-a demonstrat dorința ca noi să comunicăm direct cu El.

Acceptarea sau neacceptarea de către noi a acestui model influențează felul în care studiem Cuvântul lui Dumnezeu. Potrivit celor spuse de Ellen White, „dacă ne-am da seama de lucrul acesta, cu câtă ardoare am cerceta preceptele sale” (*ibid.*). Copleșiți și inspirați, ne-am apropiat de Cuvântul lui Dumnezeu cu un respect sănătos, l-am studiat și l-am aprofundat cu atenția pe care o merită. De la început, „citirea și contemplarea Scripturilor ar fi considerate o audiență la Cel Infinit” (*ibid.*). Atunci am trata studierea Cuvântului lui Dumnezeu ca pe o consfătuire față în față cu El, în locul Său prea sfânt. Cu cel mai mare respect, făcând în prezența Sa, L-am ascultat și L-am auzi vorbind, cu un entuziasm mai mare decât oricând înainte.

În sensul cel mai natural deci, studierea Bibliei înseamnă *ascultarea glasului lui Dumnezeu în text ca și când am avea o întrevvedere personală cu Cel care cunoaște totul*. Ea reprezintă întotdeauna o experiență de învățare, în care toate lecțiile sunt predate de Dumnezeu. Studierea Bibliei nu înseamnă să adunăm versete ca să dovedim sau să exprimăm punctele noastre de vedere, să le spunem altora ce credem noi că spune Biblia sau să-i convingem pe alții să înțeleagă Scripturile așa cum o facem noi.

Principii de studiere a Bibliei

Cândva, oamenii aveau obiceiul să studieze câte o carte întreagă din Biblie. Înainte să încerce să înțeleagă un singur verset, ei făceau cunoștință cu fiecare împrejurare, cu fiecare personaj și cu fiecare temă din acea carte. Ei își luau timp să cuprindă tabloul general al textului, înainte să-i examineze detaliile subtile.

Dar, astăzi, rareori Biblia e studiată în acest fel. Prinși în goana vieții trăite în timpul sfârșitului, oamenii ignoră imaginea de ansamblu și se îndreaptă rapid spre fragmente din Biblie, ca să descopere ce înseamnă un pasaj izolat sau să adune texte despre care ei cred că învață un anumit subiect.



De obicei, ei citesc un verset de câteva ori ca să-i înțeleagă esența mesajului, apoi încearcă să-l explice cu ajutorul altor texte alese pentru ei de o concordantă, de către editor, în Bibliile cu note tipărite la marginea textului, sau de literatura unei organizații religioase.

Concordanțele sunt folosite pe scară largă pentru că ele oferă imediat o listă întreagă de versete care vorbesc despre același lucru. De exemplu, dacă privim într-o concordantă, expresia „zilele lui Noe” este menționată atât în Matei 24,37-42,

cât și în Luca 17,26-37. Cei mai mulți oameni presupun că, din moment ce ambele pasaje vorbesc despre același lucru, ele au același înțeles.

Aceste pasaje au în comun un conținut asemănător, dar în contexte diferite. Adăugând istoria lui Lot și a soției lui, Luca mută accentul de la „luarea” în judecată a celor pentru care a doua venire a Domnului Hristos este un eveniment neașteptat la „luarea în siguranță” a acelor care sunt gata să meargă împreună cu El, la revenirea Lui. În concordantă, aceste versete sunt așezate unul lângă altul pentru că au un con-

ținut similar, dar contextul descoperă (1) faptul că Matei se concentrează asupra *nevoii de a veghea* ca să evităm să fim luați prin surprindere de revenirea Domnului Hristos – ea îi va *îndepărta (lua)* în judecată pe cei care vor fi nepregătiți, în timp ce (2) Luca prezintă *nevoia unui angajament decisiv pentru Domnul Hristos*, ca să evităm lăsarea noastră pe pământ la revenirea Sa – El îi va *lua în siguranță doar* pe cei care vor fi gata să meargă împreună cu El.

Deci, înainte de a încerca să înțelegem un pasaj, să facem cunoștință

cu *contextul* său – cu tot ce îi modelează înțelesul: (1) versetele dinaintea și de după el, plus (2) persoanele, circumstanțele și problemele din spatele cărții. Luați-vă timp să cuprindeți tabloul general, ca să puteți vedea întreaga carte așa cum a conceput-o autorul la început.

Atunci va fi mai puțin probabil că veți subestima contextul pasajului și că veți omite ceva important. Ellen White ne aduce aminte că, „înțelegând ce au însemnat cuvintele Domnului Isus pentru cei care le-au auzit, putem discerne în ele o nouă viață și o nouă frumusețe și putem, de asemenea, să strângem pentru noi lecțiile lor mai adânci” (*Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, pag. 1). Dacă nu acordăm toată atenția „ *timpului și locului*” în care a fost scris pasajul, putem să „*interpretăm greșit și să reprezentăm greșit*” ceea ce a intenționat autorul (*Selected Messages*, cartea 1, pag. 57) și să nu ajungem niciodată la înțelesul fundamental al textului.

Unelte de interpretare consacrate

Efortul de a asculta glasul lui Dumnezeu în text începe cu rugăciunea pentru călăuzirea Duhului Sfânt și cu dorința de a învăța mai mult decât cunoaștem deja. Cu mult timp în urmă, serva Domnului ne avertiza că „un spirit de fariseism vine asupra celor care susțin că ei cred adevărul pentru aceste zile din urmă. Ei sunt mulțumiți de sine. Ei spun: ‘Noi avem adevărul. Nu mai există nici o altă lumină pentru poporul lui Dumnezeu’” (*Counsels to Writers and Editors*, pag. 34). Niciodată să nu ne mulțumim cu atât cât cunoaștem. Adevărul merită să fie cercetat, chiar dacă schimbă, corectează sau depășește ceea ce credem deja.

Să luăm, de exemplu, profeția din Daniel 12,4. Să aruncăm o privire asupra versetelor 1 și 2: „În vremea aceea, Se va scula marele voievod Mihail, ocrotitorul copiilor poporului tău; căci aceasta va fi o vreme de strămtorare, cum n-a mai fost de când sunt neamurile și până la vremea aceasta. Dar, în vremea aceea, poporul tău va fi mântuit, și anume oricine va fi găsit scris în carte. Mulți din cei ce

dorm în țărâna pământului se vor scula: unii pentru viața veșnică, alții pentru ocară și rușine veșnică”.

Versetele 1 și 2 se referă, evident, la punctul culminant al marii lupte dintre forțele binelui și cele ale răului, pentru că ele descriu timpul când Dumnezeu (1) Își va elibera poporul o dată pentru totdeauna și (2) îi va separa pe cei morți în două grupe: poporul lui Daniel, cei înviați pentru viața veșnică, și restul, cei înviați pentru ocară și rușine veșnică. Împreună, aceste versete arată momentul când va fi împlinită profeția, indicând patru evenimente de la timpul sfârșitului: *ridicarea lui Mihail, conflictul cel mai teribil care a avut loc vreodată, salvarea sfinților și separarea celor morți*.

Versetul 3 mai adaugă un eveniment: „Cei înțelepți vor străluci ca strălucirea cerului, și cei ce vor învăța pe mulți să umble în neprihănire [vor străluci] ca stelele în veac și în veci de veci”. Acest verset este un exemplu de poezie ebraică în care versurile sunt sinonime. Aceasta constă din două versuri alăturate în așa fel, încât să producă un efect. Al doilea vers repetă gândul din primul vers prin folosirea unor cuvinte sinonime care să-l facă mai clar, după cum urmează:

1. „Cei înțelepți” (primul vers) sunt „cei care vor învăța pe mulți să umble în neprihănire” (al doilea vers).

2. Expresia „vor străluci” descrie conduita ambelor categorii, o conduită care emană o lumină puternică.

3. Sintagma „ca strălucirea cerului” (primul vers) este sinonimă cu expresia „ca stelele” (al doilea vers).

4. În versul al doilea, în care expresia „vor străluci” este omisă (în limba ebraică), Daniel adaugă expresia „în veac și în veci de veci”, ca să completeze numărul de silabe (poezii evreie echilibrau versurile prin numărul de silabe).

Cu alte cuvinte, în perioada de confuzie și de conflict descrisă în versetul 1, cei înțelepți vor străluci, vor emana o lumină care va arăta altora calea. Astfel, avem, acum, un al cincilea eveniment din timpul sfârșitului, care va marca momentul împlinirii profeției: *cei înțelepți vor învăța pe mulți să umble în neprihănire*.

Îngerul Gabriel încheie profeția în versetul 4: „Tu, însă, Daniele, ține ascunse aceste cuvinte și pecetluiește sulul până la sfârșitul timpului; mulți

vor merge încoace și încolo și cunoștința va crește” (după traducerea autorului). În contrast cu cei care vor „străluci” în viitor, Daniel trebuie (1) să țină ascunse cuvintele proorocii sale (să înfășoare sulul pe care au fost scrise) și (2) să sigileze sulul (să-l lege, să-l pună într-un vas de pământ și să-l păstreze undeva departe – așa cum au fost ținute sulurile de la Marea Moartă). În felul acesta, sulul și informațiile pe care el le conține vor fi păstrate pentru timpul sfârșitului, când mulți vor merge încoace și încolo și cunoștința va crește. Dar cum crește cunoștința? (1) Prin faptul că, mergând încoace și încolo, mulți răspândesc ceea ce știu? Sau (2) prin faptul că, mergând încoace și încolo, mulți dobândesc ei înșiși cunoștință?

Cei care susțin prima variantă spun că „stelele” au deja cunoștința care trebuie împărtășită altora, dar că, până la timpul sfârșitului, le lipsesc mijloacele necesare ca să „alerge încoace și încolo” și să o răspândească (sau să o facă să crească). Aceasta este o idee pe care ei o introduc în *context*! Bazați pe această susținere, ei cred că amânarea din versetul 4 este o întârziere necesară până când va exista o tehnologie avansată și o consideră un anunț conform căruia cunoștința va crește atunci când vor fi disponibile mijloacele de a răspândi în lume înțelepciunea din profețiile lui Daniel.

Pe de altă parte, cei care susțin a doua interpretare cred că redeschiderea sulului pe care Daniel l-a pus ca să fie păstrat pentru timpul sfârșitului și mersul încoace și încolo în el conduc la înțelepciunea care se adaugă la cunoașterea existentă – o idee derivată în întregime din *context*. Având în vedere cele cinci evenimente cu ajutorul cărora este definită perioada în care se va împlini această profeție, ei recunosc faptul că „stelele” trebuie să aștepte intrarea în scenă a Domnului Isus (Mihail, versetul 1), ca El să ilumineze atât profeția lui Daniel, cât și pe ei. În versetul 4, ei văd o făgăduință a faptului că, în timpul sfârșitului, oamenii vor ajunge la o înțelegere mai adâncă a planului de mântuire al lui Dumnezeu, din profețiile lui Daniel. Înțelegerea aceasta vine prin Domnul Isus, care luminează calea spre împărăție și îi

conduce pe mulți la neprihănire.

Iată patru deprinderi care ne vor ajuta în călătoria noastră spre adevăr:

1. Observarea: *Să observăm ceea ce Dumnezeu dorește să vedem în text, ca să putem afla ce spune textul.*

Căutarea adevărului începe de la context. Termenul „context” vine din cuvintele latinești *con* (cu) și *texere* (a țese). Astfel, *contextul* reprezintă modul în care autorul Bibliei a ținut cartea laolaltă, modul în care el a modelat *conținutul* ca să corespundă nevoilor ascultătorilor săi. Deci să-i punem autorului următoarele întrebări: „Cine sunt personajele principale? Ce spui tu despre ele? Unde erai tu când ai scris această carte? Unde erau ceilalți? Când ai scris această carte? De ce ai scris cartea? De ce îi menționezi pe ceilalți în ea? Cum îți prezinți subiectul ca să te faci înțeles? Cum aștepti să răspundă ascultătorii? Cum te ajută ceilalți?”

De exemplu, când am examinat Daniel 12,1-4, am ajuns la concluziile noastre (1) doar pe baza datelor din text, (2) după ce „am auzit” tot ce a avut Daniel de spus. La fel ca bereenii din Fapte 17,11, noi am așteptat până când profesorul a terminat de predat și numai după aceea am evaluat lecția lui.

Observația nu este momentul în care să tragem concluzii. Deocamdată, nu facem decât să adunăm datele furnizate de autor.

Pe măsură ce punem întrebări autorului, lucrurile importante din text vor ieși în evidență prin frecvența și prin importanța lor. Vom putea (1) să identificăm tema care cuprinde spiritul cărții și (2) să dăm fiecărui capitol unul sau mai multe titluri bazându-ne pe ceea ce spune capitolul respectiv despre personajul, subiectul sau evenimentul principal. O diagramă cu aceste informații ne va ajuta să vedem, dintr-o singură privire, tabloul general al cărții. De exemplu, Epistola către Galateni arată astfel:

Tema cărții	Sectionile generale	Numărul capitolului	Tema capitolului
Cel neprihănit	Aplicație	1	Nici o altă evanghelie/Dumnezeu l-a chemat pe apostolul Pavel.
		2	Apostolii îl acceptă pe Pavel/Pavel i se împotrivesc lui Petru.
va trăi	Aprobare	3	Credința și legea/legea și făgăduința
		4	Fii ai lui Dumnezeu/Agar și Sara
prin credință	Autenticitate	5	Libertate în Domnul Hristos/viață prin Duhul Sfânt
		6	A face bine tuturor /Israelul lui Dumnezeu

Observarea ne dă un sănătos punct de pornire în studierea Bibliei.

Următoarele recomandări pot să ne ajute să ne păstrăm direcția până când ajungem la adevărul din text.

2. Interpretarea: *Să lăsăm textul să se explice singur, ca să putem afla înțelesul lui.*

Scritorii Bibliei se exprimă folosind o vorbire simplă/literară, un limbaj figurat și unul simbolic. Ca să înțelegem sensul expresiilor lor, trebuie să reducem la un limbaj literal tot ce spun ei. Pentru aceasta, (1) vom descifra toate figurile de vorbire și (2) vom căuta corespondentul fiecărui simbol din text.

Procesul înțelegerii lor începe prin căutarea cuvintelor necunoscute într-o concordantă biblică, de exemplu *Strong's Concordance*, unde le vom găsi aranjate în ordine alfabetică. Atunci când găsim un cuvânt în această concordantă, versetele care îl conțin apar în ordinea cărților din Biblie. Numărul din partea dreaptă a fiecărui verset indică rădăcina cuvântului din dicționarul Vechiului sau din cel al Noului Testament, de la sfârșitul concordantei. Definiția în *litere cursive* reprezintă sensul de bază al cuvântului. Contextul ne va ajuta să înțelegem cum l-a folosit autorul în text.

Atunci când, în cadrul textului, ajungem la ceva care (1) nu poate fi înțeles în sens literal sau (2) forțează sensul natural al cuvântului, vom urmări firul complet de gândire al autorului ca să vedem dacă el face o comparație sau un contrast (folosește o vorbire figurată) sau dacă arată spre ceva dincolo de cuvântul în sine (folosește un limbaj simbolic). Vom exprima ideea generală a ceea ce descoperim, folosind un limbaj simplu, literal.

Apoi, vom căuta, într-un dicționar biblic, numele oamenilor, al locurilor, al evenimentelor și al lucrurilor despre care vorbește textul, ca să facem cunoștință cu istoria, cultura sau obiceiurile care le definesc sau le explică.

Apoi vom reuni toate informațiile pe care le-am adunat și vom scrie explicații scurte care rezumă fiecare unitate completă de gândire din text (de obicei un pasaj de câteva versete). Ne vom concentra asupra punctelor importante, lăsând la o parte detaliile.

3. Aplicația: *Să lăsăm ca Biblia să ne arate semnificația/aplicația textului pentru zilele noastre.*

Când studiem Biblia, întâlnim tot felul de oameni în situații diferite. Cum au reușit autorii Bibliei ca totdeauna să spună lucrurile potrivite exact la timpul potrivit? Cu ajutorul unor principii permanente valabile – adevăruri sau legi fundamentale care vorbesc oamenilor indiferent de cine sunt ei, de timpul sau de locul în care trăiesc sau de ce li se întâmplă. Autorii Bibliei *au aplicat aceste principii* la ascultătorii lor rescriindu-le sub formă de *sfaturi*, care aveau să fie adecvate situațiilor grele, deosebite, prin care aceștia treceau.

Deși scrise cu mult timp în urmă, aceste principii se pot adresa ascultătorilor de astăzi cu forța și relevanța lor inițiale, dacă le detașăm de contextul lor istoric și cultural din Biblie. Nu trebuie decât să facem o listă cu diferitele personaje din text și cu instrucțiunile pe care acestea le primesc sau cu observațiile făcute despre ele în pasajul respectiv. Ceea ce au ele în comun ne va ajuta să descoperim principiul. De exemplu, în 1 Corinteni 14, Pavel poruncește ca persoanele care prooro-

cesc, cele care vorbesc în limbi și femeile să tacă în timpul serviciilor divine ale bisericii. Toate aceste trei grupe aveau în comun un lucru – egoismul, faptul că le plăcea să se simtă bine în dauna tuturor celorlalți. Persoanele care aveau darul vorbirii în limbi vorbeau în limbi indiferent dacă darul lor era necesar sau nu în momentul acela; cei care aveau darul proorociei refuzau să dea cuvântul altora care doreau să-și folosească darurile; iar soțiile își satisfăceau curiozitatea prin conversații zgomotoase, în timp ce alții încercau să-și exercite darurile. Fiecare dintre aceste categorii avea nevoie de sfatul (principiul) din versetul 40: „Toate să se facă în chip cuviincios și cu rânduială”.

Ca să aplicăm pasajul acesta astăzi, nu este necesar ca, în bisericile noastre, să existe persoane care au darul vorbirii în limbi, darul profeției sau un zel exagerat de a conversa. Este suficient să existe oameni egoiști, care au nevoie să lase eul deoparte pentru binele adunării. Să le aducem aminte (1) să-și exercite darurile spirituale în mod neegoist, (2) să consimtă în mod generos ca persoanele care doresc să-și exercite darurile spirituale să o poată face și (3) să aibă o purtare nobilă în timp ce alții își exercită darurile spirituale.

4. Prezentarea: Pregătirea textului ca să transmitem și altora aplicația lui.

Prezentarea și cele trei deprinderi anterioare acționează împreună într-un proces care arată astfel:

Observarea	Interpretarea	Aplicarea	Prezentarea
Autorul ne vorbește nouă.	Noi dialogăm cu ceilalți scriitori ai Bibliei.	Autorul și cu alții ai Bibliei.	Autorul vorbește prin noi.

Domnul Isus ne-a chemat să fim martori care spunem ceea ce cunoaștem, și nu savanți care culegem diplome pentru ceea ce știm. De aceea, studierea Bibliei nu este încheiată până când nu transmitem și altora ceea ce am învățat, pentru ca ei să poată răspunde la glasul pe care noi l-am auzit în text. Dar, ca să comunicăm cu ascultătorii noștri, trebuie să ne adaptăm prezentarea la nevoile lor, și nu la punctele noastre tari. Pentru ca să pregătim textul pentru prezentare, indiferent de vârsta lor, de situație sau de scopurile noastre:

Nu depindeți de alții (nici chiar de Ellen White)

Lee Gugliotto

Un membru al bisericii adventiste a întrebat odată: „Sora White, credeți că trebuie să înțelegem adevărul noi singuri? De ce nu putem să luăm adevărurile pe care alții le-au adunat laolaltă și să le credem pentru că ei au cercetat subiectele respective?”

Sora White a răspuns: „Este primejdios să depindem de oameni. Trebuie să ne sprijinim pe brațul puterii infinite” (*Review and Herald*, 25 martie 1890).

Potrivit declarației soriei White, „Mărturiile n-au fost date ca să ia locul Bibliei” (*Mărturii*, vol. 5, pag. 703). Ea dorea ca studierea scrierilor sale să-i conducă pe cititori „înapoi la Cuvântul pe care au neglijat să-l urmeze” și să li se atragă atenția la „principii generale [din Cuvânt] pentru formarea unor obiceiuri corecte de viață” (*ibid.*, pag. 704). Pe alții i-a sfătuit „să aducă dovezi din Scripturi pentru a dovedi corectitudinea poziției lor și să demonstreze cu ajutorul Cuvântului descoperit al lui Dumnezeu fiecare idee pe care o susțin ca fiind adevăr” (*Evangelism*, pag. 256).

• *Să facem o analiză a ascultătorilor noștri și a locului:* Să descoperim ce fel de ascultători se vor afla în fața noastră, să stabilim o metodă și un loc.

• *Să ne precizăm scopul, țintele și tema:* Să știm de unde venim și încotro vrem ca ascultătorii noștri să meargă.

• *Să alegem aplicațiile potrivite cu tema prezentării noastre:* Tot ce vrem să spunem să raportăm la strategia noastră, așa încât lecțiile pe care le prezentăm să aibă forța necesară pentru ca ascultătorii să fie convinși.

• *Să alegem principalele mijloace de prezentare:* Să stabilim dacă pre-

Nimic nu ne unește cu adevărul mai puternic decât o face propriul nostru efort de a-l descoperi. Ceea ce noi descoperim ne aparține și, pentru că ne aparține, ceea ce descoperim rămâne mai mult timp cu noi.

Deși metoda pe care am prezentat-o pe scurt cere mai mult efort și timp decât multe altele, ea aduce un mare câștig celor care investesc în ea. Pe lângă faptul că vom ajunge la o cunoaștere directă, mai amplă a Cuvântului lui Dumnezeu, vom avea (1) o relație mai puternică cu Dumnezeu prin lucrarea Sa mai activă în viața noastră și (2) o viață transformată, ca rezultat al faptului că ascultăm ce spune Dumnezeu, în loc să ascultăm ce spun alții, și ca rezultat al punerii în practică a adevărilor Sale, în loc să perpetuăm practicile altora.

Această metodă nu numai că ne va lansa în mod corespunzător în studierea Cuvântului lui Dumnezeu, dar constituie și cea mai sigură „cale de navigare” în text și de ajungere la adevărul lui.

Lee Gugliotto este pastorul bisericii adventiste West Covina Hills, în sudul Californiei. În 1996, cartea sa *Handbook for Bible Study* a primit Medalia de aur din partea Asociației editorilor creștini evanghelici. Cartea sa cea mai recentă, *Interactive Bible Study*, este un manual pentru studierea personală și în grup a Bibliei.

Concluzie

Descoperirea este cel mai important rezultat al studierii Bibliei.

(NE)LINIȘTEA unei GENERAȚII – 6

Aerul prezenței

Ion Buciuman

Înima
mână și
minte

TINERI ÎN MISIUNE

Fac ochii mari. În primul moment, nu îmi dau seama unde mă aflu. Recunosc curând lucrurile, dar nu sesizez nimic excepțional. Important este că am dormit bine, mă simt odihnit, chiar bine dispus și gândurile mi se înalță aproape fără nici un efort spre cel mai frumos lucru: Dumnezeu.

„Ești atât de bun, Doamne! În fiecare dimineată ești mereu altfel, dar întotdeauna plin de iubirea-Ți fără margini și fără egal. Te laud pentru că ești proaspăt în fiecare nouă clipă, care este clipa mea de har și îndurare. Fii slăvit pentru bunătatea și credincioșia cu care Ți urmezi propria vrere, în care mă cuprinzi cu bunăvoință și înțelepciune mereu și mereu. Ești statornic și neclintit în făgăduințele Tale! Te ador.”

Mă ridic și mă apropiu de oglinda din baie.

„Omul acesta Te iubește, Doamne. Pentru grija nopții trecute și pentru providența zilei care tocmai începe, Ți se cuvine recunoștința toată, și numai Ție Ți se cuvine. Omul acesta a început să se vestejească, dar e din ce în ce mai mult al Tău. L-ai păzit și îngrijit pe cale, încă de când era un plod fără minte. Nu știu ce ai văzut de preț și ai pus atâta suflet, gingășie și interes. Cum voi răsplăti Domnului binefacerile Lui față de mine? Ele sunt fără număr și nimeni nu le poate cuprinde.”

Îmi pun ceva de mâncare, și când deschid „Straja dimineții”, nu e decât o continuare a propriilor gânduri și cuvintele Scripturii se nimeresc ca firele de băteală într-o țesătură ce crește mereu, cu fiecare trăire. Ceea ce citesc se potrivește. E scris special pentru mine. Când ajung la capătul paginii, gândurile continuă fără dificultate, chiar și dincolo de suportul textului și hârtiei. Trăiesc în aerul prezenței. El este aici și îmi atinge fiecare gând. Și îmi mângâie fiecare simțire. Rugăciunea de dimineată se așază la locul ei, într-un fel de rugăciune

permanentă, ca un fond peste care se așază prin planul întâmplărilor. Mă ridic de la masă. N-a fost mare lucru, dar e bine. E foarte bine.

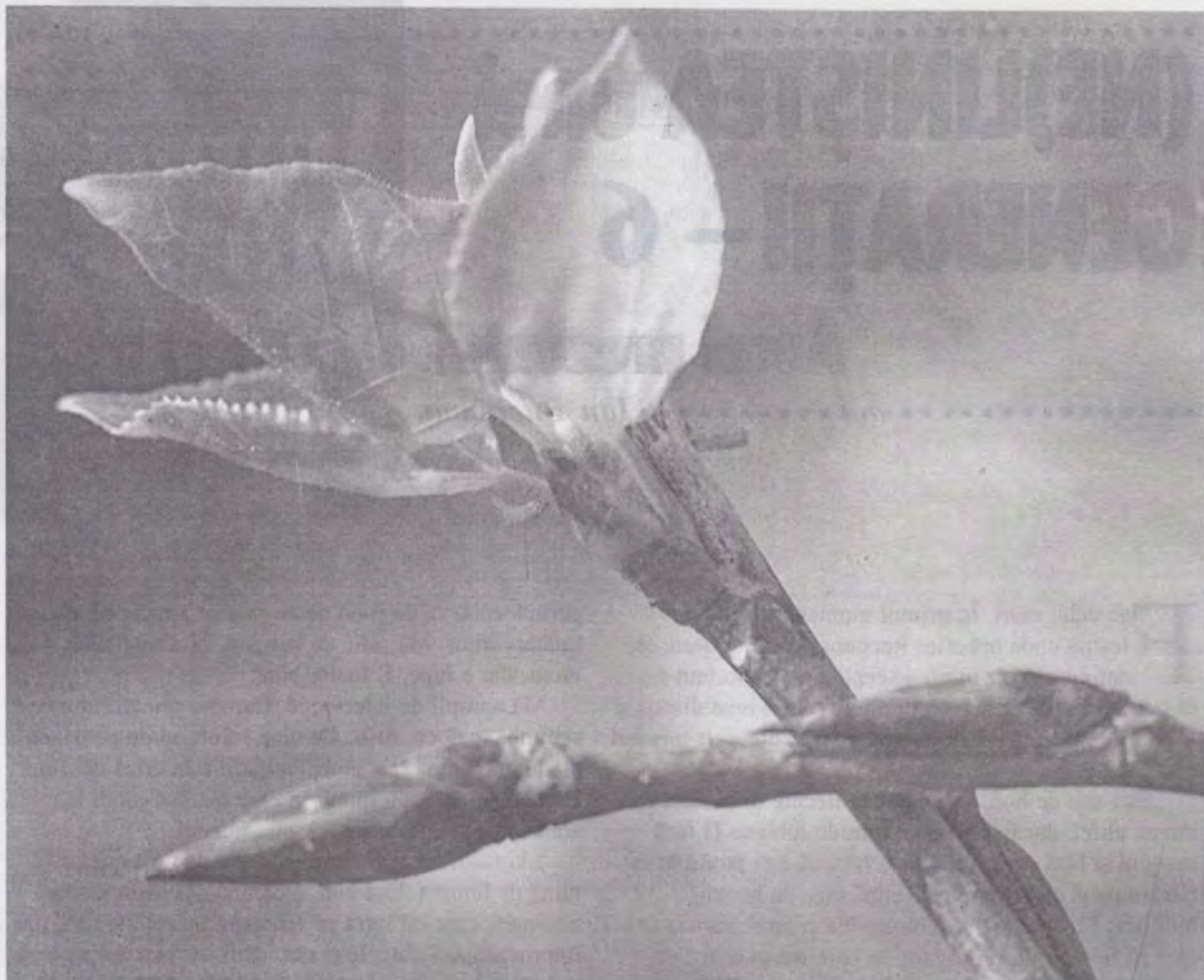
Mă apropiu de intersecție. Lumina semaforului se schimbă, galben, roșu. Ce bine ! Șoferul de pe banda alăturată pare nerăbdător. Probabil e în criză de timp. Eu mai am încă un minut în care mă pot gândi la atâtea bucurii pe care nu le știe nimeni.

„Ai făcut această dimineată atât de proaspătă și plină de lumină. Ești bun, Doamne! Această răcoare matinală, care-mi intră pe fereastra mașinii și care îmi înprospătează sângele și răunchii. Ai mai aprins încă o dată soarele ce se străduiește să împrăstie ceața prematură. Roua se zbatește la atingerea razelor vii, care parcă ar veni chiar de la tine. Nu e de mirare că oamenii Te-au confundat adesea chiar cu soarele.”

Lumina semaforului se face verde. Demarez. Zgomotul străzii pătrunde în cabină, dar nu îmi poate alunga liniștea proaspătă din suflet.

În fața biroului mă așteaptă un om. După gesturi, este neliniștit. Îl salut cu bunăvoință și îl invit înăuntru. Îi stau la dispoziție. Îl fac să știe acest lucru. El se destinde încet, încet. Îmi dau seama că era îngrijorat de lipsa mea de timp. Eu am timp suficient. Am timp chiar să alerg din când în când la Dumnezeu, în timp ce el îmi povestește amărăciunile și necazurile care l-au împins să vină astăzi până aici.

„Acesta e un copil al Tău, Doamne! Se crede părăsit și lepădat de Tine, din cauza ispitelor, a slăbiciunilor și a necazurilor. El nu știe sau nu mai crede cât de mult Te interesează binele lui. El nu își dă seama că Tu îi cunoști gândurile și îi înțelegi durerile. El nu vede mâna Ta care continuă să-l protejeze. El nu se uită, de fapt, către Tine și de aceea nu știe că fața Ta este aplecată peste viața lui. Uite,



Doamne, cât de departe a ajuns de Tine, în timp ce Tu continui să fii la fel de aproape de el. Se dă o bătaie, Doamne, pentru acest suflet. Fă ceva, pentru el. Dă-mi o idee, una dintre cele o mie pe care le ai. Sau sugerează-i o soluție chiar lui. Dă-i satisfacția că el însuși și-a găsit leacul. Așa, Doamne, Îți mulțumesc. Ești veșnic bun și iubitor.”

Omul se ridică și, după ce ne rugăm împreună, pare că a găsit ceva pierdut, mult așteptat, mult dorit și, în sfârșit, aflat...

Oameni, întâmplări, cuvinte, temeri, necazuri cu banii care nu ajung sau cu planurile care nu se potrivesc, telefoane care sună fără să fie dorite sau așteptate, faxuri care creează obligații, vizite neprogramate care încurcă

lucrurile, oameni supărați care solicită timp, cât mai mult timp, rapoarte care nu suportă amânare, întâlniri programate, care nu pot avea loc, tensiunea crește.

„Tu ești la fel de bun ca azi-dimineață. Tu rămâi mereu același. Mă bucur de răcoarea prezenței Tale, în mijlocul caniculei care mă asaltează din afară și dinăuntru. Tu ești Păstorul meu, nu voi duce lipsă de nimic. Tu mă paști în pășuni verzi și mă duci la ape de odihnă. Tu îmi înviezi sufletul, din pricina Numelui Tău. Toiagul și nuiua Ta mă mângâie. Tu îmi ungi capul cu untdelemn și paharul meu este plin de dă peste el și îmi întinzi masa în fața vrăjmașilor. Voi fi totdeauna cu Tine. Te iubesc, Doamne ! Am să revin imediat, după ce răspund la telefon

sau poate chiar în timp ce ascult pe cel ce mă sună.”

Aerul prezenței este atmosfera interioară în care pot respira în voie. El este mereu acolo și conștiința acestei prezențe îmi dă liniște. Poate că uneori contrastul dintre această atmosferă de calm și neliniștea care mă înconjoară creează un ușor sentiment de stânjeneală. Dar e normal. El a spus: „Nu Te rog să-îi iei din lume, ci să-î ferești de cel rău”. În această atmosferă de protecție a harului divin, chiar dacă viața merge înainte, nimic nu se învechește, totul rămâne nou, interesant și binecuvântat.

Ion Buciuman este președintele Conferinței Banat și directorul Departamentului Tineret al Uniunii.

Mă mir

Rosy Tetz

Stii care este unul dintre lucrurile care îmi plac cel mai mult la oameni? Îmi place interesul pe care îl arată ei pentru lucruri și cât de entuziasmați pot să fie de ele.

De exemplu, ai fost vreodată la un concert de orchestră? Cei mai mulți oameni implicați în concerte de orchestră sunt acolo pentru că le place să facă muzică. Dirijorului îi place să-și miște brațele, să-i ajute pe toți muzicienii să cânte armonios în ansamblu și să indice măsura. Muzicienilor le este aproape imposibil să stea liniștiți, pentru că au în ei atâta muzică și ea încearcă să iasă afară.

Când din orchestră fac parte astfel de oameni, sunt șanse mari ca ascultătorilor să le placă muzica. Ei își vor manifesta admirația și uimirea bătând din Poate că unii chiar vor striga: „Bravo!”

Oamenii se entuziasmează de așa multe lucruri! Este extraordinar să-i privești la întreceri de câini, la meciuri de fotbal și la întâlniri ale colecționarilor de timbre. Este minunat să-i asculți vorbind despre lucrurile care îi interesează.

Sunt așa de multe lucruri fascinante de descoperit! Sunt așa de multe lucruri atractive de făcut! Sunt atâtea lucruri de care putem fi entuziasmați! Lumea noastră e plină de lucruri care fac ca maxilarul nostru să coboare și să articulăm exclamația plină de uimire: „Formidabil!”

Lui Dumnezeu îi aparține ideea aceasta. El spune: „De aceea, încă o dată îl voi ului pe poporul acesta, cu minuni una după alta” (Isaia 29,14, după traducerea engl. NIV).

Așa că trebuie să fi existat, încă de la început, niște minuni care i-au uimit pe Adam și Eva. Printre acestea, poate s-au numărat curcubeiele, elefanții și caisele. Niciodată nu putem învăța tot ce se poate cunoaște despre asemenea minuni.

Te gândești vreodată la Cel care a făcut aceste minuni? Ce fel de Dumnezeu a fost Cel care a făcut primul cangur și l-a învățat să sară? Și cine a făcut ca, în amurg,

insectele de noapte să mișune prin iarbă? Nu cumva El încerca să lase o urmă care să ne ajute să-L descoperim? Nu cumva El spera că vom observa aceste lucruri, că vom fi uimiți și vom exclama: „Formidabil!”

A fi uimiți de lucrurile create de Dumnezeu este un mod de a ne închina. A ne minuna de Creator este, într-adevăr, închinare!

În Psalmul 17,7, David înalță această rugăciune: „Arată minunea mării Tale iubiri” (după NIV). Cu cât descoperim mai mult despre lumea lui Dumnezeu, cu atât descoperim mai mult despre iubirea lui Dumnezeu.

Te întrebi ce să faci pentru ca să te închini și să te rogi lui Dumnezeu? Ce crezi că ar fi frumos? Dumnezeu este gata să te uimească prin minuni una după alta.

Timp pentru familie

Invită-i pe membrii familiei tale să vă rugați împreună.

- Roagă persoana care are cel mai nou ceas să cronometreze timpul, iar voi toți ceilalți căutați repede prin casă un lucru pe care Dumnezeu l-a făcut, pe care puteți să-l arătați și despre care puteți să vorbiți. Luați-vă trei minute. După ce vă întoarceți, arătați toate obiectele pe care le-ați găsit și vedeți care dintre ele trezește, la toți membrii familiei, cea mai puternică reacție de uimire, care îi face să rostească cel mai lung: „Formidabil!”

- Roagă-l pe un adult să îți povestească despre cea mai importantă experiență din viața lui, în care a fost copleșit de uimire. Roagă-l să-ți spună cum s-a simțit atunci. Ai putea chiar să rogi pe fiecare membru al familiei să-ți spună câte o astfel de experiență, căreia să-i dai o notă, și apoi să încerci să aranjezi toate experiențele în ordinea punctajului. Ai putea să dai un punct pentru experiența care te face doar să te miri, două puncte pentru cea care te impresionează puternic, trei puncte pentru cea care face să sari în sus de bucurie, patru puncte pentru cea care... ei bine, ai prins ideea.

- Gândește-te ce îți place cel mai mult la Dumnezeu. Apoi vezi dacă poți să-ți aduci aminte de un cântec care exprimă gândul acela. De exemplu, dacă îți place de Dumnezeu pentru că El te iubește, atunci cântă un cântec despre iubirea lui Dumnezeu. Sau potrivește cuvintele în așa fel, încât ele să spună ce îți place ție despre Dumnezeu. Cântă cântarea pe care ai ales-o, ca și când ea ar fi o rugăciune către Dumnezeu.

ȚAPUL DE TRIMIS

Thomas Davis

Cu câțva timp în urmă, într-o convorbire la telefon cu un alt pastor, mi s-a pus o întrebare cu privire la modul tipic în care Biserica Adventistă înțelege raportul biblic despre țapul pentru Azazel, sau țapul de trimis, din Leviticul 16.

Prietenul meu a spus că, din raportul biblic, nu se poate susține faptul că țapul de trimis îl reprezintă pe Satana. El afirma că serviciul ritual în care era implicat țapul sugerează mai degrabă faptul că Domnul Hristos este țapul de trimis, că țapul se potrivește mai bine ca un simbol al Celui care a purtat „nelegiuirea noastră a tuturor” (Is. 53,6). În armonie cu gândul acesta, un comentariu biblic declară că, în țapul de trimis, „se pare că există o reprezentare simbolică a Domnului Hristos, care a purtat păcatele noastre”.¹

În ansamblul convingerilor noastre există întotdeauna aspecte pe care le credem fără să căutăm dovezi și astfel ele rămân în mare măsură necercetate, mai ales dacă le considerăm mai puțin importante. Faptul că o parte din edificiul teologic pe care l-am acceptat a fost pusă sub semnul întrebării m-a determinat să examinez subiectul acesta.

Practic, de la începutul existenței noastre ca biserică, cercetătorii adventiști, împreună cu alți cercetători, au avut aceeași părere, și anume că țapul de trimis îl reprezintă pe Satana.² Dar, între alți învățați creștini, există mari deosebiri de vederi cu privire la semnificația lui.³

Cea mai serioasă obiecție adusă ideii că țapul de trimis îl reprezintă pe Satana pare să fie aceea că, din moment ce țapul poartă păcatele poporului, Satana ar fi, într-un sens, mântuitorul nostru.

Pe măsură ce am studiat subiectul acesta, am ajuns la concluzia că soluția la problema dacă țapul de trimis reprezintă pe Domnul Hristos sau pe Satana se găsește în ritualul punerii mâinilor, din serviciile de la sanctuar.

În aceste ceremonii, erau doar câteva situații în care se cerea punerea mâinilor.

1. *Punerea mâinilor în timpul inaugurării liniei preoțești* (Ex. 29,10; Lev. 8,14; 9,7.8). Primele două pasaje sunt descrieri paralele ale serviciului de consacrare a lui Aaron și a fiilor lui pentru preoție, serviciu care, probabil, trebuia să fie efectuat la consacrarea fiecărui preot. Cu ocazia acestei ceremonii, trebuia să

fie aduși ca jertfă un vițel și doi berbeci. Viitorii preoți trebuia să-și pună mâinile⁴ pe capul vițelului ce urma să fie adus ca jertfă pentru păcat și pe capul berbecului pentru jertfa de consacrare în slujbă (Ex. 29,10.19; Lev. 8,14.22). Punerea mâinilor, cu ocazia acestui ritual, nu era un act „preoțesc”, pentru că ei nu erau încă preoți. Pur și simplu, ea era cuprinsă în ceremonia inaugurală a slujbei lor de preoți.

În Leviticul 9,7.8 nu este menționată deloc punerea mâinilor pe capul animalelor de jertfă. Dar probabil că se respecta procedeul obișnuit; în acest caz, Aaron își pune mâinile pe capul animalului desemnat ca jertfă de ispășire pentru el și pentru fiii lui. Actul acesta însemna că, deși tocmai deveniseră preoți, exista încă posibilitatea ca ei să păcătuiască (Evr. 7,27; 10,1) și că aveau nevoie să aducă jertfe la fel ca orice păcătos. În această privință, sacrificiul avea același scop ca al unei jertfe aduse pentru un păcat personal. Se pare că serviciul acesta era pentru preoți, ca persoane, și nu făcea parte în mod strict din îndatoririle lor preoțești.

2. *Punerea mâinilor pe capul animalelor de jertfă*. Așa cum s-a arătat mai sus, dacă un preot comitea un păcat personal, legea cerea ca el să aducă un animal de jertfă și să-și mărturisească păcatele punându-și mâna pe capul animalului. În acest caz, el acționa doar pentru sine. Admitem faptul că aceasta era o problemă personală, diferită de obligațiile sale oficiale.

De asemenea, dacă întreaga națiune păcătuia, „bătrânii adunării”, nu preotul, trebuia să-și pună mâinile pe capul animalului de jertfă, reprezentând astfel națiunea (Lev. 4,13-15).

Dacă un conducător sau „cineva din poporul de rând” păcătuia, persoana respectivă trebuia să aducă animalele care fuseseră stabilite, să-și mărturisească păcatul punându-și mâinile pe capul animalului și să jughie animalul. Apoi preotul lua sângele și făcea slujba, la fel ca în alte cazuri (Lev. 4,22-30 etc.).

Vedem, deci, că în fiecare caz în care un animal era adus ca jertfă pentru păcate, animalul primea păcatul mărturisit de la păcătos, prin punerea mâinii acestuia, indiferent dacă păcătosul era un preot sau cineva din popor, iar în cazul păcatelor naționale, prin punerea mâinii de către reprezentanți care nu erau preoți. De fapt, aceasta era întotdeauna o problemă personală. Păcătosul, și nu preotul, pune păcatele asupra jertfei. Când un preot

și pune mâinile asupra jertfei, o făcea ca păcătos, nu ca preot. Este deosebit de semnificativ faptul că, în cazul țapului de trimis, așa cum vom vedea în continuare, lucrurile stăteau altfel.

3. *Punerea mâinilor în Ziua Ispășirii.* Ritualurile din Ziua Ispășirii trebuia să înceapă cu aducerea de către marele preot a unui „vițel pentru jertfa de ispășire” și a unui „berbec pentru arderea de tot” (Lev. 16,3). Vițelul trebuia să fie o jertfă „de ispășire... pentru el... și pentru casa lui”, în care se cuprindeau și ceilalți preoți (vers. 6 și 11). Gerhard Hasel⁵ spune că aici „se folosește aceeași expresie, 'jertfă de ispășire', ca în Leviticul 4, unde ea se referă la o jertfă adusă pentru un păcat personal”. Aceasta susține convingerea noastră că, deși preotul își punea mâinile (mâna) pe capul vițelului, în esență, el mărturisea păcate personale, ca persoană, în momentul acela, și nu în calitatea lui de preot. Prin urmare, actul acesta nu era valabil într-un sens „oficial” și colectiv. Jertfa era „pentru el și pentru casa lui”.

Între timp, au fost aleși doi țapi, unul pentru „Domnul”, celălalt „pentru Azazel” („ca țap de trimis”, vers. 8, după NIV). Apoi avea loc sacrificarea țapului pentru Domnul. Și aici Hasel vorbește despre faptul „bizar” că „nu există nici o mențiune cu privire la punerea mâinilor sau cu privire la mărturisirea păcatelor asupra țapului adus ca jertfă pentru păcat”.⁶

Credem că punerea mâinilor nu se menționează pentru că, probabil, nu se făcea. Dacă așa stau lucrurile, această omisiune este în armonie cu afirmația că marele preot, în calitatea sa oficială, nu-și punea mâinile niciodată și nu mărturisea păcatele asupra nici unei alte jertfe de sânge, cu excepția țapului de trimis.

Dacă premisa noastră este adevărată, atunci se ridică întrebarea: De ce marele preot, atunci când oficia slujba, nu-și punea mâinile niciodată mărturisind păcate asupra unei jertfe de ispășire?

Un răspuns este evident. Marele preot (la fel ca toți preoții) îl reprezenta pe Domnul Hristos, Marele nostru Mare Preot. Dar Domnul Hristos nu a fost numai Marele Preot; El a fost și jertfa – „El însuși fiind atât preotul, și tot El fiind și jertfa”.⁷ De aceea, era nepotrivit ca preotul, care îl reprezenta pe Domnul Hristos, să mărturisească păcate asupra jertfei, care, de asemenea, îl reprezenta pe Domnul Hristos. Era foarte potrivit ca păcătosul să facă această mărturisire, punându-și păcatele asupra Înlocuitorului său.

4. *Punerea mâinilor asupra țapului de trimis.* Ajungem acum la țapul de trimis. Toate jertfele de sânge fuseseră aduse înainte de momentul acestei părți finale a ceremoniei din Ziua Ispășirii. „Țapul pentru Domnul” fusese junghiat și sângele lui fusese stropit în fața capacului ispășirii, care se mai numea și scaunul harului. Această jertfă făcea ispășire pentru toate păcatele poporului. Expierea aceasta nu era necorespunzătoare, parțială, incompletă și nu avea nevoie de nici un adaos. Era desăvârșită, încheiată. Nu se mai putea cere nimic care să o completeze, nici un alt sacrificiu. „Când va isprăvi de făcut ispășirea pentru sfântul locaș [asupra căruia fuseseră așezate păcatele poporului, prin stropirea sângelui], pentru corul întâlnirii și pentru altar, să aducă țapul cel viu” (Lev. 16,20).

Dacă țapul de trimis îl reprezenta pe Domnul Hristos ducând departe, la sfârșit și pentru totdeauna, păcatele poporului Său, am avea situația contradicție la care ne-am referit mai sus. Marele preot trebuia să-și pună mâinile (în cazul acesta, și numai în cazul acesta, ambele mâini) pe țapul de trimis, transferând astfel, în mod simbolic, păcatele mărturisite asupra acestui animal. Dacă aplicăm aceasta la marele serviciu anti-tipic descoperit în Epistola către Evrei, ar însemna că Domnul Hristos (Marele Preot) așază păcatele credincioșilor asupra Lui însuși (țapul de trimis).

Pe lângă faptul că această aplicație este contradicție, avem și problema că, astfel, se creează impresia că jertfa de pe Calvar a fost nedesăvârșită,

insuficientă, că Domnul Hristos nu și-a încheiat acolo lucrarea de expiere sau că era necesar un alt simbol care să ilustreze faptul că sacrificiul Său a fost îndestulător.

Hasel afirmă în mod clar că, în afară de țapul de trimis, marele preot nu-și punea mâinile asupra nici unui alt animal folosit în acest ritual sau în oricare alt ritual, în timpul Zilei Ispășirii. „Aceasta este singura dată când”, în ceremoniile din Ziua Ispășirii, „are loc punerea mâinilor asupra animalului”.⁸

Este nepotrivit să credem că Domnul Isus a pus păcatele credincioșilor asupra Sa însuși („Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor”, Is. 53,6). Dar, în lumina simbolismului din Leviticul 16, este foarte convenabil să înțelegem că El le-a așezat asupra unei alte ființe, și anume asupra lui Satana, care este principalul răspunzător pentru toate păcatele. Luând în considerare toate lucrurile, este în mod sigur de preferat să vedem că direcția simbolurilor din Leviticul ne duce la această concluzie, și nu la cealaltă.

Atunci când examinăm transferarea păcatului asupra țapului de trimis, este important să observăm faptul că acest țap nu era tratat la fel ca toate celelalte animale de jertfă – el nu era junghiat ca ispășire pentru păcat. O jertfă era valabilă ca ispășire pentru păcat doar dacă animalul respectiv murea și dacă sângele era stropit. Astfel, Domnul Isus a fost „rânduie mai dinainte să fie, prin credința în sângele Lui, o jertfă de ispășire [pentru noi]” (Rom. 3,25). „Prin sângele Lui” avem răscumpărarea (Efes. 1,7). [„Și fără vărsare de sânge, nu este iertare” (Evr. 9,22).] Ținerea în viață a țapului ne spune că țapul pentru Azazel are o altă însemnătate.

Având în vedere faptul că, în cazul unei jertfe de ispășire, era necesar ca sângele să fie vărsat, în

ce fel putea un animal ținut în viață să fie considerat o astfel de jertfă? În ce privință îl reprezenta el pe Domnul Hristos?

A spune că țapul de trimis, care îndeplinea un rol doar după ce ispășirea era încheiată, îl reprezenta pe Domnul Hristos înseamnă să creăm confuzie cu privire la ispășire, să dăm de înțeles că ea este insuficientă, că mai era nevoie de altceva care să o întregască și să o facă să-și atingă scopul. O asemenea idee nu este biblică.

Așa cum s-a spus mai sus, în alte cazuri, însuși păcătosul era cel care își mărturisea păcatele și le punează asupra animalului de jertfă, ca să fie eliberat de vinovăție. În cazul țapului de trimis, nu păcătosul, ci marele preot era cel care își punează mâinile asupra țapului. Un motiv pentru aceasta îl constituie faptul că pentru păcatele oamenilor se făcuse deja ispășire prin sacrificarea țapului pentru Domnul. Țapul „pentru Azazel” avea rolul său de îndeplinit, un rol cu totul diferit de cel al țapului pentru Domnul.

În Leviticul (24,13,14), avem un exemplu de astfel de transfer. Un tânăr a rostit blasfemii la adresa lui Dumnezeu și astfel a fost condamnat să fie scos afară din tabără și omorât cu pietre. Înainte de executarea sentinței, cei care au fost martori la cuvintele lui și-au pus mâinile pe capul său.

Au fost făcute două sugestii cu privire la semnificația acestui act. Prima dintre ele spune că martorii depuneau o mărturie solemnă cu privire la faptul că ei auziseră, într-adevăr, blasfemiile rostite de acel tânăr și că el, deci, își merita soarta.⁹ A doua sugestie este că martorii transferau înapoi asupra lui orice vinovăție care s-ar fi „lipit” de ei prin faptul că îl auziseră rostind acele blasfemii.

Ambele sugestii sunt întemeiate. Domnul Hristos, ca nimeni altul, a fost martor la răzvrătirea lui Satana și poate să confirme că el își merită din plin soarta. Iar păcatele pe care Satana i-a făcut pe alții să le comită

vor fi puse înapoi asupra lui, așa încât lui i se va cere să suporte pedeapsa pentru aceste păcate. Aceasta nu face din el o jertfă de ispășire pentru păcate.

O a treia sugestie, făcută de dr. Roy Gane, se bazează pe Deuteronom 19, 16-21. Ea spune că atunci când cineva aducea acuzații răutăcioase și false împotriva altcuiva, învinuindu-l de comiterea unei fărâdelegi, acuzatorul însuși trebuia să primească „pedeapsa pe care intenționa să o suporte cel acuzat pe nedrept”.¹⁰ Astfel, Satana, „pârâșul fraților” (Zah. 3; Apoc. 12,10) își primește pedeapsa ca un martor mincinos.

Comentariul biblic *The Biblical Expositor* admite faptul că țapul de trimis îl simboliza pe Satana.¹¹ „În pedeapsa lui înlocuitoare, el [țapul de trimis] simboliza trimiterea păcatului înapoi la autorul său demonic și astfel respingerea/anularea pretențiilor lui asupra poporului lui Dumnezeu (Evr. 2,14.15; 1 Ioan 3,8).”

Rezumat și concluzii

În serviciul de la sanctuar, preotul, în calitatea sa oficială, nu lua parte la actul zilnic de punere a mâinilor pentru transferul păcatelor asupra animalelor aduse ca jertfă de ispășire. Aceste transferuri erau făcute întotdeauna de cel vinovat care, desigur, uneori putea să fie și preotul ca persoană particulară. După ce avea loc transferul acesta, cel care aducea jertfa omora animalul. Preotul lua apoi sângele și făcea slujba.

Într-un singur caz, și anume transferul păcatului asupra țapului de trimis, în Ziua Ispășirii, marele preot, în calitatea sa oficială, își punează mâinile asupra animalului. Acest lucru se făcea după ce ispășirea pentru păcat fusese terminată. Spre deosebire de ceea ce avea loc în toate celelalte cazuri în urma acestui transfer, țapul nu era omorât. Din contră, el urma să fie trimis „în pustie, printr-un om care... avea însărcinarea aceasta” și care trebuia ca, „în pustie, să-i dea drumul” (Lev. 16,21.22).

Biserica Adventistă găsește un

mod de înțelegere a acestui act în doctrina sa despre „judecata de cercetare” și despre mileniu, care se armonizează perfect cu învățătura Bibliei despre Ziua Ispășirii din Vechiul Testament.

După ce marele preot își termină lucrarea de împăcare și ieșea din sanctuar, se aduceau la îndeplinire ritualurile în care era implicat țapul de trimis. Când Domnul Hristos, Marele nostru Mare Preot, își va termina lucrarea în sanctuarul din cer (Dan. 12,1; Evr. 8-10), la sfârșitul Zilei antitipice de Ispășire, El va așeza asupra lui Satana responsabilitatea pentru păcatele pe care acesta i-a făcut pe copiii lui Dumnezeu să le comită. Apoi, după ce antitipul țapului de trimis va fi dus în pustie, „Diavolul și Satana” va fi „legat pentru o mie de ani” și „aruncat în Adânc” (Apoc. 20,2.3).

Dovezile biblice exclud posibilitatea ca țapul de trimis să îl reprezinte pe Domnul Hristos.

¹ Jamieson, Fausset, Brown, *Commentary Critical and Explanatory on the Whole Bible* (Grand Rapids, Mich., Zondervan Publishing House, n.d.), la Leviticul 16,20-22

² Don F. Neufeld, editor, *Seventh-day Adventist Encyclopedia*, rev. ed. (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1976), pag. 1291

³ *Ibid.*

⁴ C. F. Keil, F. Delitzsch, *Commentary on the Old Testament* (Peabody, Mass.: Hendrickson Publishers, 1989), *The Third Book of the Bible*, notă de subsol, pag. 404

⁵ Gerhard F. Hasel, „The Day of Atonement”, în *The Sanctuary and the Atonement* (Comitetul de cercetări biblice al Conferinței Generale, 1981), pag. 116

⁶ *Ibid.*, pag. 117

⁷ Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, ed. 1997, pag. 14

⁸ Hasel, pag. 121

⁹ Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, ed. 1996, pag. 416

¹⁰ Dr. Roy Gane, *Theological Seminary, Andrews University*. Autorul a primit rezumatul expunerii lui.

¹¹ Carl F. H. Henry, editor consultant, *The Biblical Expositor* (Grand Rapids, Mich.: Baker Book House, 1985), vol. 1, pag. 137

Thomas Davis, în prezent pensionar, a fost redactor adjunct la *Adventist Review*.

Îmi iroseam talanții

*Talanții dv. plus Duhul Sfânt este egal
cu o lucrare care aduce satisfacție.*

Dolly Wilfley

Eram convinsă că retragerea din slujba pe care o aveam la biserică ar fi ceva rău, poate chiar un păcat. Aproape că o includeam în aceeași categorie cu falimentul sau cu adulterul. Din copilărie, mi se instilase ideea că niciodată nu trebuie să abandonezi – totdeauna trebuie să termini ce începi.

Când comitetul de propuneri și-a început activitatea de a propune persoane care să ocupe diferitele slujbe din biserică noastră, mă întrebam deja ce lucrare mi-ar plăcea să fac. Cândva, în adolescență, am lucrat în biblioteca unei școli și, pentru că îmi plăceau cărțile și casetele, m-am gândit la biblioteca bisericii. Eram sigură că această activitate îmi va aduce bucurie și satisfacție. De asemenea, era exact ceea ce se potriva cu deprinderile mele în lucrarea de secretară și în aceea de organizare.

Când soțul meu, care e pastor, a sosit acasă de la una dintre întâlnirile comitetului de propuneri, l-am anunțat fericită: „Mă gândesc la un lucru pe care mi-ar plăcea să-l fac anul acesta”.

„Și comitetul de propuneri se gândește la unul”, mi-a spus el zâmbind. „Dar spune-mi ce ai vrut să-mi spui.”

„Nu”, am răspuns eu bine dispusă. „Spune-mi mai întâi tu ce vrea comitetul să fac.”

„Membrii comitetului se întrebau dacă ai vrea să fii conducătorul tineretului anul acesta, pentru că lucrezi deja în acest departament”, mi-a răspuns soțul meu.

Eu? Conducător de tineret? Mă simțeam flatată. Și chiar aveam câteva idei pentru lucrarea cu tinerii, care veniseră de la cei trei adolescenți ai noștri. Poate că, într-adevăr, aș putea să fiu conducătorul. Mă necăjeau câteva îndoieli (ca atunci când copiii o trag de mână pe mama lor, ca să-i atragă atenția), dar le-am ignorat.

„Mă voi ruga pentru asta”, i-am promis soțului.

Am acceptat slujba

În dimineața următoare, prin puterea primită

dintr-un singur text biblic, pe care îl găsisem întâmplător în momentele de devoțiune personală, am acceptat slujba. În mai puțin de o lună, am știut că făcusem o greșală, dar acum slujbele din biserică erau ocupate și eu mă aflu în departamentul tineretului.

Hotărâtă să nu abandonez, m-am avântat înainte, cu entuziasmul meu obișnuit pentru lucruri noi. Dar el n-a durat mult. Pur și simplu, nu aveam deprinderi de conducător. Puteam să organizez hârtii și broșuri, dar nu oameni și programe. Încercam, la fel ca David, să lucrez pentru Domnul într-o armură care nu mi se potrivea.

Nu îmi îndeplineam bine slujba și eram conștientă că și tinerele mele ajutoare și-au dat seama de lucrul acesta. Apoi vinovăția că nu îmi împlinam toate sarcinile mă stresa și mai mult și am început să mă tem de programele de tineret din Sabat dimineață. Am vorbit cu soțul meu despre retragerea din această slujbă, deși părea ceva păcătos să rostesc cuvântul acesta. Greutatea armurii era zdrobitoare.

Între timp, sora care fusese aleasă bibliotecara bisericii se mutase, lăsând liberă slujba aceasta. Cât de mult mi-ar fi plăcut să lucrez cu acele cărți! Dar eram legată de departamentul tineretului și mi se părea că este ceva foarte rău să-mi arunc ochii în vreo altă direcție.

Deseori mă întrebam de ce nu pot doar să mă rog și frământările mele să dispară. Nu făgăduise Dumnezeu ajutor pentru fiecare obstacol? Nu era puterea Lui făcută desăvârșită în slăbiciune? El nu a răspuns exact așa cum sperasem, dar, pe măsură ce lunile treceau, a început să apară un răspuns.

Talentele mele erau irosite

Admirându-i pe alții care stabileau ușor relații și aveau succes, încercasem, de-a lungul anilor, câteva

activități: am lucrat ca evanghelist cu literatură, ca instructor la Școala de Sabat pentru adulți, ca dirijor, iar acum eram conducător de tineret.

Toate aceste încercări s-au dovedit eșecuri. Ați putea spune despre mine că eram nemulțumită sau că aveam mofturi spirituale, dar faptul este că eu îmi iroseam talentele, în timp ce doream altele mai mari, mai bune. Poate că, de fapt, eram în afara voinței lui Dumnezeu și nu trăiam binecuvântarea Lui deplină.

Mărturisindu-mi păcatul, m-am rugat în sfâșiere sufletească: „Doamne, ce să fac? Nu îndrăznesc să fac nimic fără ungerea Ta”. Deja îmi dovedisem mie însămi faptul că natura mea umană nu era în stare să ia hotărâri corecte. Am lăsat acest lucru în mâinile lui Dumnezeu.

În seara aceea, am mers la ora de rugăciune. Pentru că tocmai terminaserăm o serie de întâlniri de evanghelizare, nu multe persoane și-au dat seama că se ținea din nou ora de rugăciune. Astfel, în afară de soțul meu și de mine, au fost prezente numai două surori.

Soțul meu a ales să vorbească despre modul în care lucrează Duhul Sfânt. Pe măsură ce el vorbea, m-am simțit prinsă într-o capcană. „Una dintre metodele prin care lucrează Duhul Sfânt”, a explicat el, „este aceea de a binecuvânta capacitățile noastre naturale.” El ne-a citit din 1 Corinteni 12,27-31: „Voi sunteți trupul lui Hristos și fiecare, în parte, sunteți mădularele Lui... Oare toți sunt apostoli? Toți sunt prooroci? Toți sunt învățători?... Umblați, dar, după darurile cele mai bune”.

„Atunci ce faci dacă te afli în biserică, într-o slujbă care nu corespunde cu aptitudinile tale naturale?” am întrebat eu, aproape involuntar. Apoi am explicat situația în care mă găseam și modul în care ajunsesem în această funcție, care, pentru mine, era foarte stânjenitoare.

Am spus că doream să lucrez în bibliotecă și că aceasta s-ar potrivi mai bine cu personalitatea mea și cu aptitudinile mele.

„Știi”, a spus una dintre surori, „eu m-am rugat să se ocupe cineva de lucrarea aceasta. Eu am făcut-o timp de un an și nu mi-a plăcut deloc. Nu-mi plăcea să fiu închisă în camera aceea mică, pentru că doream să fiu afară cu oamenii. Mie îmi place să vorbesc, și acolo nu o puteam face”, a spus ea, râzând.

Am dat jos armura cea grea

Cât de recunoscătoare sunt pentru prietenele care m-au încurajat! Ele m-au asigurat că nu credeau că este greșit să mă retrag din funcție în aceste împrejurări, mai ales pentru că, la departamentul tinerilor, mai lucrau patru adulți. Când am îngenunchat pentru rugăciunea de încheiere, mi-au dat lacrimile. Erau lacrimi de eliberare.

Atunci ce faci, dacă slujba pe care o ai în biserică nu se potrivește cu aptitudinile tale naturale?

În dimineața următoare, fără să pierd timpul, am dat jos armura cea grea. Am scris, către comitetul bisericii, un anunț de retragere, în care am explicat că programul era acoperit pentru luna aceea, așa că nu-i lăsam pe tineri fără program. Apoi am dat telefon uneia dintre ajutoarele mele de la tineret, o persoană sangvină, foarte activă, plină de entuziasm. Ea a fost înțeleghătoare și m-a susținut. Am luat legătura și cu celelalte ajutoare.

Comitetul bisericii m-a rugat să mai rămân o lună la tineret. Dar (ce zi fericită!) a aprobat, de asemenea, să fiu bibliotecara bisericii. Simțindu-mă ușurată și împăcată,

am văzut cum ceilalți conducători de tineret au programat o întâlnire și au făcut schimbări. Puteam să mă retrag, știind că lucrurile erau în mâini capabile.

O săptămână mai târziu, am completat un test de identificare a darurilor spirituale, pe care l-am cerut de la conferință. Rezultatele au arătat că, din cinci categorii principale, la „activitatea de conducător” aveam cel mai scăzut punctaj. La „încurajarea și formarea altora” aveam cel mai mare punctaj, iar activitatea de bibliotecar era una dintre lucrările recomandate celor din această categorie.

Sunt bibliotecara bisericii de cinci luni și cred că, în sfârșit, mi-am găsit locul potrivit în biserică. Am putut să încurajez câteva persoane să citească unele cărți folositoare. Doi dintre tineri mă ajută acum. Pentru anul acesta, scopul nostru este să ne înregistram toate cărțile pe domenii și subdomenii și să avem fișele de catalog pentru ele. Vrem ca membrii bisericii să poată să caute orice subiect care îi interesează și să afle ce cărți, casete video, casete audio și articole avem disponibile. De asemenea, suntem... aah! Încep să fiu prea entuziasată!

Sfatul meu? Găsiți o metodă prin care să „încercați” dacă vi se potrivește slujba din biserică despre care este vorba. Dacă ea vi se potrivește, acțiunea unită a talanților dv. plus Duhul Sfânt va fi egal cu o lucrare care va aduce împlinire și care va avea succes. Dacă ea nu vi se potrivește, atunci ar putea fi potrivit să vă retrageți, mai ales dacă deficiențele dv. stau în calea progresului. Aduceți-vă aminte, David și-a scos armura regelui, atunci când a fost convins că nu va putea să lupte cu ea.

Dolly Wilfley este bibliotecară a bisericii și soție de pastor, la Canyonville, Oregon.

Sacrificiu

sau

decentă?

Nicolae Dan

O lume nebună, un carusel care se învârtă cu o viteză amețitoare, o moară între ale cărei valuri o dată intrat nu mai scapi decât după ce te macină total. E lumea în care ne-am născut în târziul mileniu și îmbătrânim decenii în câteva luni. Oare proorocii care au vorbit despre vremea aceasta ar fi voind să trăiască acum, de s-ar fi putut? În cartea *Experiențe și viziuni*, Ellen White vorbește despre un tren care, accelerând amețitor, se grăbește spre abis. Mare parte din populația lumii călătorește, din păcate, cu acest tren, într-o dulce ignoranță. Conducătorul trenului este dl Lucifer. Plagiind sau nu, Alvin Toffler reia ideea aceasta în *Șocul viitorului*, dându-și cu părerea că cineva, satanic, pare a conduce trenul acesta ce se îndreaptă cu o viteză orbitoară și demonică spre abis. Ritmul halucinant al vieții fiecăruia dintre noi confirmă dincolo de așteptări aceste previziuni. Astăzi, progresul științei și al cunoștinței e amețitor. Ni se spune azi, spre exemplu, că ai nevoie de anumite condiții pentru a-ți crește în mod decent copiii. Psihologii și pediatrii ne spun exact de ce anume au nevoie copiii noștri pentru a se dezvolta. Familia (o, câte nu se știu astăzi despre familie!) are, de asemenea, nevoie de un minimum de trai decent pentru a nu se destrăma. Astăzi, demnitatea omului a atins culmi de exigență nebănuite în trecut. Vorbim despre un trai decent, despre un salariu decent, despre condiții decente de muncă, de locuit și de trai. Chiar și dacă lucrăm pentru Domnul, avem nevoie de aceste condiții decente, nu-i așa, pentru a fi eficienți în viața Domnului.

Psihologia umană, nevoile din ce în ce mai elaborate ale generațiilor care vin, standardele sociale, ce se face în Vest, în societățile dezvoltate (care trebuie ajunse, cumva, din urmă), democrația, progresul – toate acestea impun, parcă, niște granițe care trasează o zonă a decenței și o altă a mizeriei: salariu de mizerie, condiții mizerabile de muncă, de locuit etc.

În acest context apocaliptic, al opulenței tehnice și al nevoilor născute din spuma undelor electromagnetice

ce venite de la Hollywood sau de la ProTV, mă gândesc adeseori la sacrificiu. Care mai e sensul sacrificiului? Ce constituie un sacrificiu azi? De fapt, mă trezesc ajungând mereu și mereu la întrebarea: ne-a mai rămas vreun domeniu în care să avem CE să sacrificăm?

Timpul, de-abia dacă mai rămâne ceva de împărțit după serviciu. Serviciul, ei da, suntem dependenți de el. Cum am putea sluji pe Domnul, cum am putea ajuta „lucrarea”, fără o slujbă? Apoi, mai e și economia asta nenorocită de piață, în care concurența dictează ritmul. Dacă vrei să te menții, trebuie să tragi, că ei nu au nici Sabat, nici duminică. Este ca mersul pe bicicletă, ori înaintezi, ori cazi, pe loc nu poți bate pasul. Normal, nu te poți retrage în pustnicie, trăim în acest context socio-economic și sărăcia ne forțează să călărim valul. Puținul timp rămas, dacă mai este, trebuie, desigur, alocat familiei. Acesta nu poate fi sacrificat, pentru că noi avem respect față de familie, nu putem sacrifica familia. Nici Dumnezeu nu ne cere aceasta, căci de sănătatea familiei depinde fericirea în viață și în biserică. De altfel, ne rămâne atât de puțin timp împreună, încât copiii au prioritate (și, slavă Domnului, astăzi cunoaștem atâtea despre cum să-ți educi copiii). Apoi, desigur, și soția merită clipele care mi-au mai rămas, căci ea este cea care a tras greul cu mine etc. Dacă mai rămâne ceva timp, atunci studiul personal este esențial, lectura biblică, meditația, rugăciunea, cărțile spirituale; dacă am sacrifica timpul dedicat lor, nu am avea putere să lucrăm, și atunci la ce bun sacrificiul?

Mai bine dăm bani, mai bine sacrificăm în domeniul financiar, pentru că suntem deja suprasolicitați la capitolul timp.

Banii, ei, banii; da, banii. Trebuie să trăim decent, chiar și dacă suntem angajați în vreo lucrare pentru Domnul. Oamenii din jur, de fapt, nu au respect față de noi și față de ceea ce reprezentăm, dacă nu descoperă că religia noastră ne-a propulsat în toate domeniile. La urma urmei, se uită cum te îmbraci, cu ce te îmbraci și, dacă te porți decent, oamenii au mai mult respect față de tine și față de ceea ce reprezintă. Astăzi ai nevoie de un

traie decent, nu lux, dar strictul necesar, cel puțin pentru a demonstra că stilul de viață adventist te ajută să o duci mai bine chiar și aici pe pământ (poți face economii suplimentare, pentru că nu fumezi, nu bei, nu cheltuiești pentru bolile asociate acestor vicii etc.). Pe de altă parte, cum am putea să-L slujim pe Dumnezeu dacă n-avem bani pentru întreținere: gaz, încălzire, apă caldă (cât de importantă e baia!), curent și, dacă mai adaugi telefonul, jumătate din salariu se duce.

Alimentele: într-o țară în care între 50% și 65% din venitul lunar al familiei merge pe mâncare, e greu să te descurci, dărmite să mănânci și sănătos pe deasupra (câte nu știm astăzi despre aceasta!). O, dacă nu ar fi mâncarea și întreținerea așa de scumpe, poate că am putea sacrifica. Dar așa, cum să iei de la gura copiilor, asta-i nebunie. De fapt, ni s-a spus că hrana de pe mesele noastre trebuie să fie gustoasă, consistentă și hrănitoare, nu monotona. Dacă avem copii, nu ar trebui să reținem hrana adecvată necesară lor. Vremurile sunt tulburi și sfatul, chiar din Spiritul Profetic, este să punem deoparte câte ceva, ca familie, pentru zile negre. Apoi îmbrăcăminte, școala copiilor... Nu, banii nu ne permit să sacrificăm. Dacă socotim zecimea, adică 10%, și adăugăm întreținerea, plus telefonul 40%, apoi mâncarea 50%, îmbrăcăminte și școala 10-20%, deja este evident că suntem peste 100%. Trebuie să ne împrumutăm și n-avem de unde sacrifica în condițiile acestea, nici vorbă de așa ceva. Sacrifică banii cei din Vest, la care mâncarea e între 10 și 30% din venit, nu noi. În concluzie, nici bani nu putem sacrifica. Ceea ce facem la colecte sau la eforturi de construire de biserici este practic o minune, e o minune că dăm; dar a sacrifica financiar e cam prea mult spus pentru noi.

Aș putea continua lista. Nu putem sacrifica pregătirea noastră, pentru că Dumnezeu are nevoie de

oameni foarte bine pregătiți; și chiar suntem îndemnați să ne punem ținte înalte și apoi, cu eforturi stăruitoare, să le atingem (cum am putea renunța la ele, o dată ajunse?). Nu putem sacrifica poziția socială pentru că ea ne face influenți, pentru Domnul. Relațiile nu le putem sacrifica, pentru că trebuie să fim acolo unde sunt oamenii etc., etc.

S-ar putea oare ca sensul, semnificația și conținutul sacrificiului să se fi schimbat o dată cu apariția computerelor? Oare fratele acela, care mergea 20 de km peste dealuri și văi să se întâlnească la adunare cu frații săi sau undeva la o adunare cu tinerii, nu mai e decât o relicvă socială adventistă, depășită azi? Oare pionierii adventiști, acele ființe „mitologice” coborâte parcă din cer, n-ar fi ei depășiți de timpul nostru cuantic? Ar mai lucra cineva la calea ferată pentru a câștiga un dolar pe săptămână ca să tipărească o revistă adventistă? Oare într-adevăr a sacrifica înseamnă azi, de fapt, a ține tot ce ai, a chivernisi pentru tine tot ce ai agonisit, pentru ca să poți sluji altora, astfel, cât mai bine?

Poate că astăzi, când auzim chemarea lui Isus: „Lasă totul și urmează-Mă, renunță la profesia ta, părăsește-ți familia sau casa părintească”, noi nu mai înțelegem, ca cei de pe vremea lui Isus, că asta e literal. Noi gândim așa: chiar dacă e să luăm lucrurile foarte serios în legătură cu Isus, așa cum și trebuie, noi înțelegem, de fapt, în contextul actual, că trebuie să ne continuăm ocupația actuală (trebuie să fim harnici ca și cum El ar reveni peste o mie de ani) și să stăm cu familiile noastre, dar într-un spirit de detașare interioară, sufletească. Dacă Isus ne zice: „Ieși de aici”, astăzi avem o înțelegere superioară, și anume că trebuie să rămânem acolo unde suntem, cultivând acea detașare sufletească („câci voi nu sunteți din lume”). Dacă El ne spune: „Nu vă îngrijorați de ziua de mâine”, noi înțelegem astăzi că trebuie să ne pese de ziua de mâine, să

fiu buni manageri; trebuie să lucrăm și să ne susținem, pe noi și familia. Altfel ne-am eschiva de la responsabilitatea noastră. Dar important este să cultivăm acel spirit de libertate interioară față de îngrijorare și să nu devenim dependenți de bani. „Vinde”, ne spune Isus. Da... asta vrea să însemne că trebuie să avem un trai decent, dar să fim detașați de ce avem, ca și cum nu am avea, să putem renunța oricând la ce avem. „Căutați mai întâi Împărăția Lui” înseamnă să ne îngrijim de multe alte lucruri în primul rând – cum am putea trăi altfel în lumea noastră modernă, cu exigențele ei? Ideea este ca, în final, să fii pregătit, astfel încât să poți lăsa totul pentru Împărăția lui Dumnezeu.

Nu, sacrificiul este ceva depășit, ceva ce a ținut de epocile primitive, când oamenii nu aveau atâtea pretenții și se mulțumeau cu puțin de la viață. Astăzi, avem mult mai multe, dar toate sunt indispensabile, așa că nu mai avem practic ce să sacrificăm, pentru că nu ne mai rămâne nimic de sacrificat.

Sau poate totuși greșesc? O fi ceva profund putred în filozofia noastră și, fără să ne dăm seama, ne afundăm în cel mai crunt și opulent egoism al veacurilor? Să fim cumva, cu computerele noastre, cu bananele și cu merele noastre de găsit în tot cursul anului, generația cea mai binecuvântată material, dar cea mai săracă în sacrificiu? Oare cum să înțelegem ce a spus și va spune în curând Cel care vine: „Strângeți-Mi pe credincioșii Mei, care au făcut legământ cu Mine prin jertfă”? Există oare o ucenicie care nu costă nimic? Putem merge cu toate deodată spre Împărăția Lui, fără să ne coste nimic? Ce sens are sacrificiul în era computerelor?

*Dr. Nicolae Dan este directorul
Centrului de Sănătate și Medicină
Preventivă – Herghelia, Mureș.*

Consiliul Anual al Conferinței Generale

Adrian Bocăneanu

Cea mai importantă întâlnire a Comitetului Executiv al Conferinței Generale, așa-numitul Consiliu Anual, s-a desfășurat la sediul mondial al bisericii noastre, din Silver Spring, în apropierea capitalei americane, între 28 septembrie și 6 octombrie. Reuniunea din acest an are o importanță specială, având în vedere că a fost ultima înaintea sesiunii Conferinței Generale din vara anului viitor. Toate subiectele care se află pe agenda sesiunii trebuie mai întâi discutate și votate la o ședință a Comitetului Executiv.

În mod obișnuit, o asemenea reuniune cuprinde perioade de studiu și de rugăciune, ședințe administrative și audierea de rapoarte din partea instituțiilor Conferinței Generale. În paralel se întrunesc numeroase comitete și comisii, deoarece un mare număr de conducători sunt prezenți. Comitetul Executiv este format din cca 330 de reprezentanți ai bisericii din lumea întreagă: membri ai administrației Conferinței Generale și ai celor 12 diviziuni, directori departamentali și conducătorii instituțiilor Conferinței Generale, președinții uniunilor de conferințe din toată lumea, pastori de câmp (fratele Stelian Iacob reprezintă pastorii din diviziunea noastră) și membri laici.

Tema generală a reuniunii a fost *Certitudinea revenirii Mântuitorului*, pregătind astfel biserica din lumea întreagă pentru anul următor, care va avea același moto.

Potrivit rapoartelor prezentate, la sfârșitul anului 1998 biserica era formată din 44.888 de biserici locale și 44.298 de grupe. Numărul total de membri era de 10.163.414, răspândiți în 205 țări. În anul 1998, 818.754 de persoane s-au alăturat bisericii.

În cadrul consiliului avea să fie prezentat și raportul Departamentului Arhivelor și Statisticilor, conținând rezultatul unor studii recente: numărul de membri ai Bisericii Adventiste ar putea să se tripleze până în anul 2020, ajungând la aproximativ 37 milioane. Raportul prezintă creșterea anuală estimativă a numărului de membri ai bisericii până în anul 2020. Cercetătorii au luat în calcul cifrele din anii 1978-1998 pentru a estima creșterea numărului de membri în următorii 20 de ani. Folosind rata anuală de creștere de 6,1% din ultimii 20 de ani, aceste previziuni indică un număr de membri ai bisericii de 11.438.325 pentru anul 2000, de 20.625.688 pentru anul 2010 și de 37.289.857 pentru anul 2020. La

30 iunie 1998, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea era compusă din 9.906.530 membri; calculele sugerează, deci, o creștere netă de peste 27 milioane de membri până la sfârșitul anului 2020.

Încă din cuvântarea de deschidere, fratele Jan Paulsen, președintele Conferinței Generale, a arătat că preocuparea principală a bisericii este misiunea. Acest lucru s-a reflectat și într-una dintre cele mai importante hotărâri luate, și anume cea privind înființarea unui Consiliu Consultativ pentru Evanghelizare și Mărturie. „Dorim să avem un forum de creație pentru evanghelizare și mărturie, cu un mandat cuprinzător și bine focalizat asupra acelor lucruri pe care le prețuim cel mai mult. Consiliul va avea o componentă internațională și competența să examineze un domeniu larg de idei și concepte.”

Fratele Paulsen a sintetizat astfel rolul acestui consiliu: „Scopul său va fi (1) să funcționeze ca focarul gândirii și planurii noastre privind mărturia, (2) să asigure consultanță pentru inițiative specifice la nivelul unor grupuri de diviziuni și (3) să ofere recomandări financiare care să fie incluse în bugetul bisericii”. „Dacă este vreo biserică în care să existe un asemenea consiliu, cu o agendă orientată în mod deliberat spre mărturie, aceasta este Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, pentru că misiunea este chiar motivul existenței noastre. Mărturia pentru Domnul nostru este lucrarea care trebuie să reușească”, a adăugat fratele Paulsen.

Mulți membri ai comitetului au vorbit în favoarea acestei inițiative: „Ne lipsea un asemenea organism, care să coordoneze strategia misionară, și doresc să-mi exprim sprijinul pentru această nouă inițiativă”, a spus Mario Veloso, secretar asociat al Conferinței Generale. „Până în acest moment am discutat chestiuni obișnuite la asemenea consilii,” a comentat Roger Robertsen, președintele Bisericii Adventiste din Norvegia. „Dar acum dăm un răspuns la adevăratele nevoi și obiective ale misiunii bisericii.”

Vești din România în fața Consiliului Anual

În repetate rânduri, viața spirituală și misiunea bisericii adventiste din România au fost prezentate în cadrul diverselor rapoarte. Vineri seara, 1 octombrie, într-un program televizat în întreaga lume, raportul secretarului Conferinței Generale, Ralph Thompson, a cuprins imagini filmate de la programul *Speranță pentru generația 2000*

și de la acțiunea tinerilor care au scris Biblia din memorie. Raportul președintelui AWR (Radio Mondial Adventist), Don Jacobsen, a menționat vigoarea cu care se dezvoltă lucrarea prin radio în România și audiența remarcabilă, atât la programele locale, pe unde ultracurte, cât și la cele transmise pe unde scurte. Cu ocazia lucrărilor consiliului, a avut loc și adunarea generală anuală a Asociației Internaționale pentru Libertatea Religioasă (IRLA), ocazie cu care am fost invitat să prezint un raport al felului în care Dumnezeu ne-a condus prin criza examenelor de capacitate din vara aceasta spre o mare biruință. Am fost fericit să pot vorbi despre curajul moral arătat de copiii noștri și despre intervenția providențială a lui Dumnezeu, în aceeași sală de la sediul mondial al lucrării în care conducătorii noștri L-au implorat pe Dumnezeu să lucreze și să protejeze libertatea de conștiință.

Declarații importante*

Declarație cu privire la discriminare împotriva minorităților religioase. Într-o declarație oficială cu titlul „Minorități religioase și libertate religioasă: declarație de angajament și preocupare”, votată pe 29 septembrie, Biserica Adventistă își exprimă îngrijorarea față de discriminarea împotriva minorităților religioase în multe părți ale lumii. „Unele state au publicat liste de grupări religioase descrise ca fiind secte posibil periculoase” se arată în declarație. „Au fost înființate comisii anti-secte, a fost instruit personal pentru investigații și au fost emise legi restrictive. Sute de mii de credincioși nevinovați sunt suspecți acum în mod oficial și tratați drept cetățeni de categoria a doua.”

„Ne-am exprimat îngrijorarea cu privire la încălcări ale libertății religioase, dar ne-am afirmat, de asemenea, angajamentul pentru a promova, a apăra și a proteja libertatea religioasă pentru fiecare cetățean, pretutindeni. Viața noastră creștină înseamnă atât să fim preocupați de alții, cât și să practicăm ce predicăm”, a spus dr. John Graz, directorul pentru Relații Publice și Libertate Religioasă la Conferința Generală a Bisericii Adventiste.

* Textul complet al acestor declarații va fi publicat în numărul din decembrie.

În declarație se subliniază, de asemenea, faptul că „legea trebuie să fie aplicată în mod imparțial și fără favoritisme sau capricii. Noi afirmăm că nici un grup religios nu trebuie judecat din cauză că unii adepți ai săi pot să pară a fi extremiști. Libertatea religioasă este limitată atunci când conduita agresivă sau violentă încalcă drepturile umane ale altora”.

Într-o **Declarație cu privire la controlul nașterii**, sunt prezentate principalele idei care exprimă atitudinea bisericii. „Noi promovăm relația personală a omului cu Dumnezeu”, a spus dr. Allan Handysides, directorul Departamentului Sănătate al Conferinței Generale și președintele comitetului care a formulat documentul. „Aceasta nu este o declarație dogmatică. Noi nu ne asumăm autoritatea să dictăm, ci să oferim criterii

„Până în acest moment am discutat chestiuni obișnuite la asemenea consilii, dar acum dăm un răspuns la adevăratele nevoi și obiective ale misiunii bisericii.”

pentru cei care vor să știe care este poziția noastră. Planificarea aducerii pe lume a copiilor într-o familie este o mare responsabilitate. Noi am examinat diferitele tehnici și le-am stabilit pe cele față de care biserica nu se opune și pe cele care pot fi numite 'control al nașterii', dar pe care biserica nu le poate susține.”

Vorbind în numele conducerii Bisericii Adventiste, Leo Ranzolin, vicepreședinte al Conferinței Generale, a spus că documentul este aplicabil mai ales la cei care se confruntă cu asemenea decizii privitoare la probleme de familie. „Se cuvine ca biserica să ofere călăuzire și o

orientare familiilor creștine căsătorite, ai cărei membri vin din medii cu tradiție și cultură foarte diferite în ce privește aspecte legate de controlul nașterii”, a spus Ranzolin.

Conceptia Scripturii despre homosexualitate și despre lucrarea iubitoare a bisericii au fost exprimate în **Declarația asupra atitudinii Bisericii Adventiste cu privire la homosexualitate**.

„Biblia nu face nici un compromis în favoarea activității sau a relațiilor între persoane de același sex. Actele sexuale în afara cercului unei familii heterosexuale sunt interzise”, se arată în declarație. „Biserica Adventistă se opune practicilor și relațiilor homosexuale”, străduindu-se totodată „să urmeze învățătura și exemplul Domnului Isus. El a confirmat demnitatea tuturor ființelor omenesti și S-a apropiat plin de compasiune de persoane și de familii care suferau consecințele păcatului. El a slujit cu iubire și a rostit cuvinte de mângâiere oamenilor care se luptau cu păcatul, făcând, totuși, deosebire între dragostea Sa față de păcătoși și învățătura Sa clară cu privire la obiceiurile păcătoase.”

Laurie Evans, președintele Diviziunii Pacificul de Sud cu sediul la Sydney, Australia, a spus că declarația este binevenită. „Ea nu numai că susține în mod clar punctul de vedere biblic în această privință, dar admite, de asemenea, faptul că avem o responsabilitate pastorală față de toate grupurile de oameni.”

„Este ușor să ne concentrăm asupra caracterului păcătos al unei astfel de practici și să uităm că există oameni care se luptă cu asemenea ispite, pe care Dumnezeu îi iubește mult și care au nevoie de sprijin și de încurajare din partea noastră”, a adăugat el.

„În timp ce ne străduim să urmăm ceea ce spune Biblia, trebuie, de asemenea, să ne demonstrăm iubirea față de alții așa cum Domnul Isus ne învață. În cuvintele Bibliei, trebuie să facem dreptate și să iubim mila”, a spus Ardis Stenbakken, director al Departamentului Misiunea Femeii al Conferinței Generale.

Declarația subliniază datoria creș-

tinului de a fi plin de compasiune și de „a-i trata pe toți oamenii cu demnitate și respect, indiferent de situația lor personală”, a spus Ted Ramirez, din Kettering, Ohio, un membru laic al Comitetului Executiv. „Domnul Hristos a murit pentru noi toți și fiecare dintre noi are de îndeplinit un rol personal în a descoperi tuturor iubirea și răscumpărarea Lui”, a mai arătat el.

William Johnsson, redactorul revistei *Adventist Review* și membru al comitetului care a formulat declarația, a spus că „o astfel de declarație era necesară pentru biserica noastră și pentru societate în general. Suntem întrebați care este punctul de vedere al adventiștilor cu privire la acest subiect.”

Necesitatea de a răspunde la probleme care afectează societatea din care biserica face parte a fost exprimată de Ray Dabrowsky, directorul de comunicații al Conferinței Generale. „Biserica nu trebuie să păstreze tăcerea asupra problemelor majore din societate, mai ales atunci când ele ating și pe membrii Bisericii Adventiste. O biserică creștină trebuie să susțină standardele biblice. Dar este la fel de important, ca și creștini, să fim totdeauna plini de har și de compasiune față de fiecare”, a spus el.

Biserica menține un comitet permanent care să se ocupe de „Concepția creștină asupra vieții umane”. Sarcina comitetului este să analizeze subiectul acesta și altele care țin de el.

Cu ocazia Consiliului Anual a fost dată publicității și o **declarație prin care Biserica Adventistă își exprimă punctul de vedere referitor la anul 2000**. „Anul 2000 nu are o semnificație profetică aparte”, se spune în declarație. Biserica respinge „orice speculații privind semnificația religioasă atribuită acestui an”. Referindu-se la a doua venire a Domnului Hristos, în declarație se afirmă că adventiștii de ziua a șaptea „nu fac speculații asupra momentului istoric precis când acest eveniment va avea loc”.

Comentând declarația, Leo Ranzolin vicepreședinte al Conferinței Generale, a spus că, „dacă există ceva important legat de viitor, aceasta este speranța noastră, ca și creștini, că Domnul Hristos va reveni în curând. În timp ce alții își fac griji, noi, ca popor, avem și trăim speranța noastră creștină”.

„Mulți oameni se tem de viitor”, a adăugat Ranzolin. „Sunt atâtea speculații privind anul 2000 și importanța acestuia pentru istoria omenirii! A atribui semnificații spirituale sfârșitului unui an și începutului altuia ar însemna să depășim semnificația pe care o acordăm unor astfel de evenimente. Ca biserică, noi nu atribuim o semnificație specială acestei date. Dar, ca oameni care ne numărăm zilele vieții, anul 2000 pare special. Cât de des putem trăi o asemenea 'rotunjire' a numărului anului înscris în calendar?”

O altă declarație, cu aplicare mai restrânsă, dar cu o semnificație deosebită, definește valorile morale fundamentale ale Conferinței Generale și ale angajaților săi. Acest document afirmă obligația ca instituția Conferinței Generale și angajații ei să promoveze onestitatea, integritatea, respectul, încrederea, responsabilitatea și puritatea morală în toate domeniile de acțiune și de relație. Calitatea, creativitatea și curajul trebuie să caracterizeze lucrarea tuturor angajaților. Toate resursele bisericii trebuie folosite în exclusivitate pentru promovarea scopurilor și planurilor ei, iar deciziile conducătorilor trebuie să aibă în vedere numai binele și promovarea lucrării. Conduita și activitatea fiecărui angajat și procedurile fiecărei instituții sunt evaluate periodic după standarde care reprezintă misiunea și valorile etice ale bisericii.

Vizita ambasadorului Joseph Reed

Subsecretarul general al ONU, ambasadorul Joseph Reed, s-a întâlnit la 30 septembrie cu liderii Bisericii Adventiste reuniți cu ocazia Consiliului Anual, pentru a prezenta un tablou actual al Națiunilor Unite și a discuta chestiuni de interes comun.

Vorbind în fața delegaților, ambasadorul Reed s-a referit la experiențele sale pozitive cu

Biserica Adventistă. Cu mai mulți ani în urmă, dl Reed l-a cunoscut pe fratele Neal Wilson, fost președinte al Conferinței Generale, care l-a îndrumat spre Spitalul Universității Loma Linda pentru tratamentul unei tumori canceroase. „Mă consider un prieten al adventiștilor de ziua a șaptea, iar experiența mea la Universitatea Loma Linda a fost excelentă. Pot să spun că fac parte din lumea voastră”, a spus el.

Vorbind despre Națiunile Unite, dl Reed a spus că această organizație nu este „un lux pentru viața internațională”, ci a devenit „singurul mecanism pentru cooperare între toate națiunile, pentru pace, securitate, dezvoltare, drepturile omului și legislație internațională”. Prezentând și aspecte care produc îngrijorare, ambasadorul Reed a spus: „Suntem martorii escaladării violenței în lumea modernă, în mod special sub forma tensiunilor etnice și a fundamentalismului/extremismului religios, și trebuie să dăm un răspuns acestor tendințe”. În încheiere dl Reed a apelat la delegații adventiști să susțină ONU: „Lăsăm în urmă un secol de suferințe și violențe fără precedent. Națiunile Unite au nevoie de respectul și de sprijinul locuitorilor lumii. Avem nevoie de voi”.

În răspunsul său, dr. Jan Paulsen a vorbit despre domenii în care interesele și îngrijorările noastre sunt comune: „În multe privințe valorile și obiectivele noastre ca biserică se suprapun cu cele ale ONU. Acest lucru este în mod special adevărat cu privire la toleranță, acceptare reciprocă, libertate religioasă și ajutor pentru dezvoltare, lucru reflectat și prin faptul că ADRA (Agenția Adventistă pentru Dezvoltare și Ajutor) și IRLA sunt recunoscute de ONU. Cuvinte pe care dv. le-ați folosit, precum libertate, drepturile omului, dezvoltare, educație și un angajament al speranței, sunt folosite frecvent în vocabularul bisericii. Noi ne-am angajat în mod profund și cu toată energia în favoarea acestor valori”.

Adrian Bocăneanu este președintele Uniunii.

Între 23 și 25 iulie a.c., a avut loc la Bogenhofen, Austria, întâlnirea fraților noștri originari din România, stabiliți în străinătate, în special în Europa. Uniunea Română a fost reprezentată de frații Ioan Câmpian și Lazăr Forray. Dincolo de bucuria revederii cu scumpii noștri frați de pretutindeni și a unui Sabat de părtășie de neuitat, organizatorii au rezervat un loc aparte și fostei noastre școli misionare de la Brașov-Stupini. Delegații Uniunii i-au informat pe cei prezenți despre starea actuală a imobilului și despre noua lui destinație. Împreună cu organizatorii întâlnirii, în frunte cu Mircea și Cornelia Diaconescu și Cornel și Tabita Greising, cărora le aparține și inițiativa înființării unei fundații pentru institutul de la Stupini, frații Câmpian și Forray au apelat la spiritul de dăruire al fraților din diaspora pentru sprijinirea lucrărilor de la Stupini. Am constatat cu bucurie că în jurul acestui monument al istoriei noastre s-au unit inimile celor din țară și ale celor din străinătate. (Lazăr Forray)

După 50 de ani, din nou la Stupini

Emoționantă întâlnire a „veteranilor” Școlii Misionare de la Brașov-Stupini – 27-29 august 1999

După o jumătate de secol de despărțire forțată de matca bisericii, Institutul Biblic de la Brașov-Stupini a revenit la ai săi. Ce-i drept, degradat, cu haine rupte ca un fiu pierdut – răpit de la casa părintească, nu plecat de bună voie –, dar, în sfârșit, este al nostru. După 50 de ani de despărțire, vineri 27 august, și-a deschis porțile ca să-i primească pe toți cei care trăiseră aici ani de neuitat: elevi, profesori sau personal de serviciu.

Ce tablou înduioșător! Copiii și tinerii de altădată, acum încărcăți de ani, intrau în curtea școlii ca în locul celor mai scumpe amintiri. Cu priviri umezite de lacrimile emoției, revedeau acum locul formării lor ca slujitori ai Evangheliei, locul atâtor experiențe în cunoașterea lui Dumnezeu. Ici și colo se puteau vedea câte doi-trei îmbrățișându-se, prindându-se cu bucurie și întrebând: Mă mai recunoști? Unii nu s-au mai văzut de decenii întregi, vâltoarea vieții ducându-i departe de patria mamă. Acum sunt iarăși împreună, în același loc, dar cât de diferiți de cum erau cândva!

Vineri seara, capela institutului a vibrat de imnul de laudă al celor peste două sute de persoane, veterani ai Stupiniului împreună cu soții lor.

Serviciul divin festiv de vineri seara a marcat începerea oficială a acestei întâlniri de trei zile. Sâmbătă după-amiază, cei care au absolvit în 1949 au serbat aniversarea de 50 de ani. De fapt, ei au fost ultima promoție care a absolvit aici. În același an, institutul ne-a fost luat.

Ar fi meritat să amintesc numele celor care au venit să mai vadă o dată acest așezământ, dar numărul lor este mare. Poate doar atât să amintesc, că meritul organizării revine Asociației pastorilor pensionari, în frunte cu fratele Vasile Cojea. (Lazăr Forray)

Întâlnirea președintelui României cu președintele Conferinței Generale

Dr. Emil Constantinescu, președintele României, a avut o întrevedere cu dr. Jan Paulsen, conducătorul Bisericii Adventiste din întreaga lume, pe 10 septembrie, pentru a discuta relațiile dintre biserică și stat și, în particular, libertatea religioasă. La întâlnire, care a avut loc la palatul prezidențial, au participat, de asemenea, pastorii Adrian Bocăneanu și Viorel Dima, președintele și, respectiv, directorul de comunicații ai Bisericii Adventiste din România, precum și dr. Traian Radu-Negrei, consilier al președintelui României pentru probleme religioase.

Răspunzând cuvintelor de apreciere rostite de dr. Paulsen, pentru sprijinul pe care președintele României l-a acordat libertății religioase, președintele Constantinescu și-a exprimat angajamentul în favoarea pluralismului religios în România.

„Sunt de acord cu dv. și cu punctul de vedere al bisericii dv. că este important nu doar să gândim corect, ci și să acționăm corect”, a spus președintele Constantinescu. „Uneori acest lucru este mai greu și cere mai mult curaj, pentru că trebuie să rezisti multor mentalități opuse și multor stereotipii. În 1992, eu am organizat prima întâlnire a tuturor confesiunilor religioase în Transilvania și oamenii au văzut că dialogul este posibil. Acesta este motivul pentru care, după alegerea mea, am invitat toate confesiunile religioase la o întâlnire. Oamenii au putut să vadă pe postul național de televiziune că astfel de întâlniri și o asemenea cooperare sunt posibile. Eu cred că fundamentalismul este un factor care generează conflicte și de aceea m-am opus încercărilor de a impune restricții asupra libertății religioase. Libertatea religioasă este o problemă de conștiință, nu una de ordin juridic, și prin urmare nimeni nu poate pretinde drepturi superioare.”

În afirmațiile sale, președintele Paulsen s-a referit la recenta dificultate în fața căreia s-au aflat adventiștii din cauza examenelor programate în zilele de sâmbătă și a exprimat mulțumirile sale pentru că aceasta a fost rezolvată.

Președintele Constantinescu a spus că domnia sa cunoaște bine Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea și că a participat la servicii divine în biserici adventiste de limba română din Statele Unite.

Adventist News Network, 14 septembrie 1999





Marin Pârvan (2 feb. 1913, Putineiu, Teleorman – 10 iul. 1999, București). Adoarme în Domnul, după o scurtă și necrutătoare suferință, fratele Marin Pârvan, pastor-pensionar al bisericii noastre.

Fratele Marin Pârvan urmează cursurile liceului comercial și apoi ale Seminarului Teologic de la

Dicioșanmartin, Târnăveni de astăzi.

După absolvire este chemat să lucreze în diferite funcții în cadrul bisericii. Este, rând pe rând, contabil al Institutului Biblic din Brașov-Stupini, contabil al Uniunii și al Conferinței Muntenia (București pe atunci). În 1959 este arestat împreună cu alți contabili ai bisericii, în încercarea regimului de atunci de destabilizare a bisericii. Este eliberat, însă, fără a suferi vreo condamnare.

Este reactivat în 1961 ca pastor în cadrul aceleiași Conferințe și ales apoi consilier, secretar și președinte al Conferinței Muntenia.

În 1975 este ales secretar al Uniunii și lucrează în această capacitate până în 1980, când se pensionează.

Rămâne mult timp un membru activ al Comunității București-Labirint. A fost cunoscut ca un slujitor al lui Dumnezeu blând și spiritual, cu o profundă experiență și comuniune cu Dumnezeu. Atmosfera plină de iubire și bună dispoziție care a înconjurat întotdeauna căminul dănsului a inspirat și încurajat multe familii, zidind încrederea, puterea rugăciunii și a credinței în cămin. Să dăm ascultare apostolului Pavel, care ne spune: „Aduceți-vă aminte de mai marii voștri, care v-au vestit Cuvântul lui Dumnezeu; uitați-vă cu băgare de seamă la sfârșitul felului lor de viață și urmați-le credința” (Evr. 13,7). (D. Popa)



Rudolf Kestner (12 sep. 1930, Brașov – 2 oct. 1999, Sibiu) se naște în casa pastorului Rudolf și a Mariei Kestner, ca primul și singurul băiat din cinci copii. Între anii 1937 și 1945 urmează cursurile școlii primare și ale celei gimnaziale la Mediaș. În 1945 se înscrie ca elev la Școala Misionară de la Brașov-Stupini, pe care o absolvă în 1948, fiind cel mai tânăr pastor angajat în lucrare.

În 1952 este încorporat și, pentru că refuză să lucreze în Sabat, este arestat și condamnat la cinci ani de închisoare, din care execută jumătate, la Canalul Dunăre-Marea Neagră, Simeria, Borzești. Are experiențe deosebite, fiind de multe ori la un pas de moarte și văzând cum Dumnezeu îl salvează. După eliberare și după terminarea stagiului militar este din nou angajat ca pastor. În 1957 se căsătorește cu Magdalena, fiica familiei Benei. Au patru copii, Renate, Claudia, Odette și Erwin, care îi urmează în lucrarea de pastor.

Un timp este suspendat din lucrare, din ordinul autorităților, care aflaseră de condamnarea sa și de faptul că, în Sabat, copiii săi nu mergeau la școală. Este o perioadă de sărăcie, dar și de experiențe cu Dumnezeu. Pentru câștigarea existenței, face sobe de teracotă. Dorința și rugăciunea de a lucra ca pastor i se împlinesc în 1964, când este reangajat și deserveste, rând pe rând, districtele Alba-Iulia, Petroșani, Turnu-Severin, Sibiu, Făgăraș, Agnita și din nou Sibiu. Un scurt timp a activat și în cadrul Conferinței Brașov.

Este pensionat în 1995, dar continuă să activeze neobosit și cu răvnă în lucrarea pe care a iubit-o atât de mult. În 29 septembrie suferă un infarct. Are cinci zile de pregătire, după care este chemat la odihnă, în urma unui nou infarct.

Lupa Ivașcu (n. Hanțig, 21 ian. 1938 – 15 iun. 1999), membră a bisericii adventiste din Borșa, Maramureș, a fost botezată pe 23 iunie 1951. În 1959 se căsătorește cu Toader Ivașcu. Au patru copii: Marinela, Lucian și Luminița. În 1981 rămâne văduvă, continuând să-i crească pe copii în ascultare de Dumnezeu. A slujit în biserică fiind instructoare la Școala de Sabat a copiilor, coristă și primă diaconasă. A avut bucuria să-i vadă copiii ajungând membri activi și slujbași ai bisericii. A decedat în Suedia, într-un accident, tocmai când se pregătea să se întoarcă în mijlocul copiilor și al celor cinci nepoți ai săi.

Ion Nistor (3 feb. 1908, Leordina, Maramureș – 22 iun. 1999), membru al bisericii adventiste din Leordina, Maramureș, a primit botezul biblic în anul 1940. S-a căsătorit în 1926 și a avut trei copii. S-a bucurat de împlinirea făgăduinței date celor ce se tem de Dumnezeu și a trăit destul ca să „vadă pe copiii copiilor lui” – a avut 7 nepoți și 13 strănepoți.

Din anul 1948 își începe slujirea în comunitate presbiter cu binecuvântare, slujire ce durează până în anul 1990. În timpul slujirii ca prezbiter, a avut bucuria de a boteza 52 de persoane. Tot în acest interval, slujește timp de 8 ani ca membru în comitetul conferinței.

Profilul său moral și dragostea lui de oameni au făcut din el, în ultimii ani ai vieții, un sfătuitor înțelept, căutat de mulți locuitori ai localității Leordina.

Maria Moroșan (14 aug. 1926, Valea Lungă, Sibiu – 7 iun. 1999) primește botezul biblic pe 8 iulie 1940, la nici paisprezece ani împliniți. Pe 6 iunie 1954 se căsătorește cu Paul Moroșan și au împreună o căsnicie de exact 45 de ani, timp în care Domnul le dăruiește doi copii: Semida și Vasile.

Fire retrasă și liniștită, și-a trăit bucuriile și durerile vieții în templul propriului suflet, alături de Mântuitorul ei iubit, fără murmur sau ostentație. Exemplu de simplitate, modestie, credincioșie și conștiinciozitate, a fost îndrăgita de întreaga familie. Într-un mod cu totul special, a fost atașată de nepoții ei, pe care i-a iubit cu toată puterea sufletului ei nobil.

Adoarme în Domnul în sânul familiei, cu sufletul împăcat și liniștit, ca una care știa în cine a crezut.

Ecaterina Ban (27 feb. 1927, Șepreus, Arad – 16 iun. 1999, Șepreus) se naște într-o familie cu șase copii, care astăzi toți odihnesc în speranța adventă. Părinții, Ioan și Ioana Petras, au fost pionieri ai Bisericii Adventiste din Șepreus. La 13 ani, încheie legământ cu Dumnezeu prin botez, iar în 1945 se căsătorește cu Teodor Ban. Dumnezeu i-a binecuvântat cu trei copii: o fiică, Florica, soția pastorului Aron Moldovan, secretarul Uniunii Române, și doi fii, Gheorghe și Mihai, membri de nădejde în biserică locală. S-a bucurat de patru nepoți și o strănepoată. Fire răzbitătoare și comunicativă, s-a distins prin credincioșie, seriozitate, mărinimie și spirit de ospitalitate.

După o foarte scurtă suferință, închide ochii în speranța învierii și întâlnirii cu Mântuitorul căruia I-a slujit cu devotament.



Mai mult de jumătate din acest număr dublu, îndelung așteptat, este consacrat evenimentului care a însuflețit viața bisericii noastre pentru un an. Poate că a trecut prea puțin timp ca să putem avea o analiză amănunțită și un raport final, dar cred că veți citi pe nerăsuflăte relatările, experiențele și mărturiile înmănunchate aici.

Dar nici restul revistei n-ar trebui neglijat, mai ales cele două articole care ne cheamă să dăm locul de frunte Bibliei în viața personală și de biserică.

Și acum, când începem să ne conturăm planurile pentru anul următor, articolul „Sacrificiu sau decență” este un punct bun de plecare.

Numărul următor va cuprinde prelegerile Săptămânii de Rugăciune, sub titlul general „Familia lui Dumnezeu”.